

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a hand holding a glass of whiskey. The liquid is splashing out of the glass, creating a dynamic and energetic scene. The background is dark, making the golden color of the whiskey and the white text stand out.

One for the Money

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SKYE WARREN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Para için bir tane

Skye Warren

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Midnight Dynasty Hakkında
Skye Warren Hakkında Telif
Hakkı

OceanofPDF.com



Birinci Bölüm

Eva

SIYAH TUXEDOS. ısıltılı elbiseler. Sıçrayan şampanyalar.

Bunlar benim hayatımda olağan şeyler. Sıradan. Avizelerin sıcak ısıltısı altında büyüdüm. Kahkahalar ve sohbetler benim ninnilerimdi, sesleri döner merdivenlerden yatak odalarımıza kadar ulaşırdı. Bu etkinliklerin planlanmasını annemden öğrendim, tıpkı diğer kızların yorgancılık, fırıncılık ya da bahçecilik öğrenmesi gibi.

Bu özel gala Orkideleri Koruma Derneği'ne fayda sağlamaktadır.

Fuayedeki ayrıntılı heykeli yapmak için öldürmek zorunda kaldığımız orkidelerin sayısı düşünüldüğünde ironik bir durum. Annem kurulda oturuyor. Çiçekler onun umurunda değil.

Bağlantıları önemsiyor.

Bu aile işi, gerçekten. Balo salonlarında anlaşıma yapmak.

Babam bana el sallıyor. Resmi olarak emekli oldu. Morelli Holding'in CEO'luğundan istifa etti. Yerine kardeşim Lucian geçti. Gayri resmi olarak, sadece yerin bir metre altına indiğinde çalışmayı bırakacak. O böyle yaratıldı.

"Merhaba baba." Yanağına saygılı bir öpücük konduruyorum.

Beni yanına çekti. Ruh hali yüce gönüllü. Muhtemelen bir kongre üyesi, ünlü bir film yapımcısı ve Teksaslı bir petrol kralı her sözünü dinlediği içindir.

"Bu benim kızım, Eva. Onunla tanıştınız mı? Tüm bunların sorumlusu o."

Grup coşkulu övgülerle karşılık verir.

"Çardak kesinlikle ilham verici," diyor film yapımcısı. "Ağaç kabuğunu taklit etmek için krepon kâğıdı kullanmanız, dalların yukarıya doğru kıvrılması

Sen. Sanki gerçek bir ormanda yryormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Eğer set tasarımı yapmak isterseniz Los Angeles'ta bir yeriniz var."

Babamın eli kolumda sıkılaşıyor. "Gitmesine asla izin veremezdik."

Zarif bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Büyük vg, gerçekten. Ama haklısınız. New York'u asla terk edemem. Orası evim."

Petrol kralı göz kırıyor. "Bu doğru. Onu Teksas'a çekmeye çalıştım. Sınırsız barbekü ve basketbol sahası büyüklüğünde bir yüzme havuzu onu etkileyemedi."

Yanaklarım eski utancım la kızardı. Adam yeterince yakışıklı, beyaz saçlı bir şekilde. Yeterince zeki. Ve kesinlikle yeterince zengin. Ama bana çıkma teklif etme zahmetine bile girmed i. Hayır, doğruca babama gitti ve beni bir iş anlaşmasıyla satın almayı teklif etti.

Sanki bir sığır başıymışım gibi.

Kendimi affettirip uzaklaşıyorum ve bardaklarını doldurması için bir garson yönlendiriyorum. Her birinin ne içmeyi sevdiğini biliyorum. Tatil evlerinin nerede olduğunu ve hangi yarış atlarına sahip olduklarını biliyorum. Herkesi rahat ettirmek ev sahibesi olarak görevimin bir parçası.

Benim dışında herkesi rahat ettirmek için.

Glmsemekten yüzüm gerginleşiyor. Bütün gün koşturmaktan ayaklarım ağrıyor. Gala başlayana kadar düz ayakkabı giydim, sonra topuklu ayakkabıya geçtim ama faydası olmadı. Baldırlarım yanıyor.

Balo salonunda işler yolunda olduğu için mutfağa doğru ilerliyorum. Aşılardan biri, bir tabak mezeyi düşüren bir servise kfrl er yağdırıyor. Bu kayıp karşısında ben bile utanıyorum. Büyük beyaz kaşıkların her birinde ince bir dilim Japon Shorthorn Wagyu bifteği, havyar ve mascarpone kreması, üzerine incelikle dilimlenmiş jalepeno, kırmızı soğan ve Asya armudu var.

Garsona "şunu temizle," diyorum, çoğunlukla onu aşıdan uzaklaştırmak için. Onu tekrar işe alacak mı? Belki almaz ama servisin ortasında onu ağlatmanın bir anlamı yok. Sonra aşçıya sesleniyorum. "Biraz daha havyarımız var mı?"

"Evet," diye homurdanıyor, hâlâ sinirli. "Biftek olmasın." "Crme frache ile crostini üzerinde servis edin."

"Ben sıkıcı yemekler servis etmem."

"İnsanların evlerine a gitmesini istemiyorsanız bunu yaparsınız."

Akıcı bir şekilde küfrediyor ama tepsiyi hazırlamak için dönüyor. Buradaki işim bitti. En azından şimdilik. Üst kata geri dönüyorum. Yolda barmen şefinin yanından geçiyorum, telaşlı görünüyor.

"Şampanyamız bitmiş," diyor sesinde panikle. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kel kafasının üstü terden parlıyor. Eskiden beş yıldızlı bir otelin en iyi şarap garsonuydu ama Bishop's Landing'in seçkinlerinden birkaç yüz kişi onu sinir krizine soktu. "Bazı genç adamlar. Bira pongu için şişeleri istediler. Buna şampanya pongu diyorlardı."

"Ve sen de onlara verdin?"

"Tabii ki hayır." Kızgın görünüyor. Sonra iç geçirdi. "Bayan Crockett sevdiği Chardonnay şarabından istedi, ben de almak için şarap mahzenine gittim. Geri döndüğümde iki kasa şampanya gitmişti."

İki parmağımı alnımın ortasına bastırıyorum. Şampanya yok. Eğer dikkatli olmazsak, elimizde tam ölçekli bir isyan olacak. "Beyaz şarabımız var, değil mi?"

"Bolca, madam."

"Gecenin imza kokteyli artık orkidelerin hem sadeliğini hem de derinliğini kutlamak için tasarlanmış bir beyaz şarap spritzer. Önce barmenler teklif etsin. Eğer onlara lezzetli ve köpüklü bir şeyler sunarsak, memnun kalacaklardır."

"Peki ya biri özellikle şampanya isterse?"

"Babamın çalışma odasında birkaç şişe Armand de Brignac var." Gittiğini fark etmeden önce yerine koymam gerekecek. Özel zulasının karıştırılmasından hoşlanmayacaktır. Ayrıca misafirlerin reddedilmesinden de hoşlanmayacaktır.

Bu kriz önlendikten sonra odada ilerlemeye devam ediyorum.

Annem bana el sallıyor. "Tanışmanı istediğim biri var," diyor ve şimdiden gülümsüyor. Bu da yakınlarda olmalı demek. Ve güçlü.

"Kim?" Bu etkinliğin tüm konuk listesini biliyorum, yani odadaki herkesi tanıyorum. Belki şahsen değil ama isimlerini ve net servetlerini biliyorum. Yüksek sosyete çevrelerinde önemli olan şeyler bunlardır.

Yaşlı bir adam balkon kapısının yanında bekliyor. Siyah smokini iyi giymiş. Belli ki spor yapıyor. Ve eğer saç çizgisi geriliyorsa, buna pek yardımcı olamıyor. Kırklı yaşlarında görünüyor, belki benden on yaş büyük. İmalat sektöründe çalıştığını anladım. "Siz Bay Langley olmalısınız," dedim.

"Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor," diyor gülerek. "Bana Alex de."

"New York'ta ne kadar kalacaksınız?" Kibarlık olsun diye sordum. Tüm eyaletlerde fabrikaları var ama yanlış hatırlamıyorsam evi Chicago'da.

"Belki uzun bir süre için. Doğu Yakası'na taşınmayı düşünüyorum."

"Sen misin?" Annemin bizi neden tanıştırmak istediğini anladığımda midem bulanıyor. Bu onun çöpçatanlık girişimi. İronik olan şu ki, eğer gerçekten evlenip kendi ailemi kursaydım, annem muhtemelen sinir krizi geçirirdi. Babam sarhoşluk ve düzensizlikten tutuklanırdı. Ve kardeşlerimin benden bir şeyler istemesi gerekirdi. Para sahibi olmak hayatın pek çok zor yanını yumuşatıyor ama tamamen köreltmiyor. Hâlâ detayları halledecek birine ihtiyacımız var. Anneme Xanax'ını getirecek, avukatı arayacak. Her durumu yatıştırmak için. Bir yöneticiye ihtiyacımız var. Ve Morelli ailesinde, on beş yaşından beri, o kişi benim.

Bana belli belirsiz babacan bir gülümseme veriyor. "Benim için bir aile kurma zamanı geldi."

Pek ince sayılmaz, Alex. "O zaman sana şans diliyorum."

"Bu küçük galayı Eva planladı," diyor annem, benim yorumumu es geçerek. "En unutulmaz gösterileri o yaratır. İnsanlar aylarca onlardan bahsediyor."

"Mükemmel bir ev sahibesi," diyor, açıkça onaylayarak.

Boğazımda safra birikiyor. Artık bir yarış atının kontrol edilirken nasıl hissettiğini biliyorum. *Güzel dişler. Dost canlısı bir mizaç. Arabanızı çekerken güzel görünecek.*

"Ev sahipliğinden bahsetmişken, mutfakları tekrar kontrol etmeliyim."

Kaçmaya çalışıyorum ama annem bana yetişiyor. Beni boş bir koridora ve karanlık bir misafir odasına götürüyor.

"Benimle otur," diyor. "Bütün gece dönüp durmuşuz gibi hissediyorum. Seni gerçekten görme şansım olmadı."

"Ben buradayım."

Bütün gece dönüp durduk. Her zaman yaptığımız şey bu, ben odanın bir tarafını idare ederken o da diğer tarafını idare ediyor. Aile yemeklerinde bile bunu yaparız, o babamla, ben kardeşlerimle ilgilenirim. Morelli evindeki huzuru korumak için hesapsız enerji harcıyoruz.

Bana spritzer dolu bir bardak uzatıyor.

"Çok güzel," diyor.

Genelde bir galanın ortasında bu kadar uzun süre kalmazdı. "Size bir şey getireyim mi?"

"Langley yedi milyar dolar değerinde."

"Anne."

Masum bir ifade takınıyor. "Fakir biriyle mi evlenmek *istiyorsun*?"

"Kimseyle evlenmek istemiyorum. Ve kesinlikle Alex Langley ile değil."

"Karısı beş yıl önce öldü. Onun yasını tutuyor. Ne hoş, değil mi?"

"O zaman neden bize tuzak kurmaya çalışıyorsun?"

"Bilmen gerekiyorsa, seni sordu. Bir aile kurmaya hazır. Olgun, yaşı sosyeteye yeni giren kızlardan daha yakın ama yine de güzel birini istiyor. Sen buna uyuyorsun."

"Ne kadar gurur verici."

Hepimiz maske takarız. Annem zarif bir güzelliğe ve mükemmel bir ev sahibesine sahiptir. Maskesini nadiren düşürür. Gerçek Sarah Morelli ile sadece birkaç kez karşılaştım.

Bu da o zamanlardan biri.

Yeşil gözleri uçsuz bucaksız bir alan. "İltifat değil, Eva. Hayır. İltifat için erkeklere bakma. Birinin karısı olmak istiyorsan olmaz. Dalkavukluk onların kız arkadaşları içindir. Metresleri için. Fahişeleri içindir. Yanlarındaki kadınlar için değil."

"Neden birinin karısı olmak isteyeyim ki?"

"Güvenlik. Bağlantılar. Çocuklar. Kadınların yüzlerce yıldır evlenmeleriyle aynı sebepler. Muhtemelen binlerce yıldır. İnsanlar o kadar evrimleşmedi."

"O zaman evrimsel çizginin benimle sona ermesinin pek bir önemi kalmayacak."

Duvar tekrar yükseliyor. Göz açıp kapayınca kadar, herkes kadar uzak ve dengeli bir sosyete hostesinin dingin ifadesine bakıyorum. Benim değil.

Anne. "Eninde sonunda çocuk isteyeceksin. Bütün kadınlar ister. Çok fazla bekleme."

Bu cümleyi daha önce de duymuştum. Yapabileceğim argümanlar var. *Bütün kadınlar anne olmak istemez. Ve bu sorun değil. Feminizm, kadınların kendi yollarını seçmelerine izin vermektir.*

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Her kadın anne olmak istemez, ama benim gizli kalbimde, ben istiyorum. "Şimdi gerçekten zamanı mı?" Soruyorum, kelimelerim gergin.

"Bir noktada durulmalısın." "Neden?"

"Demek kendi evin var." "Ben evsiz değilim, anne."

"Gerçek bir ev, biblolarla dolu bir çatı katı değil. Bir koca size bunu verebilir."

"Yirmi birinci yüzyıldayız. Ve eğer fark etmediysen, ben zenginim. İstesem bir ev satın alabilirim. Aslında zaten evim var."

"Yerler," diyor. "Binalar. Evler değil." "İçinde penis olmadığı için mi?"

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Eva Honorata Morelli."

Onun yanından geçip büyük pencereye doğru bakıyorum. "Gerçek şu ki çocuk istiyorum ama bunun için sevgisiz bir evlilikte yaşamaya razı değilim."

Dışarısı çok güzel. Yeşil, bakımlı ve yemyeşil. Evin içinin güzel olduğu gibi güzel. Görkemli ve biraz da korkutucu. Langley gibi biriyle sosyete evliliği yapsaydım, bu tür bir eve başkanlık ederdim.

Ses tonu uzlaştıracı. "Bir kadın için evlilikte güvenlik vardır."

"Özgürlüğümden vaz mı geçeyim?"

"Babanla olan ilişkim karmaşık. Senin için öyle olmak zorunda değil. Seni tanıştırdığım adam iyi bir adam. Ona güvenebilirsin."

"Kimseye güvenemem," diyorum açıkça. Çünkü güvenemem. Güvenlik mi? Toplumda kabul görmek? Bir erkekle gittiğinizde elde edeceğiniz şey bu değil. Bahse girdiğin şey bu değil. Asla.

Annem beni inceliyor, şaşkın şaşkın bakıyor. Anneler ve kızları kadar yakınız ama ona erkeklere neden güvenmediğimi hiç söylemedim. Ve söylemeyeceğim de.

bu gece ona söyleyeceğim.

Oturma odasının kapısı açılıyor.

Zenginlikten bahseden smokini ve ailesinin nesillerdir bu zenginliğe sahip olduğunu gösteren duruşuyla bir adam orada duruyor. Ayrıcalık. Güç. Ve bir parçası olduğunuz bir iç şaka gibi hissettirecek kadar öz farkındalık. Phineas Hughes, ben sosyeteye girdiğimde benden birkaç yıl gerideydi. Tanışmıştık. Ve herkes onları biliyor. Hughes ailesi Kennedy'ler ya da Vanderbilt'ler gibi lüks içinde yüzüyor. Yine de çok uzun süre konuşmadık.

Sarı saçlar alçak ışık altında parlıyor. Ela gözleri çapkın bir çekicilikle parlıyor.

"Finn Hughes," diye haykırıyor annem, yanakları pembeleşiyor, gözleri parlıyor.

Bardağını hafifçe kaldırıyor ve keşke spritzer yerine diyet kola içseydim diyorum. Kendi yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama annem gibi kirpiklerimi kırıştırmıyorum. Burada ne işi olduğunu bilmesem de onu gördüğüme şaşırmış gibi davranmıyorum.

"Bayan Morelli," diyor Finn şakacı bir selamla. Yakışıklı ya da yapılı olmasına gerek yok. Ülkenin en güçlü ailelerinden birinin en büyük oğlu olduğu sürece. Acı verecek kadar zengin, ama bu onu aynı zamanda çekici olmaktan alıkoymuyor. Gerçekten sinir bozucu.

"Sana bana Sarah demeni söylemiştim," diye azarlıyor annem, yarı yaşındaki bir adamla flört ederken.

"Bayan Morelli," der, onu kırılmayacağı kadar büyük bir zarafet ve saygıyla reddederek. "Sizi tekrar görmek her zaman bir zevktir. Kızınızı aramaya geldim."

Heyecan içime şampanya gibi, kafein gibi akıyor. Ben mi? "Sophia burada değil," dedi annem.

Finn Hughes gibi bir playboyun, istediği kişiye sahip olabilen bir adamın Sophia'yı isteyeceğini varsayar. O vahşi bir çocuk. Onunla maceralar yaşayabilecek biri. Ve birden otuz üç yaşında kendimi yaşlı hissettim. Özel gece kulüplerine gitmiyorum. Elimden gelse başımı belaya sokmam.

Bunun yerine annemin etkinliklerini planlamasına ve kardeşlerimin hayatlarını idare etmelerine yardımcı oluyorum. Yardım ediyorum, yardım ediyorum ve yardım ediyorum ve bu ana kadar hiç bu kadar iç karartıcı gelmemişti.

Midem bulanıyor.

"Eva'yı istiyorum," diyor bana bakarak. Gözlerindeki o şeytani parıltı yaramazlık vaat ediyor. Ve hatta belki de tehlike. *Yardımdan* tamamen farklı bir şey vaat ediyor. "Planlarımız var."

Yalan söylüyor tabii ki.

Gerçi nedenini bilmiyorum.

Belki de sadece beni bu garip konuşmadan kurtarmak istiyordur. Ya da belki gerçekten yardıma ihtiyacı vardır -belki de şampanya eksikliği sonunda kaos yaratmıştır.

Sophia Finn için doğru kişi olurdu. Tabii yuva kurmayı düşündüğünü varsayarsak, ki bundan şüpheliyim. Zengin. Yakışıklı. Ve çok çekici. Böyle bir adam neden evliliği seçsin ki? Annem bir konuda haklıydı. Evliliğin kadın için daha fazla yararı var.

Erkekler ne isterlerse yapabilirler.

Benim gibi kadınlar mı? Saatimiz işliyor. Langley gibi erkekler için çekici kalabileceğim bir süre var. Sadece çocuk sahibi olabileceğim kadar. Yardımcı olmak için harcadığım onca yılı düşününce kalbim sıkışıyor. Ailemin ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olduğundan emin olmak için harcadığım onca yılı düşünüyorum. Her şeye ve herkese dikkat ederek. Kendim hariç.

Ve artık çok geç olabilir.

OceanofPDF.com



İkinci Bölüm

Finn

Planımız yok.

Bunu üç dakika önce yanından geçerken Sarah Morelli'nin kızını toplantıdaki o yaşlı adamla ayarlamaya çalıştığını duyduğumda uyurdum. Onu orada yalnız bırakamazdım.

Eva için Alex Langley mi? O çok yaşlı.

Belki ondan çok yaşlı değil, skandal yaratacak kadar da yaşlı değil ama yaşlı. Ve sıkıcı. Bir aygır için kısrak arar gibi bir eş arıyor. İyi yetiştirilmiş çocuklar için. Bu adamların istediği bu, günün sonunda onlara içki getirecek, bunun gibi etkinliklerde ev sahibesi olacak bir kadın. Her şeyi planlasın, böylece hiçbir şey düşünmek zorunda kalmasın. Her şeyi yapsın, böylece sadece galalarda el sıkışmak zorunda kalsın.

Onu buradan çıkaracağım.

Sarah Morelli'nin gözlerinde şaşkınlık parlıyor.

Ona nasıl görüldüğümü biliyorum. Bir şey yakaladım. Geçmiş akşam yemeklerinde beni Lizzy'nin yanına koydu, sanki bir çocukla ilgilenebilirmişim gibi. Yirmi birinci yüzyılda olabiliriz ama eşleşmeler hâlâ yapılıyor. Bizimki gibi ailelerde her gün görücü usulü evlilikler oluyor.

Hayır, teşekkür ederim.

Evlenmeyeceğim. Asla.

Ve özellikle Morellilerle ilgilenmiyorum. Eva hariç. Onda beni çağıran bir şey var. Doğuştan gelen bir hüznün duygusu. Bu bende onu neşelendirmek isteği uyandırıyor, ki bu da yapabileceğim bir şey - en azından geçici bir şekilde.

Ben bu işte iyiyim. Geçici olarak.

"Bana planların olduğunu söylememiştin," diyor Sarah Eva'ya, yarı azarlayarak. Yüzündeki memnun gülümseme onu ele veriyor. Bu onu şaşırtabilir, ama uyum sağlamakta üstüne yoktur. Herhangi bir kızla bir Hughes'a sahip olmak bir darbe olurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Evet, Finn. Nereye gidiyoruz?" Eva sorar, sesinde kahkaha vardır.

Bu yaramaz Eva'yı kuşatılmış olandan daha çok seviyorum. Koyu renk gözleri sessiz bir meydan okumayla parıldıyor. Smokinimin ince yününün altında beni sertleştiriyor. "Bu bir sürpriz."

Sarah ikimizin arasına bakarak, "Gerçekten de," diye mırıldanıyor.

Şüpheli mi? Belki, ama bana hayır demeyecek. İkna edici ya da çekici olduğum için değil. Hayır demeyecek çünkü ailem ülkenin en zengin ve güçlü ailelerinden biri. Bir piç olabilirdim ve Sarah yine de kızını bana gümüş tepside sunardı.

Eva'nın şarap kırmızısı dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sürprizler ne kadar eğlenceli olursa olsun, bence burada kalmalıyım. Şampanya kuraklığından sonra, kim bilir neler ters gidebilir?"

"Şampanyamız bitti mi?" Sarah neredeyse boş olan şampanya kadehine bakıyor. "Bu yüzden mi özel kokteyl olarak beyaz şarap spritzer'ımız var? Çok lezzetli ama etkinlik planında gördüğümü hatırlamıyorum."

Eva Morelli'ye kendi ince meydan okumamı yapmanın zamanı geldi. Bu kadar etkinlik planlaması ve çöpçatanlık yeter. Havasızlıktan boğuluyorum ve sadece birkaç dakikadır buradayım.

Sanki bir yığın parayla diri diri gömülüyor.

"Nereye gittiğimizi söyleyemem," diye itiraf ediyorum. "Ama ne yapacağımızı söyleyebilirim. İyi vakit geçireceğiz. Eğleneceğiz. Bunun nasıl yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Hassas bir homurtu.

"O kadar eğlenceli ki zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksınız." "Sözler, sözler."

"Tutamayacağım sözler vermem," diyorum ona, karanlık, anlamsız gözlerinin içine bakarak. Bu kadına verebileceğim fazla bir şey yok ama bunu verebilirim.

Eva'nın ifadesi ihtiyatla titriyor. Ve merakla.

Annesi Eva'nın bana verdiği tepkiden dolayı skandala uğramış gibi görünüyor. Bir saniye sonra ağzını açacak ve kızının benimle gelmesini isteyecek.

Ama Eva'nın annesi istediği için gelmesini istemiyorum. Merak etmeyi seçtiği için gelmesini istiyorum.

Hayır, beni seçtiği için gelmesini istiyorum.

Sanki dünya kadar zamanım varmış gibi kapının pervazına yaslanıyorum. Aslında tam tersi doğru. "Bir bahse ne dersin? Eğer bu gece iyi vakit geçirirsen, ben kazanırım. Ama dürüst bir değerlendirmeye iyi vakit geçirmezsene, sen kazanırsın."

"Tam olarak neyi kazanacağım?"

Ceplerime uzandım. Bir hesap cüzdanı. Eski bir cep saati. Bir avuç bozuk para.

Çeyreklik parmağımdan fırlayıp odanın öbür ucuna gitti. Onu yeterince uyarmadım ama yine de yakaladı. Narin parmakları sıcak metalin üzerinde geziniyor. "Yirmi beş sent mi? Sanırım yarınki Starbucks siparişime köpük ekleyebilirim."

Sarah Morelli, "Harika bir yemek yiyin," diyor.

Eva annesinin yanağından öpüyor.

Bana yaklaştığında, çenesi yüksek ve duruşu muhteşem, ama gözlerinde bir parça kırılma var. Beni ona çeken de bu. Çok güçlü, tüm ailesini Atlas'ın dünyayı tuttuğu gibi tutuyor. Ama günün sonunda onun omuzlarını kim ovuyor?

Ona kolumu uzattım, o da tuttu. Çok resmi.

Aramızda uygunsuz bir şey yok. Vücudumun umurunda değil. Şiddetli bir zafer duygusuyla tepki veriyor. *Benim* diyor. Kolunun benimkine dayanma şekli, vücudunun sıcaklığı - sanki yanımda durmak için yaratılmış gibi.

Belki de ben onun yanında durmak için yaratıldım.

Bu da vücudumun bana sevişmek için hazır olduğumu söyleme şekli.

Bu gece benim için bunun söz konusu olduğunu sanmıyorum, ama o kadar da umursamadığımı fark ettim. Meydan okuma daha çekici. Eva Morelli'nin eğlenmesini sağlamak. Ona odadan çıkarken eşlik ediyorum. Kendini sorgulamaya başladığında koridorun sonuna gelmiştik. Kol ve bacaklarına sertlik gibi girdiğini hissediyorum. Korku gibi, asla itiraf etmese bile.

"Aslında bir yere gitmemize gerek yok," diye mırıldanıyor, sanki beni rahat bırakıyormuş gibi. Sanki onu bir randevuya götürmeyeceğim için rahatlamam gerekiyormuş gibi.

"Şimdiden korkmaya mı başladın?"

diye sordum. Bakışları keskin.

"Pardon?"

"Bunun sebebi bu, değil mi? Verdiğim sözü gerçekten yerine getirebileceğimden korkuyorsun. Ailen kendi başının çaresine bakmak zorundayken, senin gerçekten iyi vakit geçireceğinden."

Yanaklarında gül çiçekleri açıyor. Derin bir nefes dikkatimi göğüslerinin arasındaki gölgeli boşluğa çekiyor. Öfke ona seksi görünüyor. "Annemin aksine, ortada gerçek bir plan olmadığını biliyorum. Bunu sadece onu şok etmek için söyledin. Bu senin için bir oyun."

"Oyun mu?"

"Bir oyun," diyor, "hayatınızdaki diğer her şey gibi. Paranız, kadınlarınız, arabalarınız var ve bir çözülemeyecek tek bir sorunuz bile yok."

Damarlarımda öfke kabarıyor. Ardından keder. "Sen öyle diyorsan."

"Annem benden fantastik hikâyeler uydurmamı bekleyecek."

Bu sürpriz randevuya bir şekilde çekici ve yakışıklı Finn Hughes ile çıkmayı başardım."

"Sence ben yakışıklı mıyım?"

Bıkkın bir kahkaha. "O senin yakışıklı olduğunu düşünüyor. Bense senin sinir bozucu olduğunu düşünüyorum."

"Çekici olduğumu düşünüyorsun, kesinlikle." "Ve kendini beğenmiş."

Sırıtıyorum. "Hadi, Morelli. İyi vakit geçir. Sana iki kat meydan okuyorum."

Geniş ve karanlık koridorun ortasında ellerini havaya kaldırıyor. "Bir galanın ortasında ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Ya bir şeyler ters giderse?"

"Bırak yansın. Planlarımız var."

Başını sallıyor, yüzünde yarım bir gülümseme var. Bu reddetme değil. Ona iyi vakit geçirtmeme izin verecek bir kadının bakışı. Elini tutuyorum ve onu parlak ışıklardan uzaklaştırıyorum. Bir yan çıkıştan çıkıyoruz. Biz aşağı inerken Gargoylolar evin tepesinden bizi izliyor. Bugatti'm zaten orada bekliyor. Daha salona girmeden valeye mesaj attım. Çakıl yolda mırıldanmaya başlamıştı bile.

"Araban şimdiden bekliyor mu?" Eva, sesinde bir kahkaha olduğunu söylüyor.

"Ne? Ben yarım yamalak sözler vermem. Seni bu gece için çaldım. Önümüzdeki beş saat boyunca benimsin. Seninle ne yapacağım? Fikirlerim var elbette. Yüzlerce." Kapıyı süpürerek açtım ve onun için tuttum.

Eva bir kalp atışı kadar tereddüt etti. Sonra onu derin koltuğa oturtmama izin verdi.

"Gerçekten nereye gidiyoruz?" diyor. "Şehirde bir yere mi?"

"Hayır, burada bir yere."

"Bishop's Landing'deki gibi mi?" diyor. Çünkü tabii ki Eva burada büyümüş.

Bir insanın Bishop's Landing'de eğlenmek için gideceği yerleri bilmeli. Şampanya eğlencesinden bahsetmiyorum, alkol eğlencesinden bahsediyorum. Karartma ve unutturma eğlencesini kastediyorum. Ya da en azından bunun olasılığı. Mutluluk olasılığı.

"Evet," diyorum ona.

"Daha sonra beni eve bırakacak mısın?" "Ailenin evine mi?" diye sordum.

"Morelli malikanesinde yaşamıyorum," diyor.

Hayır, tabii ki bilmiyor. Şehirde yaşıyor ama buraya ne kadar sık geldiğine bakarak bunu anlayamazsınız. Eva her zaman annesinin sosyete etkinliklerinde.

Ailesinin olduğu her yerde o da var.

"Seni eve götüreceğim," diye söz veriyorum, bunu söylerken bile onu asla şehirdeki lüks bir çatı katına bırakıp gidemeyeceğimi biliyorum. Önümüzdeki yıl boyunca ve hatta belki ondan sonra da onu düşüneceğim. Düşüncelerim pis ve kaba bir şeye dönüşene kadar düşünmeye ve düşünmeye devam edeceğim, çünkü bedenini bedenime karşı hissettim.

Bishop's Landing'in küçük şehir merkezine kısa bir sürüş mesafesinde. Masaları kadar büyük ince hamurlu pizzalar servis eden bir İtalyan restoranından sağa dönüyorum. Ara sokakta sürmeye devam ediyorum. Arabalar kapalı işyerlerinin arkasında düzgün bir sıra halinde parıldıyor. Sadece bir kapının arkasında ses var.

Gün boyunca bir sanat galerisi. Şu anda ise tamamen başka bir şey.

"Neredeyiz?" diye soruyor fısıldayarak.

"Galeri. Tanımadın mı?" "Bir tablo mu çalacağız?"

"Hayır, ama düşünce tarzını seviyorum. Bunu başka bir gece yapabiliriz." İtiraz etmeye çalıştığında *cık cık* diye bir ses çıkarıyorum. "Ama asla korkma. Yapmak üzere olduğumuz şey aynı zamanda yasadışı."

Karanlıkta gözleri kocaman açılıyor. "*Finn*."

Adımı o acil, nefes nefese söyleyişi hoşuma gidiyor.

Vücudum sertleşiyor. Eva'yı bu sokakta nasıl alabileceğime dair açık fikirlerim var. Muhtemelen onun da hoşuna gidecektir. Yüksek sosyete kadınlarının biraz sertlikten hoşlandıklarını öğrendim. İpek çarşafların ve köpüklü banyoların onlara veremeyeceği bir şey istiyorlar.

Kapıyı üç kez çaldım.

Soluk ay ışığında Eva bana bakıyor. Neşeli, tamamen canlı ve nefes kesici güzellikte görünüyor. Bu bende onu hayal edebileceğim her şekilde bozma isteği uyandırıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



Üçüncü Bölüm

Eva

Bu sanat galerisindeki sayısız sergiye gittim.

Görünüşe göre heykelden daha fazlasını satıyorlar.

Kil parçaları balçık kaplı masalarda hareket ediyor. Alkol serbestçe akıyor. Biz vardığımızda yeraltı poker kulübü tüm hızıyla devam ediyordu.

"Nasıl olur da burayı hiç bilmem?"

Finn omuz silkerek, "Aşırı korumacı kardeşler," diyor.

"Leo bunu biliyor mu?" Soruyorum, ama tabii ki biliyor.

Bishop's Landing'de olan her şeyi ve New York'ta olan çoğu şeyi biliyor. Çılgın gençliğinde buraya gelip bana söylememek onun yapacağı bir şey olurdu. En iyi arkadaşı. Kardeşler için bile çok yakınız.

Ama içindeki korumacılığı tam olarak atamıyorum. "Onu öldüreceğim."

Bir masanın üzerinde kavga çıkar. Oyun kartları uçar. Takım elbiseli adamlar kırar

Yukarı.

Bir anda bitti ama kendimi Finn'in arkasında buldum. Her nasılsa, o Birkaç saniye içinde kendini benimle tehlike arasına koydu. İçimden bir ürperti geçti. Lezzetli bir ürperti. O yumruk yumruğa kavga bunun yasadışı olduğunu hatırlattı. Ama playboy ya da değil, Finn Hughes beni koruyacaktır.

Sadece bu gece için, o benim.

"İyi misin?" diye mırıldandı, bakışlarıyla beni değerlendiriyor, kavgadan korkup korkmadığımı kontrol ediyordu. *Şimdiden korkmaya mı başladın?* Ayırılmadan önce sormuştu. Yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım.

Var olmayan bir saate bakar gibi yapıyorum. "Ben iyiyim, ama görünüşe göre bu bahiste yirmi beş soğuk, sert sent kaybetme yolunda ilerliyorsun."

"Hiç şansın yok, tatlım."

Beni dar bir merdivenden daha da karanlık bir odaya götürüyor, daha az masa ve ışıltılı bir elbise giyen bir şarkıcı var. High Roller odası. Elbette bir Hughes'un herhangi bir odaya girmesine izin verilir, ama sormamaları bile bana ilginç geliyor.

Onu simaen tanıyorlar.

Bardaklar şingirdiyor. Cipsler takırdıyor. Hepsinin altından kısık kahkahalar yükseliyor. Finn küçük bir yüzük destesini yere bırakır.

Hemen yerini cipsler alıyor.

Bütün yığını önüme koydu.

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. "Bu çok fazla." "Senin değerini biliyorum, Morelli."

Tutumlu bir insan olduğumdan değil. Lüks içinde büyüdüm ve güzel şeyleri severim. Para beni etkilemez. Mirasçı olarak yetiştirilmenin getirdiği bir şey bu.

Pahalı bir akşam yemeğinde ya da başka bir alışverişte gözümü bile kırpmazdım. "Dinle, bir şeyler için para takasını anlıyorum. Ama anlamıyorum

Kumar. Parayı neyle takas ediyorsun? Risk mi? Her şeyi kaybetme şansını mı?"

"Eğlence için, tatlım. Eğlence için hiç para ödemez misin?"

Homurdanmak pek de hanımefendice bir cevap sayılmaz. Ama bu doğru. Ailem adına harcadığım para bile eğlence amaçlı değil. Hayır, bu toplumla ilgili. Statüyle ilgili. Ve işle.

Parmağımın ucunu kil yığnında gezdiriyorum.

Eğlenceye harcamak için çok para. Ve belki de bunu hak etmediğimi düşünüyorum.

Krupiye ante istedi ve ben de beş yüz dolarlık markerları ileri ittim. Bu giriş miktarı. Oyunu oynamak için minimum miktar.

Kalbimi çarptırıyor.

Belki de tabureme bu kadar yakın duran Finn'dir.

Eminim diğer tabureler dolu olduğu için bu kadar yakın duruyor. Sadece masadaki kartları görebilmek için yanıma eğiliyor. Eğer k a l b i m daha hızlı atıyorsa, bunun tek nedeni uzun zamandır bir

adamın sıcak nefesi şakağımı okşadı. Bir erkeği sırtımda hissettiğimden beri, halka açık olmasına rağmen neredeyse mahremdi.

Kartlar dağıtıldı.

Kumarhanelerde oynamıyorum, yeraltı ya da başka türlü, ama temel bilgileri biliyorum. Çiftleri, düzleri ve floşları. Bu sayede elimdeki kartların hiçbir şey olmadığını biliyorum. Birdenbire o beş yüz dolarlık ante bir servet gibi geliyor. Kaybetmiş gibi hissediyorum.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Hayal kırıklığı içime çöktü.

Sonra alçak bir ses kulağıma mırıldanıyor. "Sabır. İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

Erkeksi mırıltı nefesimi kesiyor. Etrafımı saran seks gibi hissettiriyor, gözlerimin kapanmasına neden olan şehvetli kaşmir. "Uzun zamandır bekliyordum."

Kelimelerin nereden geldiğinden emin değilim. Bekliyormuşum gibi hissetmedim. Ben ormanda uyuyan ve beyaz atlı prensin öpücüğünü hayal eden Aurora değilim.

Öpücüklerle ilgilenmiyorum.

Ve Finn Hughes beyaz atlı prens değil.

Elini kalçama koyuyor. Başparmağı elbisemin ipeği üzerinden tenimi okşuyor, ileri geri, ileri geri. Ürkütücü. Samimi. Arkadaşlar arasında sıradan bir jest olarak mazur görülebilir. Yakınlığın doğal sonucu. Neredeyse.

Biraz sahiplenici olması dışında.

Kendimi alınıp satılacak bir mal gibi hissetmiyorum. Pazarlık edilecek bir sığır başı gibi bile hissetmiyorum. Hayır, bir mücevher gibi hissediyorum. Gıpta edilecek bir şey.

Kimse çalmasın diye yakınımda tutacağım bir şey.

Teklifler boyunca, flop ve dönüş kartları boyunca beni okşuyor. Elimde tek bir çift sekizli kaldı. Pek hayırlı değil ama hiç yoktan iyidir.

Krupiye nehirden önce deklarasyon turunu bekler.

Bu son kart, elimi sonsuza dek belirleyecek olan kart.

Şimdiye kadar diğer oyuncuların hiçbirinin inanılmaz kartları varmış gibi görünmüyor, ama belki de bunu iyi saklıyorlardır. Öte yandan, erkeklerden ikisi etraflarını saran kadınlara aşık görünüyor. İki erkeğe karşılık üç kadın.

Erkekler takım elbise giyerken, kadınlar daha çok ıııııııı mayoları andıran dar elbiseler giyiyor. Yargıladığımdan değil.

Dior balo elbisemin içinde kendimi yaşlı hissettiriyor.

Balo elbisesi değil. Hayır, beni yaşlı hissettiren gerçek yaşıım. Otuz üç, bizim toplumumuzda bekâr bir kadın için çok eski bir yaş.

Yanıımızdaki çiftin bahse girmesini bekliyoruz. Birbirlerini hissetme fırsatını kullanarak her karar üzerinde görüşmek zorundalar.

Derinden aşık görünüyorlar. Ya da derin bir şehvet içinde. Aradaki farkı bildiğimden bile emin değilim.

Beni izleyen adama dönüp bakıyorum.

Arkasına baktığında ela gözleri zümrüt rengine dönüşüyor. "Sonuna kadar git."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum, ama yüzlerimiz bu kadar yakinken, eğlencem kuruyor. Yerini o çiftin sahip olduğu her neyse ona bırakıyor - aşk değil o zaman. Şehvet. Vücudumun sıvı ve ağır hale geldiğini hissediyorum, sanki kendimi hazırlıyormuşum gibi. İnsanlarla dolu bir odadayım ama bedenim bunu umursamıyor. Bu adamı almak istiyor. "Sen delisin."

"Ben ilginç biriyim," diye karşı çıkıyor, dudağı

kıvrılıyor. "Umursamazsın."

"İlgileniyorum," diyor ve ne demek istediğini anlıyorum. Ses tonu bunu açıkça ortaya koyuyor. Bakışları da öyle. Benimle ilgileniyor, tıpkı adamın yanıımızdaki taburede neredeyse parmakladığı kadınla ilgilendiği gibi.

Krupiye, tekliflerini yapmaları için boğazını temizler.

"Gençsin," diyorum ona, çünkü birlikte olamamamızın nedeni bu. Gerçek sebep değil ama sosyal olarak kabul edilebilir bir sebep. Ben havuzdaki çocukla kaçamak yapan yaşlanmış bir dul değilim. Onun yaşıındaki erkekler benim yaşıındaki kadınlarla takılmaz.

"Saçmalık," diyor.

"Kaç yaşıındasın

sen?" "Yirmi

dokuz."

Alay ediyorum. "Genç."

Gülümsemesi biraz hüzne dönüşüyor. "Yaş, ne kadar uzun yaşıadığınla ilgili değildir." "*Tam da* bununla ilgilidir."

"Bu deneyimle ilgili." Fısıldayabilmek için yakınımaya eğiliyor. Konuşırken dudakları kulağıımın dış kabuğunu okşuyor ve vücudumda ilgi kıvılcımları uyandırıyor. "Ve sanırım senden çok daha fazla deneyimim var. Yine de endişelenme. Seni yavaş yavaş alıştıracağım."

"Beni *alıştır*," diyorum, sesim çok yüksek. "Sanki bir atmışım gibi." "Alınmayın. Benim atlarım safkan."

Hughes yarış atlarının efsanevi olduğunu toplum içinde konuşulandan biliyorum. Ama bu mirasın ne kadarının Finn'e geçtiğini bilmiyordum. Görünüşe göre yeterince. "Ben safkan değilim."

"Hanımefendi," dedi satıcı, dikkatimi çekerek. Çift kararını verdi. İçerideler.

Benim sıram. İki çift muhtemelen bunu kazanmak için yeterli değil. Ama floştan sadece bir karo uzaktayım. Şansım yaver giderse, bu kazanmak için yeterli olabilir.

Ya da olmayabilir.

Belirsizliği sevmiyorum. Beni geriyor. Endişeli.

Belki de Finn beni böyle izliyordur. Sanki bir şeyi kanıtlamak ister gibi. Benim ağırbaşlı, güvenilir Eva Morelli olduğumu. Beni kaçırıp bir yeraltı kumarhanesine götürse bile nasıl eğleneceğimi bilemeyeceğimi.

Cips yığınlarını ortaya itiyorum.

Masanın etrafındaki insanlardan bir nefes sesi duyulur.

"Siktir," diye mırıldanıyor Finn, eli kalçamda sıkılaşıyor. "Bu çok ateşliydi."

Çift hep bir ağızdan homurdanır ve kartlarını yere atarak sıralarının dışında bırakırlar. Krupiye bahsi tekrar ortaya koyuyor. Artırdığım yüksek miktara karşı sadece bir adam kaldı. Poker suratıyla sert görünen yaşlı bir beyefendi.

Finn'in deyimiyle tecrübeli görünüyor. Kötü bir el ile kalacağını sanmıyorum.

Krupiye'nin elini izlerken vücudumdaki tüm kaslar kasılıyor. Bir kart çeviriyor.

Göz kırpıyorum, hayal ettiğimden eminim. Yeşil kumaşın üzerinde bir karo sekizlisi duruyor. Vay anasını. Beklediğim floşu elde ettim, ama daha da ötesi, full house elde ettim.

Yumruğum havaya kalktı. "*Evet*."

Kadınlara yakışmayan bu hareket karşısında yanaklarım hemen kızarıyor. Finn alçak sesle kıkırdıyor.

Pek ince davranmıyoruz ama önemli değil. Zaten potta birkaç bin dolar var. Yaşlı beyefendi alaycı bir gülümsemeyle düz bir para gösteriyor.

Bana sert bir sesle "Tebrikler," dedi.

Heyecan sağduyumu ve saygınlığımı ele geçiriyor. Kollarımı Finn'in boynuna atıp gülüyorum. Gözleri mavi ve yeşil tonlarda parılıyor. "Sana iyi şeylerin bekleyenlerin başına geleceğini söylemiştim," diyor, sesi alçak ve zel. Bunlar müstehcen kelimeler değil, gerçekten değil. Ama erotik telkini tüm vücudumda, gğslerimin ucunda ve bacaklarımın arasında hissediyorum. Sanki uzun, tantrik bir seanstan sonra beni dllendiriyor.

"Otuz üç yaşındayım," diyorum ona, şaşkınlığını, sertliğini bekliyorum. Gülümsemeye zorlamak zorunda kalacağından korkuyorum.

Gözlerimi arıyor. "Bunun benim için önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen bir playboysun. Bir serseri. Bu kumarhanenin içinde istediğin kadını seçebilirsin. Ve dışarıdaki herhangi bir kadını. Beni neden isteyesin ki?"

"Bir serseri," diyor gülerek. "Kim serseri diyor ki artık?"

Utancıma, beceriksizliğime rağmen kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum. O kadar çok gülüyorum ki gözlerim yaşarıyor. "Gördün mü? Sana söylemiştim. Ben yaşlı bir bykanneyim."

Tekrar ciddileşmeden önce sessiz bir mizahla titriyor. "Eva. Sen inanılmaz seksi bir kadınsın. Bomba gibisin. Lanet olası bir rüya. Her erkek seni ister, ben de dahil."

On kez saymak için nefes almayı bırakıyorum. "yle mi?"

"Erkekler her zaman sana asılıyor olmalı. Kadınlar da."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"Ama sen onlara inanmıyorsun," diye tahmin ediyor. "Paranın peşinde olduklarını düşünüyorsun."

Omuz silkmeye zorluyorum. "Pek olası değil. Ne kadar değerli olduğumu biliyorsun. Diğer insanlar da yle. Paramı ya da sadece ailemle olan bağlantılarımı istiyorlar. Ama biri bana asıldığında dikkat etmememin nedeni bu değil."

"O zaman neden?"

"nk aşkı aştım." Kelimeler hızlı ve dürüstçe dökülüyor. Bu heyecanı ne kadar sevdiğim beni korkutuyor. Kazanmayı. Bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi. Finn'in başparmağının kalamı okşamasından ne kadar hoşlandığımı. "Ve seks, bu konuda. Ve ne var biliyor musun? Evet. Eğlenceyle işim bitti. Bunun için beni yargılayamazsın."

Masadan uzaklaşıyorum, buradan ayrılmaya hazırlanıyorum.

Haftalardır yaşadığım en iyi geceden uzaklaşmaya hazırdım. Aylardır. Belki yıllar.

Bir içgüdü beni geriye baktırdı. Finn'in hem başladığımız hem de kazandığım tüm fiş destesini dağıtıcıya ittiğini görmek için tam zamanında bakıyorum. "Sende kalsın," diyor.

Satıcının gözleri parlıyor. "Efendim."

Gözlerim yaşıyor. Kendimi genç ve saf hissediyorum, bunun gülünç olduğunu bilsem de. Sanki gerçekten yüz yıldır bir ormanda uyuyormuşum gibi. Ve Beyaz Atlı Prens tarafından uyandırıldığında, onun Finn Hughes adında milyarder bir bekâr olduğunu keşfettim.

Merdivenleri çıktığımda, saklanabileceğim daha çok insan vardı.

Beni yakalayamayacağını umarak kalabalığın içine daldım.

Belki bir Uber çağırabilirim. Şoförüm daha hızlı olur ama kimsenin bundan haberdar olmasını istemiyorum. Ailemin değil. Annem akşamı Finn'le geçirdiğimi duysa çok sevinirdi. Daha çok aşırı korumacı ağabeylerim bana bok atar.

Bir adam tökezleyerek yoluma çıktı.

Bir an için kaza gibi görünüyor. Sanki onu dengelemeye yardım etmek ister gibi uzandım. Sarhoş gibiydi. Sonra gözlerini ilgiyle bana çeviriyor ve bunun bir kaza olmadığını anlıyorum. Bileğimden tutup beni arka duvara doğru çekti. Ona karşı koyuyorum ama yeterince sert değil. Hâlâ bunun olmasına şaşıyorum.

"Hadi, sevgilim. Evden daha fazla ödeyeceğim ve işim de daha çabuk bitecek."

Benim bir fahişe olduğumu düşündüğünü anlamam uzun bir zamanımı aldı. Kokteyl garsonlarına ek olarak ev eskortları da var mı?

"Bırak beni," diyorum, çekiştirerek, panikleyerek. Sonra keskin bir ses geliyor ve kurtuluyorum.

Adam tökezleyerek uzaklaşıyor, sırtı duvara çarpıyor. Kolunu koruyucu bir şekilde tutuyor.

Finn önümde. "Bir hata yaptın. Özür dile." "Siktir, özür dilerim. Parasının ödendiğini bilmiyordum." "Bayandan özür dile."

Finn'in gözlerinde gördüğü her neyse kızarmasına neden olur. "Özür dilerim hanımefendi."

Uzun ve gergin bir andan sonra Finn başını sallar. Kalabalığın arasından kel kafalı ve siyah takım elbiseli adamlar çıkar ve adamı arka kapıdan dışarı sürükler. Onlar

bir kargaşa duyduklarında gelmiş olabilirler ama Finn'in adama ne yapacaklarına karar vermesini beklediler.

Finn'in ona zarar vermesine izin verirler miydi?

Hughes isminin gücü bu işte. Titriyorum.

Finn yakışıklı ve çekici ama onu hafife almak hata olur.

Kalabalık oyunlarına geri dönerken bana döndü. "Sen iyi misin?"

"Evet," diyorum, bana inansın diye çenemi kaldırarak. Ön kolumdaki kavrama muhtemelen bir çürük bırakacak. Ama bunu gizlemek için uzun kollu kıyafetlerim var. Benimki gibi bir çocukluk geçirmek beni rastgele bir pisliğe dayanabilecek kadar sert yaptı.

Şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde kolumu tutuyor. İki parmağı şu anda acıdan çılgılık atan derimin üzerinde geziniyor. O adamın yumruğunda ezilmiş ve bükülmüştü. "Onu bulup senin için öldürmeliyim."

İçimden bir ürperti daha geçiyor. "Lütfen. Babam ve kardeşlerim arasında uğraşacak yeterince testosteronum var."

Finn kolumu kaldırıyor ve başını eğiyor. Yarın sarı-mavi bir çürüğün olacağı yere tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Sana daha erken ulaşamadığımı için özür dilerim."

Boğazım düğümleniyor. Vahşi bir adam beni sarsamaz ama nezaket sarsabilir.

Demek ilgilenilmek böyle bir şeymiş.

Garip. Korkutucu. Bağımlılık yapıcı.

Biri "Toplanma zamanı" diye bağılıyor ve ardından bir arbede yaşanıyor.

Finn beni vücuduna doğru çekerek ezilmekten koruyor. Oyuncular fişleri ceplerine ve cüzdanlarına dolduruyor. Krupiyeler, alıştırılmış bir hareket gibi görünen bir hareketle masadaki bankaların üzerine bir kapak kapatıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki zar zor algılayabiliyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Kargaşa sözlerimi yutuyor ama Finn onları dudaklarımda görüyor. "Polisler geliyor," diyor. "Birisi baskın çağrısı yapmış. Gitmemiz gerek."

OceanofPDF.com



Dördüncü Bölüm

Finn

EVA Morelli'yi arka kapıdan çıkarıyorum.

Yol boyunca beni azarlasaydı, onu suçlamazdım. Onun yerine gülüyor. Vahşi bir kahkaha. Seksi bir kahkaha. Yüksek bir uçurumdan atlarken attığınız türden.

Arabamdayız ve siren ışıkları görüldüğünde otoparktan uzaklaşıyoruz. Mavi ve kırmızı ışıklar tuğlalardan yansıyor. Müşterilerin peşinde değiller. Bu baskınların asıl amacı gizemli Bayan M'yi, yeraltı kumarhanesinin sahibi olan kadını yakalamak.

Yine de ağlarına yakalanmak iyi olmazdı.

Eva Morelli şehir hapishanesinde mi? Bu bir rezalet olurdu, ama endişeli görünmüyor. Ya da onu kıl payı kurtardığım için kızgın. Onun yerine neşeli görünüyor.

Bu.

Gelmesine saniyeler kala böyle görünürdü, yanakları kızarmış, gözleri ıslık ıslık, eli kolumda sımsıkı. Hâlâ bana dokunduğunun farkında mı bilmiyorum. Sanki canı pahasına tutunuyor ve lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.

Sonra gülümsemesi kararır. "Kimsenin canı yanmayacak, değil mi?" Ne bakıcı ama.

Ona insanların zarar görebileceğini söyleseydim, muhtemelen arabayı geri çevirmemi isterdi.

"Bunlar dünyanın en zengin insanlarından bazıları. Polisler büyük davalarla karşı karşıya kalma riskini göze almayacaklardır. Dikkatli olacaklardır.

Birisi yakalanırsa... ki böyle bir şey olmayabilir bile. Baskınlar yaygın değil, ama insanların ne yapacaklarını bildikleri kadar oluyor."

"Tamam." Alçak kova koltuğa geri oturur. Elleri yanaklarına gidiyor, sanki hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol eder gibi. "Tamam," diyor tekrar.

"Yeraltı kumarı. Polislerden kaçmak. Sen sıradan bir asisin."

Narin bir homurtu çıkarıyor. "İki saatliğine, belki."

"Şimdilik iki saattir," diye düzeltiyorum. "Gece henüz bitmedi."

Tek kaşı kalkıyor. "Öndeyken bırakmak diye bir şey d u y m a d ı n m ı hiç?"

"Ben böyle oynamam Eva. İkiye katlamayı tercih ederim."

Bu bana bir göz devirme kazandırdı. "Çok yumuşak konuşuyorsun." "Sert olmasını mı tercih edersin?" Sordum, ses tonum masumdu.

Vites kolunun üzerinden bana korkutucu olduğunu düşündüğüm bir bakış atıyor. Ben sadece seksi buluyorum. Beni sürerken bana öyle bakmasını istiyorum. Boşalmamak için elinden geleni yaparken onu boşaltmam için bana meydan okumasını istiyorum.

Tanrım, zafer tatlı olacak.

Ama ben onu boşaltmayacağım. Bana binmeyecek.

Bu gece olmaz. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Tek gecelik ilişkilerle tanınmaması çok iyi. Bu şekilde baştan çıkmayacağım.

Doğru, Hughes. Kendine bunu söylemeye devam et.

Eva Morelli, becerip bırakıp gideceğiniz türden bir kadın değil. O, elinde tutacağın türden bir kadın.

Peki ya ben? Ben bir Hughes'um. Onları sevsek de sevmesek de, kesinlikle terk ederiz.

Öyle ya da böyle.

Doğu yerine kuzeye gittiğimizi anlaması birkaç blok sürdü.

Bakışları bana yöneldi. "Senin evin mi?"

Kalbimde bir sızı var. Benim evim. Hughes malikanesini gezip gezmeyeceğini sormuyor. Onu baştan çıkarıp çıkarmayacağımı soruyor.

Kadınları evime almam.

Eva'nın orada olduğu fikri göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Yatım."

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Yatınız."

"Mutlaka duymuşsunuzdur. Ailenizde birkaç tane var."

"Kadınları böyle mi etkiliyorsun?"

"Kadınları etkilemek için büyük bir tekneye ihtiyacım yok. Zaten çok büyük bir tekne var."

"Teşekkür ederim, Bay Hughes. Hepsi bu kadar."

"Çok büyük jet skiler diyecektim," diyorum tüm masumiyetimle. "Yine de bana seksi bir öğretmen gibi davranmanı takdir ediyorum. Tüm ilkel ve emredici. Sonunda seni masanın üzerine yatırdığımda çok daha eğlenceli olacak."

Bir nefes. Ve sonra bir kahkaha. "Sen bir alçaksın."

"Doğru kelime bu olabilir," diye itiraf ediyorum. "Yüz yaşında olsa bile."

"Haydut ile birlikte."

"Alçak."

"Hiç iyi değil."

"Aslında bazı şeyleri çok iyi yapıyorum."

Bana isteksiz bir gülümseme veriyor. Sonra gözleri kocaman oldu. "Bu senin mi?" "Sana bir yat olduğunu söylemiştim."

"Bu bir yat değil. Bu lanet bir yolcu gemisi."

Abartıyor. Birazcık. İki havuzu, jakuzisi, cam tabanı, IMAX sineması ve yirmi kişilik mürettebatı olan özel yapım bir süper yat. Onlar burada değil.

Eva'yı arabadan indirdiğimde tekne suyun üzerinde sessizdi. "O değil," diyorum ona, etkinlikler için kullanılan teknenin yanından geçip elli metrelik mavi su yelkenli yatına götürürken. Okyanusta uzun ve huzurlu bir yolculuk yapmak istediğimde bu yolu kullanıyorum. Ayrıca okyanusun en güzel manzaralarından bazılarını da sunuyor.

Bishop's Landing'deki yıldızlar.

Gemiye tırmanıyorum ve güverteye çıkmasına yardım ediyorum.

Kollarımda biraz sallanıyor ve ellerim hemen beline dolanıyor. Bir saniye içinde onu sabitliyorum, ama ondan sonra birkaç kalp atışı boyunca onu tutuyorum. Kirpikleri yanaklarını okşuyor. Ağırbaşlı mı? Gergin mi? Sonra bana bakıyor ve ben tamamen başka bir şey görüyorum.

Yıllardır biriktirilmiş ateşli bir tutku. Örtülü bir cevapla vücuduma ısı hücum ediyor.

Kendimi onu bırakmaya zorluyorum, ellerimizin gevşek bağlantısı dışında. Tekne hareket halinde değil ama hafifçe sallanıyor. Denize yuvarlanmasını istemiyorum. Onu tekneye binmek ya da güneşlenmek için kullanılabilecek bir platformun bulunduğu arka tarafa götürüyorum.

Birkaç açık hava yastığını yere atıp kendimize bir yuva yapıyorum. Sonra onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum.

İlk sertlikten sonra yanıma yaslanarak rahatlıyor. Güvertede düz bir şekilde uzanıyorum, kolum onun etrafında. Bakışlarım onun yerine gökyüzünde, ama bir şekilde bu anı daha samimi hissettiriyor. Eğlenceli parmak uçlarımı kolunda gezdiriyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"Çok güzel," diyor yıldızlara bakarak.

Böyle uzandığında kendini önemsiz hissediyorsun. Ben de bunu seviyorum. Sanki kozmik bir toz zerresiymişim gibi. Sanki tüm ailemin ve binlerce başka ailenin kaderi benim omuzlarımda değilmiş gibi.

Eva'nın profilden yüzüne bakıyorum; güçlü kaşları, hafif kalkık burnu, dolgun dudakları. Siyah ipeksi saçları burnumu gıdıklıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bu gece için teşekkür ederim." "Neredeyse seni tutuklattığım için mi?"

"Bana acıdığın için. Bunu bu yüzden yaptığını biliyorum."

Anlamamış gibi davranmıyorum. "Alex lanet Langley."

Yüzünü buruşturuyor. "Yani, o iyi biri. Ama benim yerime anneme gitmesi, tüm bu görücü usulü eşleşme olayı... Bundan nefret ediyorum. Eminim bunu sen de anlamışsındır."

"Onun gibi bir şey."

Endişelendiğim bir saat var.

Annem beni tanıştırdığı her sosyetik hatunla *hala yapabiliyorken evlenmemi* ima ediyor. Ona evlenmeyeceğimi çoktan söyledim.

Ve kesinlikle çocuk sahibi olmayacağım. Asla.

Bunu onlara yapamam.

"En azından ne istediği konusunda dürüst. Bir şekilde bu, birinin bana çıkma teklif etmesinden ve beni sanki istiyormuş gibi etkilemesinden daha iyi... bilirsin işte. Gerçek bir ilişki."

"Çekici olmanın nesi yanlış?"

"Çekici erkeklerden hoşlanmıyorum," diyor ciddi bir şekilde.

Bu beni sırttırıyor. "Herkes çekici erkeklerden hoşlanır."

"Seninle gerçek bir ilişki istiyorum," diyorum, sesim bir itiraf tarzında kısık.

Gözleri gece gökyüzü gibi ıslıl ıslıl. "Öyle mi?" Kelimeleri çıkarmak zor. "Onu alamam."

Ailemin sırları yüzünden.

Bunu kimseyle yapamam. Özellikle de onun gibi bir kadınla.

Acı gözlerinden sekiyor. Acısını tam olarak gizleyemeyen kısa bir baş sallama hareketi yapıyor.

Daha önce hiç kimseye söylemek istememiştim ama bir parçam şimdi bunu yapmak istiyor. *Sorun sende değil, bende. Sen değilsin, ailem. Sen değilsin, modern zaman laneti.*

"Bunlardan herhangi birini tanıyor musun?" diyor, eliyle yukarı doğru işaret ederek. "Yıldızları mı?"

"Bir denizci bilmeli. Şuradaki parlak nokta var ya? O bir yıldız değil.

Bu Jüpiter."

Gözlerini

kısıyor.

"Ve sağda... Aslan var. Ve onun hemen üstündeki de Denebola. Güneşten daha büyük ve parlaktır. Ve Aslan'ın kuyruk yıldızıdır. Kardeşin gibi."

"Kardeşim gibi," diye tekrarlıyor, kelimeleri yavaş ve düşünceli. "Annem herkese galadan seninle ayrıldığımı söylediğinde bir sürü sorusu olacak."

"Ona kendi işine bakmasını söyle."

Biraz gülüyor. "Kimse Leo Morelli'ye ne yapacağını söyleyemez."

Morelli kardeşlerin aşırı korumacı piçler olduğunu herkes bilir. Bu da kız kardeşlerini yasak bölge yapıyor. Bunun beni durdurmasına izin vermezdim. Bunu sıradan tutmak için kendimce sebeplerim var. "Ayrıca, Sarah Morelli küçük bir gezintiden kimseye bahsetmeyecektir."

"Galada herkese söylemiştir bile. Eminim."

Muhtemelen haklı olduğunu kabul ederek irkildim. Bu da annemin bunu duyacağı anlamına geliyor. Morellilerin hayranı değildir ama evlenmemi ve çocuk sahibi olmamı isteyecek kadar çaresiz olduğundan muhtemelen bunu kabul edecektir.

"Onu yola getireceğim," diyor Eva, sanki güvence veriyormuş gibi.

Sanki bekârlığa o kadar düşkünüm ki bir dedikodudan rahatsız oluyorum. "Bu konudaki teorimi biliyorsun. İkiye katla. Onu Vegas'a uçup kaçtığımıza ikna et."

"Yapma," diyor gülerek. "Çocuklarımıza isim koymaya başlayacak." Çocuk fikri gülümsememin solmasına neden oluyor.

"Fark eder mi?"

Eva kararsız görünüyor. "Ne?"

"O ne düşünüyor? Bir önemi var mı? Bırak neye istiyorsa ona inansın."

"Finn."

"Ciddiyim." Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, başını ön koluma yaslıyorum. Belden aşağımız birbirine değmiyor ama bu yine de cinsel bir pozisyon. Eğer içine girip onu inletiyor olsaydım ona böyle bakardım. Eğilir ve hassas boğazını ısıırırdım. Nefes nefese bırakır, yalvartırdım. Hayır, bunların hiçbirini yapmayacağım. "Numara yapabiliriz."

"Ne?"

"Bırak çıktığımızı düşünsün. Zaten biriyle görüştüğünü düşünürse, seni Alex Langley'le evlenmeye zorlamaz. Ya da başka biriyle. En azından bir süreliğine."

"Bunu bir sır olarak saklamazdı. Kesinlikle herkese söylerdi. Bishop's Landing'deki herkese, New York'taki herkese, belki de dünyadaki herkese."

"Öyleyse bırak onu. Gerçeğin ne olduğunu biliriz." "Ama bu gerçek değil."

"İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Bu onu senden uzaklaştırır."

Yıldızlara bakıyor. Profili onu muhteşem gösteriyor. Bir kraliçe gibi. "Ailenin de yakandan düşmesini sağlar, değil mi? Her iki şekilde de işe yarar."

"Doğru," diyorum ama annemin ne dediği pek de umurumda değil.

Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir ikna çabası ya da gözdağı beni evlenmeye ikna edemez. Bu sadece kişisel bir tercih değil. Bu bir etik meselesi. Bir kadını asla benim gibi biriyle aynı kefeye koymam.

Sonra dönüp bana bakıyor. Yüz ifadesi nefesimi kesiyor. Büyüleyici. Hep böyle görünüyordu, değil mi? Balolarda ve galalarda. Hayır yemeklerinde. Her zaman dokunulmaz bir tanrıça oldu, sadece şu anda ona dokunabiliyorum.

Sahte flörtümüz devam ettiği sürece ona dokunmaya devam edeceğim. "Tamam," diyor, sesi kararlı.

"Tamam mı?"

"Seninle çıkıyormuş gibi yapacağım."

"Tanrı'ya şükür," diyorum ve sonra kendimi tutamıyorum. Onu öpüyorum. Dudak fırçası gibi başlıyor. Daha fazlasına dönüşüyor. Dolgun dudaklarını ısırdım ve o da dudaklarını açtı.

Bir nefes. Bir soru ve cevap. Bir arayış ve bir teselli. O kadar güzel kokuyor ki. Onu tekrar tekrar içime çekmek istiyorum, ciğerlerim dolana kadar, varlığımın her parçasına nüfuz edene kadar.

Öpücüğü daha derinlere götürmek istiyorum. Onu tamamen keşfetmek için. Bunun yerine kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Boğuk bir sesle "Anlaşmayı mühürlemek için," diyorum.

Göz kapakları hâlâ ağır, koyu renk gözleri zevkten puslu. Uzun bir süre sonra berraklaşıyorlar. Yüz ifademde bir şey arıyor. Ne bulduğunu bilmiyorum ama başını sallamasına neden oluyor.

Sonra beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor. Dudakları yumuşak ve davetkâr. Zor bir günün sonunda rahatlık vaat ediyorlar. Betona yazılmış şiiir gibi, sert, çorak bir manzarada uyumsuz bir güzellik gibi hissettiriyorlar. Öpücüğü daha derine götüren o. Dili dışarı fırlıyor, meraklı. Biraz şakacı. Ben de onu nazik, açık bir emişle ödüllendiriyorum. *Klitorisine yapmak istediğim şey bu*, kelimeler yerine dokunarak söylüyorum. *Tadın çok güzel*.

Duramayabileceğim düşüncesine kapıldım.

Sonsuza dek burada, teknemin güvertesinde Eva Morelli'yi öpüyor olabilirim. Güneş doğduğunda bile, tekrar battığında bile, sonbahar geldiğinde bile, tekne bir tatil ya da başka bir şey için yelken açtığında bile, hala burada onu öpüyor olabilirim.

Diğer herkes kendi başının çaresine bakabilir.

Bu saçma bir düşünce. Yapacak çok işim var. Sorumluluklarım var. Ailem bana bağlı. Şirket bana bağlı. Sırlar kesinlikle bana bağlı.

Ve eğer burada yeterince beklersem, onu yeterince uzun süre öpersem, bilecekti.

Sonsuzluğun sorunu da bu. Nasıl biteceğini zaten biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



Beşinci Bölüm

Eva

Birisi kapıyı çalıyor.

Derin uykuma giren tek düşünce bu. Başımın üzerine bir yastık çekiyorum, rüyayı uzatmak istiyorum. Finn Hughes'un beni öptüğü yerde kalmak ve ben açıkta kalan bir ihtiyaç sinirinden başka bir şey olmayana kadar beni öpmek.

Tak tak. Tak. Tak.

Kapıcı sadece ailemden birini içeri alırdı.

Ve eğer sabahın altısında -çalar saate gözlerini kısarak bakıyorum- ortaya çıkıyorlarsa, yardıma ihtiyaçları var demektir. Bu düşünce beni harekete geçirdi. Geceliğimin üzerine ipek bir bornoz geçirip kapıya doğru ilerliyorum.

Gözlerim hâlâ biraz bulanık ama gözetleme deliğinden kız kardeşimi tanıyorum.

Kapıyı açtım. "Neyin var?"

En küçük kız kardeşim solgun ve endişeli görünüyor. "*Eva.*"

Kendini bana doğru attı ve ben de onu kollarımla yakaladım. Çocukluğundan beri onu böyle kucaklamamıştım ve bir kâbustan sonra onu teselli ediyordum. "Lizzy. Ne oluyor?"

Geri çekiliyor ve soyunmuş halimi fark etmiş gibi görünüyor. "Uyandırdım mı seni? Aman Tanrım. Uyandırdım. Ben gideyim. Daha sonra gelebilirim."

"Aklından bile geçirme." Onu kanepeye yönlendiriyorum. Çatı katım biraz eklektiktir, bu da annemi çıldırtan bir şeydir. Mücevher tonları ve ilginç dokular var. Arada bir tuhaflik damgası. Şimdi bunların hepsi gereksiz görünüyor. Yanına oturdum ve ellerini tuttum. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Çok şaşırmış görünüyor. "Korkma."

Tabii ki ilk tepkim çıldırmak oldu. İçten içe. Ama poker suratıyla çok pratik yaptım. Bir yeraltı kumarhanesinde kullandığınız türden değil. Aileniz parçalanmaya başladığında ve onları bir arada tutabilecek tek kişi siz olduğunuzda kullandığınız türden.

"Her neyse, bir yolunu bulacağız. Tamam mı? Söz veriyorum." "Sanırım hamile olabilirim."

Kelimeler bozuk çıkıyor. *Sanırım hamile olabilirim.*

Tam olarak anlamaları biraz zaman alıyor. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum ama dengemi koruyorum.

"Sınava girdin mi?" Sormayı başardım.

"Hayır, ama geç kaldım. Regl dönemim yani. Genelde saat gibi gelir ama altı gün oldu ve hiçbir belirti yok. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Altı gün gecikti. Düzenli çalışan biri için iyiye işaret değil. Bir şeyin kanıtı da değil. Yanlış alarm olabilir. "Bana gelmene sevindim. Bir test yapacağız ve sonra emin olacağız."

"Ama ya..."

"Bir yolunu bulacağız," diye hatırlatıyorum ona. "Söz veriyorum."

Yatak odamdan uyumsuz, neşeli bir zil sesi geliyor. Benim telefonum.

Bu herhangi bir telefon görüşmesinden daha önemli... Ya ailemden başka birinin bana ihtiyacı olursa? Hiçbir şey için aramak için henüz erken.

"Burada kal," diyorum Lizzy'nin elini sıkarak. "Hemen döneceğim ve sonra bunu birlikte yapacağız."

Yatak odama koşuyorum, şimdiden hamilelik testini nerede bulabileceğimi düşünüyorum. Çatı katında hiç yok, bu kesin. Belki kapıcıyı arayabilirim. Burası tam hizmet veren bir apartman dairesi, yani bana yiyecek ya da latte getirirler.

Ya da hamilelik testleri, büyük ihtimalle.

Dün gece kullandığım debriyajı karıştırıyorum. Elim yabancı bir şeye takıldı. Bir avuç dolusu ağır, yuvarlak poker fişi çıkardım. Oyun sırasında içeri düşmüş olmalılar. Ya da belki Finn içeri atmıştır. Bir gece öncesine kristal berraklığında bir odaklanma getiriyor.

Rüya değil o zaman.

Finn Hughes'la gerçekten sahte bir şekilde mi çıkıyorum?

Onu bulana kadar fişleri karıştırıyorum: bana verdiği çeyrekliği. *Eğer bu gece iyi vakit geçirirsen, ben kazanırım. Ama dürüstçe değerlendirirsen, iyi vakit geçirmezsene, sen kazanırsın.*

Şimdi ona yirmi beş sent borçluyum.

Annemin donmuş gülümseyen yüzü telefonumda belirliyor.

"Selam."

"En azından bana mesaj atmadığına inanamıyorum. Nasıl geçti?"

"Ne nasıl gitti?" Tekrar oturma odasına bakıyorum. Lizzy ellerini birbirine dolamış. Keşke ona daha fazla güvence verebilseydim, ama lanet olsun. *Lanet olsun.* Eğer hamileyse, ortalık karışacak. Ailem Katolik aklını kaçırarak. Kardeşlerim muhtemelen babası her kimse onunla bir savaş başlatacak. Tam bir sirk olacak.

"*Planlarınız,*" diyor annem sabırsızca. "Finn Hughes'la olan planların. Bana neden söylemediğini anlayamıyorum. Ve neden ona senin için malikaneyi arattığını."

Aslında beni aramıyordu.

Kelimeler dilimin ucunda.

Bana sadece Alex Langley ile evlenmemi istediğin için acıdı.

Finn'e küçük taklit oyunumuzun kötü bir fikir olduğunu açıklayabilirdim.

Ve sonra onu tekrar görmek için bir bahanem

olmayacaktı. Onu tekrar öpmek için bir bahanem

olmayacaktı.

"Eğlenceli bir randevuydu," diyorum kalbim küt küt atarken.

"Randevu mu?" Annemin sesi yörüngeye fırlayacakmış gibi çıkıyor.

"Emin değildim. Sana bakışından... ama tabii ki baktı. Sen çok güzelsin. Başarılısın. Ve Alex Langley için fazla iyisin. Bir Hughes, Eva. Bu harika."

"Sadece görüşüyoruz," diye ekliyorum aceleyle. "Muhtemelen bir şeye dönüşmeyecek."

"Kartlarınızı doğru oynarsanız, her şeye dönüşebilir."

Elimdeki çeyrekliğe bakıyorum. "Ben ciddiylim. Birlikteyiz, ama çok sık, bağlılık içermeyen, Tinder'da takılan bir şekilde."

Elbette bunu görmezden geliyor. "Tek yapman gereken kur yapma sürecinde onu büyülemek. Ona iltifat et. Onu memnun et. Kendini büyük, güçlü bir erkek gibi hissetmesini sağla."

"İğrenç, anne."

"En azından parmağına bir yüzük takana kadar."

"Şimdiye kadar evliliğe neden direndiğimi anlayamıyorum." "Onu yemeğe getirmelisin."

"Olabilir. Anne, gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var." Kız kardeşim için hamilelik testi bulmakla başlayıp. Ve Finn'in sahte randevu konusunda hâlâ hemfikir olduğundan emin olmakla bitiyor. Dün gece hâlâ uzak bir rüya gibi geliyor.

Telefonu zorla kapattım ve kapıcıyı aradım.

Birkaç gergin dakika sonra kapı çalınır. Goddard en yaşlı kapıcı. Bana nazik bir bakış atıyor ve işaretlenmemiş bir kâğıt torba veriyor. "Teşekkür ederim," diyorum ve bahşişi uzatıyorum.

"Ne zaman isterseniz, Bayan Morelli."

Kapı kapanır kapanmaz Lizzy kendini kutuyla birlikte banyoya hapseder.

Beş dakika geçti. "Liz?"

Bağırışı kapıdan geliyor. "Beklemem gerektiğini söylüyor!" Bir on dakika daha geçti. "Lizzy?"

"Henüz değil!"

"Lisbetta Anne-Marie Morelli, kapıyı aç."

Sesi bu sefer boğuk. Ve acı dolu. "Kilit açık."

Kapıyı açtığımda onu yerde otururken buluyorum, sırtı duvara dönük, başı ellerinin arasında. "Bakamıyorum. Kusacağım."

Kız kardeşimin birkaç dakika önce üzerine işemiş olmasını umursamadan küçük testi elime alıyorum. Sadece bir çizgi var. Kalbim güm güm atıyor. Talimatları bir, iki, üç kez okudum. Sadece emin olmak için.

Hamile olsaydı iki çizgi olurdu. Test bozuksa çizgi olmaz.

Tek çizgi kesinlikle hamile olmadığı anlamına geliyor. *Tanrıya şükür.* Bunu yüksek sesle söylemek istiyorum. Bunun yerine kendimi sakın, rahat, yargılayıcı olmayan bir "Olumsuz" demeye zorluyorum.

"Emin misin?" Sonra kız kardeşim ayağa fırladı. O da benim yaptığının aynısını yapıyor, emin olmak için küçük talimat paketini okuyor. "Aman Tanrım. Negatif. Aman *Tanrım.*"

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Onu kanepeye geri götürüyorum, orada yürek burkan hıçkırıkları küçük inlemelere dönüşene kadar onu rahatlatıyorum. Sonra onu nazikçe

misafir yatak odası, onu gülünç miktarda battaniyeye soktuğum yer. Ses makinesini açıyorum ve vantilatörü en yükseğe ayarlıyorum. Sabah ışığının içeri sızması için perdelerin sıkıca kapalı olduğundan emin oluyorum. Sonra ona bakıyorum. Çoktan uyumuştur. Gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler var. Bunun için endişelenirken ne kadar uykusunu kaybetti? Alnına bir öpücük kondurmak için eğildim. Teknik olarak artık bir yetişkin olduğunu biliyorum ama ona yıllar öncesinin erken gelişmiş küçük kızı gibi davranmaktan kendimi alamıyorum.

Bir parçam onu uyandırıp kiminle seks yaptığını öğrenmek istiyor.
Onu.

Bu daha fazla Akli başında parça . Ben bilir o o
zaten var dört
aşırı korumacı erkek kardeşler. Aşırı korumacı bir kız kardeşe de ihtiyacı yok. Bana gelmesinin bir sebebi var. Çünkü bir şekilde soğukkanlılığımı koruyacağımı biliyordu.

Oturma odasına dönüyorum ve muhtemelen çok uzun süre orada duruyorum. Tuhaf bir on iki saat oldu.
Kapı bir kez daha çalındı. "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.
Yaşça bana en yakın olan kardeşim Leo, yüzünde meraklı bir ifadeyle koridorda duruyor. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle tam bir Morelli. Hepimiz bunu babamızdan almışız. Annemin kızıl saçları ve yeşil gözleri ne zaman bir aile fotoğrafında yer alsın göze çarpar. Yine de onun gözlerinin şeklini kardeşimde görebiliyorum.

Ofis için giyinmiş. "Hey."
Onu mutfığa götürüyorum ve kahveyi başlatıyorum. Bu onun için. Ben kafeinimi diyet kola şeklinde almayı tercih ederim. Buzdolabıma gidip bir kutu çıkarıyor ve ben kahveden uzaklaşır uzaklaşmaz bana uzatıyor.

"Fazla gürültü yapmayın. Lizzy burada."
Yatak odasına doğru bakıyor. "Sorun nedir?"
"Hiçbir şey," diyorum çünkü hamilelik korkusunu bilmesine gerek yok. Hemen hemen her şeyi paylaştığımız doğru. Diğer kardeşleri babamızın sarhoş öfkesinden korumak için de bir araya geldik. Eğer Lizzy gerçekten hamile olsaydı, bu bir strateji seansına dönüşürdü. Ama negatif olduğu için bilmesine gerek yok.

Kalp çarpıntısı tek başına güvenli olamaz.
Şüpheli görünüyor. "Yatıya mı kaldı?"
"Bilmen gerekiyorsa, üniversiteye başlayacağı için endişeliydi. Buraya geldi ve küçük bir duygusal çöküntü yaşadı, ben de onu yatağına yatırdım."

"Lanet olsun. Özel öğretmene ihtiyacı var mı? Moral konuşması mı? İhtiyacı var mı-"

"Tek ihtiyacı olan iyi bir uyku. Şu anda işte olman gerekmiyor mu?" Ya da evde. Evlendiğinden beri karısı Haley'nin yanından ayrılmıyordu. Hamile olduğunu öğrenmesi onu on kat daha yapışkan yaptı. Onunla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum.

"Yakında işte olacağım. Ve bu hafta ofise gelmeni istiyorum. İmzalaman gereken evraklar var."

Diyet kolayı açıyorum. Soğuk, köpüklü ve en önemlisi güvenilir. "Biliyor musun, Haley'e danışma kurulundaki yerimi vermelisin. O senin karın."

"*Seni* danışma kurulunda istiyorum. Bu yüzden sen de bu işin içindesin." "Ama Haley-"

"Haley hikaye yazmak istiyor. Benim işimle hiç ilgilenmiyor."

"İlgilenmediğimi kim söyledi?"

"Lütfen. Tanrı bilir kimlere bağış yapmayı seviyorsunuz."

"Üç aylık raporlarımı okuma zahmetine katlansaydınız kim olduğunu bilirdiniz."

"Onları okuyorum, kardeşim benim. Bu sayede bir bilançoju okuyabildiğini ve yüksek riskli bir projeyi maaşımla çalışan herkesten daha iyi yönetebildiğini biliyorum."

Bu eski bir tartışma. Leo için çalıştım, vakıf kurulmadan önce. Evli değilken Leo'nun işlerini miras olarak almakta sorun görmüyordum. Bu mirastan daha fazlası. Vekil CEO olacaktım. Aile için yaptığım işin bir uzantısı olacaktı. Ama artık evli olduğuna göre, kendine ait güzel bir ailesi var. Kendi varisleri. "Haley nasıl? Birkaç gündür mesaj atmadım."

"Yorgunum." Bir an için yüzünde endişe beliriyor. Sonra sanki bir cüzdan gibi cebine atmış gibi kayboldu. Gözden kayboldu. "Rahatsız. Ve daha iki ayı var."

"Menü hakkında bana hiç geri dönmedin."

"Çünkü damak zevki her gün değişiyor. Dün şeftali istedi. Sadece şeftali. Tanrı ona şeftalili ve yaban mersinli pasta yapmaya çalışan şefi affetsin. Yaban mersininin zehir olduğunu düşünebilirdiniz."

"O zaman ne yemekten hoşlandığına dair bir listeye sahip olmam çok daha önemli."

"Sonra buraya gelirken bir mesaj aldım." Telefonunu çıkarıyor, çünkü kardeşim küçük bir tiyatronun üstünde değil. Ekrandan okuyor. "*Şu erimiş peynirli şey de ne?* Sabah yediden önceydi. Ben de fondü mü demek istediğini sordum, ki makul bir tahmin olduğunu düşündüm."

Gülümsememi engelleyemeyerek başımı sallıyorum. "Tabii ki öyleydi."

"Hayır" diyor. Üstünde erimiş peynir olan. Ben de ona Croque Monsieur dedim. Rarebit. Fransız soğan çorbası. Üstünde erimiş peynir olan elli şeye isim vermiş olmalıyım."

"Nachos muydu?"

"Bunu nasıl anladın?"

"Sempatî hormonları," diyorum hafif bir kahkaha atarak. "Sadece süper hamile olsaydım ne isterdim diye düşünüyorum. Ve muhtemelen bebek partisinde nachos servis edebilirim."

"Zahmet etmeyin. Merida'nın yönetici şefine öğle yemeği için bir şeyler hazırlattım."

"Adamın Michelin yıldızları var, Leo."

"Ve hamile bir kadının canının çektiği bir şeyi yapmaktan mutluluk duydu. Özellikle de restoranına yaptığım cömert yatırımı gördüğünde çok mutlu oldu."

Kardeşimin karısına olan aşkı zirvede ve bunu izlemek çok güzel. Deneyimlemesi dehşet verici. Riskli. Tehlikeli, kendinden çok daha yaşlı bir adamla oyuna yakalanmış genç bir kızken. Geçmişimi silkeleyip atıyorum. "Ona iyi bakıyorsun."

Dalgın görünüyor. "Umarım öyledir." "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Bana sert bir bakış attı. "Dün gece Finn Hughes ile çıktığımı duydum."

"Annem abartıyor. Bunu biliyorsun."

"Annemden duymadım. Bir arkadaşımından duydum. Bir yeraltı kumarhanesinde kız kardeşimi gördüğünü sanan birinden. Hayır, ona söyledim. Ablam asla polis tarafından basılan yasadışı bir kulübe gitmez."

Yanaklarım kızarıyor. "Korkma," diyorum Lizzy'nin sözlerini yankılayarak. Bana korkunç bir ifade veriyor. "Eva."

"Finn ve ben takıldık. Önemli bir şey değildi.

Gerçekten." "O bir oyuncu."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İyi vakit geçiriyor. Farklı bir şey beklemiyorum. Ama bilmen gereken bir şey var. Biz... çıkıyormuş gibi yapıyor olabiliriz."

Yavaşça göz kırptı. "Yine mi geldin?"

"Çıkıyormuşuz gibi yapıyor olabiliriz."

"Felç geçiriyor olabilirim. Finn Hughes'la çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sahte bir şey, sadece annemi Alex Langley konusunda rahatlatmak için."

"Peki ya Langley?"

"Beni ona ayarlamaya çalıştı. Görünüşe göre ölen karısının yasını tutmayı bitirmiş ve yeni bir bebek yapma makinesi bulmaya hazır. Ve dediği gibi, ben gençleşmiyorum."

Yüz ifadesi kararır. "Onunla konuşacağım."

"Hayır, yapma. Onunla başa çıkabilirim. Zaten bu Finn olayı onu bir süreliğine benden uzaklaştıracaktır. Ayrılmadan önce bir süre düğün renklerini hayal etmesine izin vereceğim."

"Daphne'nin düğün renkleri yeterli değil mi?" "Annem için hiçbir şey yeterli değil."

"Tanrım."

"Önemli bir şey değil."

"İyi misin Eva? Ciddi misin?"

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. Leo en kötü zamanlarımda nasıl olduğumu biliyor. Kalp kırıklığımı biliyor. Beni nasıl yuttuğunu. Ondan sonra uzun bir süre uyanık bir uyku halinde yaşadım.

Dün gece galadayken hala içinde olduğumu söyleyebilirsiniz. Ve bir öpücükle uyandım.

OceanofPDF.com



Altıncı Bölüm

Finn

ESCAPE, Eva Morelli'nin kapalı gişe oynadığında sevinçten gülmesi gibi.

Gerçeklik, mutfakta çınlayan bulaşıklar ve belli belirsiz bağırışlar gibi geliyor.

Ceketimi ve evrak çantamı fuayeye bırakıp seslere doğru ilerliyorum.

Babam bir felaketin ortasında durmuş, ne yiyeceği konusunda bir hemşireyle tartışıyor. Hemşire onunla sabırla ve hafifçe yalvararak ilgileniyor. Bu bir süredir devam ediyor olmalı. Duvardaki şüpheli kırmızı leke muhtemelen spagetti sosunun kalıntıları.

Kasap tezgahında bir soğanın yarısı doğranmış. Boş bir tavada bir tereyağı birikintisi uzanıyor. Yumurtalar hala kabuklarıyla birlikte yerde yuvarlanıyor. Her nasılsa düşüklerinde çatlamamışlar. Küçük bir mucize.

Babam yemek yapmayı severdi. Sanırım bu geçmiş zamanda olmamalıydı. Hâlâ yemek yapmayı seviyor. Bıçaklar ve sıcak metal konusunda ona güvenebilseydim buna izin vermekten mutlu olurum.

"Baba," diyorum, omuzlarını tutmaya geliyorum. "Neyin var?"

"Bana akşam yemeği verip duruyor. Kahvaltı zamanı. Ona söylemeye çalıştım."

Zaman konusunda onunla tartışmayız. Bu onu ikna etmez ve bir anlamı da yok. Spagetti istemiyorsa, yemek zorunda değil. "Ne yemek istersin?"

"Omlet. Yapabilirim. Kendim yapabilirim." Yarım doğranmış soğana doğru çekilmeye çalışıyor. "O kadına omlet yapabileceğimi söylemelisin, Tanrı aşkına."

Jennifer Brown yıllardır onun hemşirelerinden biri. Onun adını hatırlayamıyor. Bir gün benim adımla da hatırlamayacak. Arkasını dönmüş, uzaktan tertemiz bir tezgahı siliyor. Bizi yalnız bırakıyor ama yardıma ihtiyacım olursa diye de yakınımında duruyor. Evdeyken babamla çoğunlukla ben ilgileniyorum. Bazen, uzun ve sert bir şekilde kavga ederse, onu durdurmak zorunda kalıyorum. Bu onun kendi güvenliği için.

"Sana omlet yapabilirim," diyorum, ses tonum nazik.

Gün batımını erken öğrendik. Yaşlı bir insanın gece kafası karışır ve tartışmaya başlar. "Sen iyi bir çocuksun ama tost yapabilirsin."

Gülüğüm yumuşak ve sessizdir. Pek iyi bir aşçı olmadığım doğru. Yine de çocukluğumdan beri birkaç temel beceri edindim. "O zaman Jennifer sana omlet yapabilir. Senin sevdiğin şekilde yapar, güzel ve kabarık."

Ona şüpheli bir bakış atıyor. "O neden burada? Cenevre nerede?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Her gün onu soruyor. İyi bir cevap yok, ama hepsini denedim. "Şu anda dışarıda. Bir gala. Jennifer'ın sana omlet yapmasını ister misin? Orada soğan görüyorum. Başka ne var? Çedar peyniri? Ispanak?"

"Yapabilirim," diye ısrar ediyor. "Baba."

"Neden kimse bana güvenmiyor? Ben kendi evimin efendisiyim, değil mi? Ben yetişkin bir adamım, değil mi? Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edersin? Sana bir hafta ceza vermeliyim. Baban olsaydım seni döndürür ve kışını kırbaçlardım."

"Baba, dur."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!"

Ani bir güçle çekip gidiyor ve ben de onu bırakıyorum. Onu tutmak her zaman bir mücadeledir. Ona bir mahkum gibi davranmak zalimlik, ama kendine zarar vermesine izin vermek de ihmalkarlık.

Bunların arasındaki alan gri renkte geniş bir alandır.

Uçuşun ortasında olduğu gerçeği onu şaşırtmış gibi görünüyor.

Geri tökezliyor. Çatlak. Çıplak ayağının altında bir yumurta pelteye dönüşüyor. Yere bakar, kafası karışmıştır. "Neden yerde yumurta var?"

Jennifer tekrar içeri giriyor. Babam onun kendisini sandalyeye götürmesine izin veriyor. Jennifer onun üzerine titriyor ve Jennifer ayağındaki yumurtayı temizlerken babam pasifleşiyor.

Kilerden bir kutu karışım aldım. "Krep." Babam gözlerini kırıştırdı. "Krep mi?"

"En azından krep yapabilirim. Çok yanmazlar." "Cenevre onları bu şekilde seviyor."

Annem krepleri iyi pişmiş tercih eder. En azından karbonhidrat yemeyi bırakmadan önce öyleydi. Tereyağının kenarlarda kırılaşmasına bayılırdı. Babam bu konuda ona zorluk çıkarırdı ama tabii ki annemin sevdiği şekilde pişirirdi.

Bu evde hala kahkahalar varken onunla bu konuda dalga geçerdi. Karışım kolay bir karışım. Sadece su eklemem gerekiyor. Tava sıcakken, Pütürlü hamuru ortasına döküyorum ve küçük baloncukların üste çıkmasını bekliyorum.

"Ne içmek istersin?" Jennifer sorar.

Sesinde hiç hayal kırıklığı yok. O harika bir bakıcı. Yetenekli. Sabırlı. Ve bu pozisyon için en önemlisi, ağzı sıkı. Suçlu hissetmiyorum çünkü bu iş için çok para ödüyor. Bu, benim tavsiyemle birlikte, Bishop's Landing'in batı ucundaki küçük evlerden birini satın almasını sağladı. Maaşıyla iki oğlunu Harvard'da okuttu.

Hemşire olmak için gece okuluna giden bekâr bir anne için hiç de fena değil. "Portakal suyu?" diye öneriyor. "Ya da bir bardak süte ne dersin?" Biz

İkisi de sabah rutinine uyuyor, çünkü bu tartışmaktan daha kolay. Sabahlarla ilgili tek bir zor şey var-

"Kahve istiyorum."

"Bay Hughes," diyor, yatıştırıcı bir şekilde.

"Hayır, flat white olsun. Günle yüzleşmek için canlandırıcı bir şeye ihtiyacım var."

Sabah olsa bile, ona kahve vermezdik. Ve kesinlikle espresso da olmazdı. Kafein onu daha da hırçınlaştırıyor. Evde Keurig bile bulundurmuyoruz. Kahve içmek istersem, ofiste içiyorum ki görmesin.

İçinde iki krep olan bir tabağı ona doğru kaydırıyorum. "Ekstra şurup. Sen nasıl istersen."

Kaşlarını çatarak tabağa bakıyor. Sonra dışarıya bakıyor, gölgeli bir yere. Sanırım şafak gibi, ama yaz akşamını andıran daha ağır bir hava var.

"Saat kaç Phineas?" diye soruyor, gözleri kocaman, kederli.

"Sabah oldu baba," diyorum ona şerbet ibriğini uzatırken. Bin sekiz yüzlü yıllardan kalma antika bir parça, boydan boya elle boyanmış kırmızı ve turuncu çiçeklerle dolu seramik. Bir zamanlar iki tane takımımız vardı. Aklıma bir anı geliyor, babam diğerini fırlatıyor. Beyaz seramik ve kalın boyanın duvara çarpması, tam da Jennifer'ın pişirdiği spagettinin kaldığı yerde.

"Bugün ne planlıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bir sürü toplantı." İç çekiyor. "Yemin ederim bazı günler hep toplantı, hiç iş yok."

İsimleri sıralamaya başlar, ancak bunlar şu anda aile şirketinde çalışan kişiler değildir. Şimdiki iş ortakları da değiller. Hepsi yirmi yıl öncesinden, genç bir adam olduğu, işe yeni başladığı zamanlardan eski iş ortakları. İlk iş ortakları.

Bazıları golf kulübünden arkadaşları. "Kulağa hoş geliyor baba. Gerçekten iyi."

"Bir anlaşma imzalayabilirim. Anlaşma imzaladığın zaman bu iyi bir toplantıdır.

Kağıt üzerine mürekkep. Dünya dönüyor, evlat."

Bu babamla oynadığım bir oyun. Tekrar tekrar oynadığımız bir oyun. O bana hayali bir hayat anlatıyor, ben de gerçekmiş gibi davranıyorum. Doktorlarından biri bunu yapmamı söylemişti. Babama gerçekleri anlatmaya çalışıyordum. Anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Doktor beni kenara çekti ve "Yapma. Bu senin için de onun için de stresli. O ne derse kabul et." dedi.

Çok üzülmüştüm. "Yani rol mü yapmalıyım?"

"Bu gerçekten rol yapmak değil, çünkü onun için gerçek," dedi.

"Mülkler nerede?" Şimdi ona soruyorum.

Bana Palisades yakınlarındaki küçük bir özel ev koleksiyonu olan yeni bir gelişmeden bahsetmeye devam ediyor. "Apartman daireleri kadar kârlı değil elbette. Ama manzarayı temiz tutacaklar."

Babam temiz manzara gibi şeylere önem verir. Ve temiz hava. Bu onun için bir çeşit asalet yükümlülüğü. Sıkı çalışma programına ve sosyal sorumluluklarına rağmen, her birkaç hafta sonu Bear Dağı'na giderdik. Yanımıza tozlu bir Range Rover ve destek olarak da oltalarımızı alırdık. *Bu insanlar size güveniyor*, derdi, halka açık parklara dolmuş aileleri işaret ederek. *Oy verdikleri politikacılardan bile daha fazla. Hughes Industries'e güvenenler sadece çalışanlarımız değil. Tüm ekonomi bizim yaptıklarımıza bağlı.*

Sonra eve, milyar dolarlık Hughes malikanesine dönerdik.

"Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor," diyorum ona. "İyi olacak mısın?" "Elbette." Beni başından savdı. "Git ödevini bitir."

Bu konuşmaları yaptığımızda ben sadece sekiz yaşındaydım ama o erken başlamak zorundaydı. Çünkü hastalık böyle yapar. O zaman bile beynini yiyip bitiriyordu.

On altı yaşına geldiğimde Hughes Industries'i yönetiyordum.

Babamın babasından kalan imparatorluğu yönetiyordum. Ve bunu iyi yapıyorum.

Bana bunu söyleten gurur değil. Kanıt var. Kârlar ve büyüyen şirketler var. Birleşmeler. Kutlamalar. Konferans salonunda emeklilik partileri. Farklı bir şey isteyip istemediğim gerçekten önemli değil. Anaokulundan beri bu rol için yetiştirildim. O zamanlar bile babam kaderinin ne olacağını biliyordu.

Her şeyi unutacağını biliyordu.

İş bilgisi. Arkadaşları. Karısı. Otuz yaşına geldiğinde hepsi gitmişti. Oh, o hala halka açık bir CEO. Sadece evden çalışıyor. Ofise giden benim. İkimizin de e-posta adreslerine erişimim var. Onun imzasını da benimkini de taklit edebilirim. Her altı ayda bir el sıkışmak ve el sallamak için onu ofise getiriyorum, hayatın kanıtı olarak.

Aynı kader beni de bekliyor. Erken başlangıçlı bunama nesillerdir ailemizde var. Düşüşümün farkındalığı aklımdan hiç çıkmıyor.

Tabii ki bana sadece işi yürütmem öğretilmedi.

Bana evlenmem ve bir varis üretmem gerektiği öğretildi. Hughes imparatorluğunu devralması için küçük yaştan itibaren eğitebileceğim biri. Tüm geniş ailemiz buna bağlı. On binlerce çalışan buna bağlı. Ekonomi buna bağlı.

Ama ben reddediyorum.

Hiçbir kadına saatli bomba gibi çalışan beynimi yüklemeyeceğim. Bu dünyaya vücuduna hastalık yerleştirilmiş başka bir ruh getirmeyeceğim. Benimle bitecek. Hayır, kardeşimi yetiştireceğim. Arkamda bırakacağım tek miras bu. Aile, çalışanlar, ekonomi

-Kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklar.

Benim hayatım olan maskaralığı sürdürmesi için bir başkasını zorlamayacağım.

Hepsi sahte, ki bu benim için mükemmel.

Bu gece yatmadan önce Hughes Industries için yapmam gereken yüzlerce şey var. Yarın sabah 5'ten itibaren yapacak yüzlerce iş daha. Ama tek düşünebildiğim Eva Morelli.

O hüzünlü gözleri ve trajik sırlarıyla çok güzel.

Çekici erkeklerden hoşlanmam.

Ne saklıyor? Kendi sırlarım varken sormaya hakkım yok.

E-posta adresini bulmam uzun sürmedi. Zaten gelen kutumdaydı, geçen yıl Bishop's Landing bağış kampanyasının bağışçılarına gönderilen bir grup mesajına eklenmişti. Birisi onları BCC'ye koymayı unutmuş.

Eva,

Sen. Ben. Akşam yemeği yarın akşam saat 8'de. -

Finn

Telefonum çaldığında zaten dizlerime kadar bilançoya batmış durumdayım.

Finn,

Sahte randevu konusunda ciddi olduğundan emin

değildim. -Eva

Cevap veriyorum.

Eva,

Sahte randevunun ilk kuralı, bunu yazıya dökmemektir.

Ayrıca: çok ciddiylim.

-Finn

P.S. Annene söyle.

OceanofPDF.com



Yedinci Bölüm

Eva

Teknik olarak konuşursak, bir işim var.

Kendini ailelere yardım etmeye adanmış bir kuruluş olan Morelli Fonu'nun Direktörüüm. Her yıl milyonlarca dolar dağıtmanın tam zamanlı bir iş olduğunu düşünmezsiniz ama öyle. Yanlış ellerde bu para boşa harcanabilir ya da daha kötüsü zimmete geçirilebilir. Parayı kullanabilecek dürüstlüğe ve çerçeveye sahip kuruluşlar bulmak zaman alır.

Annem, babam ve kardeşlerimle ilgilenmeme rağmen, galalara, akşam yemeği partilerine ve brunchlara rağmen, hayatımın acımasız koşuşturmasına rağmen zamanım var.

Finn benim değerimi bildiğini söyledi. Küçük bir rakam değil. Paranın çoğu ailemden geliyor ve yıllık olarak ödeniyor.

Harcayabileceğimden çok daha fazla para.

Bir de mülk var. Leo on dokuzuncu yaş günümde bana bir tapu vermişti. Yıkık dökük bir dubleksti ama bir imparatorluğun başlangıcıydı. Kendisi inşa etmek istedi, aile parasına güvenmedi. Bana her yıl mülk veriyor.

Otuz üçüncü yaş günümde bana Vail'de bir kulübe hediye etti.

Yazlık kelimesi şaka gibi. Sonsuzluk havuzu ve muhteşem panoramik manzarası var. Kendi küçük dağının tepesinde yer alan bu ev dört milyon dolar değerinde.

Elbette bazı mülkleri satabilirdim. Ama satmıyorum. Manevi değerleri var. Reykjavik'teki daire ve Amalfi sahilindeki villa gibi bazılarını bir yönetim hizmeti kullanarak kiraya veriyorum. Yazlık gibi diğerlerini ise kişisel kullanım için tutuyorum.

Ama New York'taki çatı katım farklı bir yerden geldi.

Dokuz yaşındayken bana miras kaldı.

Büyük teyzem, Orijinal dedikleri türdendi. Canlı ve öngörülemezdi. Doğduğumdan beri ona hayrandım. Görünüşe ve ahlaka önem veren bir ailede, o temiz bir nefes gibiydi. Ne zaman ziyaretine gitsek Tribeca'daki çatı katında koşardım. Annem dikkatli olmamı tembihlerdi. "Sanatı kırma," derdi, sazlıkların arasında gezinen beyaz seramik bir su perisi heykeline yan gözle bakarak. Heykel, origami turnalardan yapılmış bir avizenin altında gururla duruyordu. Paha biçilmez doğu sanatı, el yapımı ve ikinci el dükkân buluntularının arasına yerleştirilmişti. Hiçbir şey etiketlenmemişti. Çoğu tuhaftı. Ve her şey ilginçti.

Kanserden öldüğünde, kalbim kırılmıştı. Onun çatı katı benim sığınağım oldu.

Ailemin evindeki eski yatak odamı muhafaza ediyorum. Leo'nun malikanesinde benim için ayrılmış bir süit bile var ama burası çocukluğumdan beri benim gerçek evim oldu. Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum, hatta işimin çoğunu burada yapıyorum. Fonun Morelli Holdings bünyesinde resmi bir yeri var, ancak insanların benimle evde buluşması daha kolay ve daha az korkutucu.

Bugün, krizdeki LGBTQ+ gençlere yardım eden bir hayır kurumundan gelen bir sunum da buna dahil. Tabii ki bu amaç değerli. Bu sayede benden randevu aldılar. Benim işim, bakım sağlamak için gerekli yapılara sahip olduklarından emin olmak. Önümüzdeki üç yıl içinde beş milyon doları nasıl harcayabileceklerine dair bir PowerPoint ve parlak basılı bir planla geldiler.

Son tahminler karşısında gözlerimi kısıyorum. "Peki ya altyapı maliyetleri?"

Hayır kurumunun yöneticisi elindeki tabloya kaşlarını çatarak bakıyor. "Bunun başlangıç analizinde ele alındığına eminim. Ya da belki başka bir yerde."

"Bunun teyidini görmek istiyorum. Ve o bölümün bir dökümünü."

"Elbette, Bayan Morelli. Bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Biz Sizinle konuşma fırsatı bulduğumuz için çok minnettarız. Bizi değerlendireceğinizi umuyoruz." Ayağa kalktım ve ona eşlik etmeden önce elini sıktım.

Telefonum çaldı. Aklımın yarısı hala az önce izlediğim sahada. Bu büyük bir amaç ama yönetmenin gözlerindeki paniği gördüm. Altyapıyı dahil etmemiş olabilirler. Bu da tüm bütçeyi işlemez hale getirebilir. Ayrıca, bu kadar büyük bir bağışa hazır olmadıklarını da gösteriyor.

Boyut. Böyle zamanlar kalbimi kırıyor ama onları tamamen geri çevirmeyeceğiz. Bunun yerine daha küçük bir bağış ayarlayacağım, onlar için idare edilebilir bir şey.

Bu da daha fazla hayır kurumuna yardım edebileceğimiz anlamına geliyor.

Morelli Holding'in sadece vergi indirimi almak için bağış yapması umurunda değil. Fon olarak dünyada gerçekten iyi şeyler yapıyoruz.

Telefonum çaldığında aklım hâlâ projeksiyonlarda. "Alo?" "Bayan Morelli," diye yumuşak bir ses geliyor telefondan.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bay Hughes."

"Bu sabah birkaç adımı atladığımızı fark ettim. Bir yeraltı kumarhanesi iyi güzel de, bir kadını yemeğe çıkarmaya ne oldu?"

"Bu bir davet mi?"

Kısık bir kahkaha bana cevap veriyor. "Bu bir evet mi?"

Böyle flört etmeyeli uzun zaman oldu. Ve sonuncusu o kadar sinsiydi ki, suçluluk, utanç ve nihayetinde kalp acısıyla doluydu ki, bununla çok az benzerlik taşıyordu.

"Benden bıkmış olabileceğini düşündüm," diyorum hafifçe.

"Asla. Ayrıca bu sahte ilişkiyi yürüteceksek inandırıcı olmamız gerek. *Yeşil Kart* filmindeki gibi temel konuları bu gece ele alabiliriz."

"En sevdiğim renk koyu, zümrüt yeşili."

"Yatağın sol tarafında uyurum."

"Sol dizimde ağaçtan düştüğümde oluşan eski bir yara izi var. Babam o ip merdiveni yaptığı için Leo'ya bir ay ceza verdi."

"Alerjim olan tek yiyecek papatya, bunu da papatya panna cotta yapan Michelin yıldızlı bir restorana yaptığım talihsiz bir ziyaret sırasında öğrendim."

Kalbim o anın ivmesiyle dolup taşıyor. "Peki bu randevu sahte bir randevu mu yoksa gerçek bir randevu mu olacak?"

"Sahte bir randevu," diye cevap veriyor hemen, daha iyi bilmem gerektiği halde midem bulanıyor. "Ama gerçek bir randevu gibi görünmeli."

İşte bu yüzden ertesi akşam kendimi elbisem için acı çekerken buluyorum.

Fark etmemeli ama ediyor. O yirmi dokuz yaşında. Ben zaten ondan büyüğüm. Annesinin a r k a d a ş olabileceği biri gibi giyinmek istemiyorum. Ona çok yakışacak muhafazakâr bir Dior elbiseyi bir kenara itiyorum.

herhangi bir hayır kurumu toplantısında. Yine de genç görünmek için çok çabalıyordum gibi görünmek istemiyorum. Dar siyah bir elbiseyi itiyorum.

Bu gerçek bir randevu bile değil.

Saçmalık, Morelli. Kendine gel.

Bu gerçek bir randevu değil, bu yüzden kimseyi etkilemek için endişelenmeme gerek yok. Sahte bir ilişkinin büyüğü budur. Seks yok, beklenti yok. Büyük ihtimalle yıldızların altında şefkatli öpücükler de yok. Bu beni üzüyor. Belki ikisi arasında seçim yapmak zorunda değilimdir. Belki Finn uygun olursa, bu sahte ilişki sırasında tekrar öpüşebiliriz.

Bir elbiseden diğerine geçiyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

Kapı çaldı. Gidip açıyorum ve kız kardeşim Sophia'yı kolları kumaşla dolu bir şekilde dışarıda beklerken buluyorum. "Umutsuzluğa kapılma, tatlı kardeşim. Seni kurtarmak için buradayım."

"Sana kim söyledi ki?"

"Annem doğal olarak tüm şehre söylüyor."

Bir parçam ona gerçeği söylemek istiyor. *Bu gerçek bir randevu değil. Rol yapıyorum.* Ama ne kadar çok kişi bilirse, ortaya çıkma riski de o kadar artar. Ve Sophia ağzı sıkılığıyla tanınan biri değil.

Bir yanımda gerçek bir randevunun nasıl olacağını bilmek istiyor. Sahte bile olsa, gerçek gibi görünmeli. Belki gerçek gibi bile hissedebilirim.

"Dolabım bomba patlamış gibi görünüyor."

Güneş gözlüklerini başının üstüne itiyor. "Hadi işe koyulalım."

Geri çekiliyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyor şarkılı bir sesle.

Sophia modayı seviyor. New York'taki tüm tasarımcıları ve Paris'teki bazı tasarımcıları tanıyor. Bu da demek oluyor ki, eğer nazıkçe sorarsa onların numunelerine de erişebiliyor.

Elbiseleri birbiri ardına yatağın üzerine diziyor. "Önce bunu dene."

Onunla birlikte banyoya giriyorum ve bir süre sonra yüzüm kıpkırmızı bir halde çıkıyorum. "Bu çok kısa."

"Arkanı dön," diyor. Dönüyorum, ama resmen içimin yuvarlandığını hissedebiliyorum.

Göt.

"Bunu giyemem."

"Bunun içinde harika görünüyorsun," diyor. "Ama çok kısa olduğunu düşünüyorsanız, bunu deneyin."

Ben bulana kadar iki tane daha geçtik. Kıvrımlarımı saklamak yerine vurgulayan altın rengi şal elbise. Aynanın önünde durup bir o yana bir bu yana dönüyorum.

"Güçlü bir elbise," diyor Sophia memnuniyetle.

"Evet," diyorum, şu anda kırımın ne kadar gür görüldüğüne bakarak. "Bu bir güç elbisesi."

Ellerini çırpıyor. "Seni gördüğünde ölecek."

Ona düşüncesizce sarıldım. "Bunun için teşekkür ederim, kardeşim benim. Ciddiyim."

"Hey. Tabii ki. Benim için yeterince şey yapıyorsun. Hepimiz için. Ve gerçekten yardımına ihtiyaç duyduğun ya da yardımımı istediğin nadir günlerdendir. Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

Gerçekten yardımına ihtiyaç duyduğun ya da istediğin nadir bir gün. Yardıma karşı bu kadar dirençli olduğumu fark etmemiştim. Belki de her zaman destek vermek yerine desteği kabul etme konusunda daha iyi olmam gerekiyor.

O kadar ileri gitmeyelim.

Ama elbise çok güzel.

Kapı çalıyor ve Sophia cevap vermeye gidiyor.

Annemle birlikte geri gelir.

Chanel N°5'in kokusu ondan önce bana çarpıyor. Sonra ipek kaplı kollarla sarılıyorum, yanaklarımın iki yanında hava öpücükleri var. "Seni görmem gerekiyordu."

"Bu balo değil."

"Kızlarınızdan biri her gün bir Hughes ile randevuya çıkmıyor."

Sahte randevu, kafamın içinde duyuyorum. Bu sadece sahte bir randevu. Kendimi bu kadar dışlanmış hissetmem için bir sebep yok. Sahte zaten. Sadece gerçek gibi görünmesi gerekiyor. Gerçek bir restorana gidip gerçek yemekler yiyeceğiz. Bu gecenin sonunda gerçek bir öpüşme yaşayabiliriz.

"Dur sana bir bakayım," diyor, geri çekilerek. "Sophia mı giydirdi seni? Çok güzel bir gözün var, sevgilim. Büyüleyici görünüyor. Ben olsam askıdan seçmezdim ama ona bir bak. Baş döndürücü. Ne düşüneceğini bilemeyecek."

Annemden birbiri ardına hiç bu kadar güzel sözler duymamıştım. Çocuklarını kendi dağınık tarzında seviyor. Ama sevgisiz bir

Evlilik ve yorucu bir sosyal statü hayatında her zaman öncelikli olmuştur.

"Teşekkürler anne."

Bu elbisenin içinde kendimi bu kadar beğendiğim için neredeyse utanıyorum. "Bir şey daha var," diyor Sophia.

Bir şey daha çıkıyor, kan kırmızısı bir ruj. Daha önce sahip olduğum şeyi siliyor ve yerine cesur, şehvetli bir renk koyuyor. Beni dünyevi ve cesur gösteriyor.

"Bundan emin misin?" Değiştiremesem de soruyorum. Başka tarafa bile bakamıyorum. Aynanın önünde duran kadın işte bu kadar etkileyici görünüyor. Bu da tıpkı randevunun kendisi gibi sadece göstermelik bir durum ama şu anda bunun bir önemi yok.

Banyodan çıktığımızda annem bizi alkışladı. "Mükemmel. Şimdi, Eva. Seninle bunu daha önce hiç konuşmadık ama eğer randevudan sonra kahve içmeye gelmek isterse-"

"Anne."

"Ona kuşlar ve arılar hakkında bir şeyler anlatacak mısın?" Sophia çok mutlu görünerek soruyor.

"Bilmek zorunda," diyor annem. "Ben otuz üç yaşımdayım."

"Utanmana gerek yok" diyor, ses tonu yatıştırıcı. "Sen hiçbir zaman erkeklerle ilgilenmedin. Aslında baban kadınlara ilgi duyup duymadığını merak ediyordu."

Acı gözlerimi kapatmaya zorluyor. Keşke bekaretimi on dokuz yaşımda kaybettiğimi bilselerdi. O adama masumiyetimden daha fazlasını verdim.

"Daha önce seks yaptım."

"Oh." Annem göz kırptı.

"Lütfen bu kadar şaşırmış görünme."

"Bu büyüleyici," diyor Sophia, gözleri mizahla parlıyor.

"Bu konuşmayı neden onunla yapmadığını anlamıyorum," diyorum, bununla çok fazla eğlenen kız kardeşimi işaret ederek.

"Sophia'nın seks yaptığını herkes biliyor." Annem.

"Kıyafetlerimdeki kırmızı harf beni ele veriyor mu?" Sophia soruyor.

Ailem beni delirtmeden önce ellerimi kaldırıyorum. "Dinle, *benim* seks yaptım. Bu harika, ama daha önemlisi, ben seks yapmayacağım

Finn Hughes. Ve bundan daha önemlisi, eğer seks yapacak olsaydım, seninle bu konuda konuşmazdım."

"Erkekler iç çamaşırı sever," diyor annem, hiç de caydırıcı olmayan bir sesle. "Bunu gerçekten duymak istemiyorum."

"Restoranda giyemezsin tabii ki. Ama onu buraya geri getirdiğinizde, daha rahat bir şeyler giyeceğinizi söyleyebilirsiniz."

"Kulağa porno gibi geliyor,"
diyorum. "Kötü porno," diyor
Sophia yüzünü buruşturarak.

Sanki bu bildiriye noktalamak istercesine, kapı zili çaldı.

Finn takım elbisesinin içinde inanılmaz görünüyor. Aileme dönmeden önce beni sıcak bir şekilde selamlıyor. "Bayan Morelli. Sophia. Burada olacağınızı bilmiyordum."

"Sevgili Eva'mızı görmek için uğradık," diyor, sanki tesadüfmüş gibi. "Ve bize seninle planları olduğunu söyledi. Yine."

"Onun arkadaşlığını tekeline almış gibi görünüyor. Ama ne güzel bir arkadaşlık." Bana sırtıyor, sanki kız kardeşimin buraya beni giydirmek için geldiğini biliyormuş gibi. Annemin de buraya kuşlar ve arılar hakkında konuşmaya geldiğini. Ve bir şekilde, bunların hepsi birlikte yaptığımız bir şaka.

Öyle bir etkisi var.

Şu anda utanç verici değil. Efervesan. Hayatın gazlı bir içecek olması gibi.

"Yukarı Doğu Yakası'ndaki yeni İtalyan restoranına gidiyoruz." Ona orantısız bir gülümseme veriyor. "Merak etmeyin. Sokağa çıkma yasağına kadar onu eve getireceğim."

"Bunun için endişelenmeyin." Nedense bu elli küsur yaşındaki kadının yanakları kızarıyor. Sanki porno hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor gibi. "Eminim siz ikiniz ne zaman yatarsanız yatın sorun olmayacaktır."

Yatak kelimesi aramızda havada asılı kalıyor.

Sophia'nın gözleri zorlukla bastırılmış bir neşeyle parıldıyor.

Finn'in arabasının beklediği yere gidiyoruz. Beni bir Lamborghini'ye bindiriyor. Altın rengi kumaşın ay ışığındaki parıltısına hayranlıkla bakıyorum. Koltuğuna dönüyor ve yolda süzülüyor.

"Kaç tane arabanız var?" diye sordum.

"Birkaç tane."

"Aydın her günü için bir tane mi?"

"O kadar çok değil. Gerçi diğer mülklerdeki arabaları da sayarsam..." Bu beni güldürüyor. "Demek arabaları seviyorsun."

"Hızı severim," diyor. "Arabaları. Ve atları." "Safkan atlar. Hatırlıyorum."

"Peki, başardık mı? Ailen buna inandı mı?"

"Oh, buna inandılar. Biraz fazla iyi inandılar. Eğer dikkatli olmazsan, annem seni gerçek bir ilişkinin içine hapsetmenin bir yolunu bulacak."

"Çifte düğün mü?"

"Bunun için beni hamile bırakman gerekir."

"Bunun için seks yapmamız gerekir."

"Ki böyle bir şey olmayacak," diyorum, iç çamaşırları hakkındaki konuşmadan dolayı kendimi diken üstünde hissederek. Ve porno. "Bakire olduğum için değil ama. Daha önce seks yaptım."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Benimle alay ediyorsun."

"Sen otuz üç yaşında bir kadınsın. Tabii ki seks yapmışsındır. Bir sürü seks. Ben diğer erkeklerle kıyaslanmaya dayanamayan o tutucu pisliklerden değilim."

"*Bir sürü* biraz fazla."

"Ama merak etmeyin. Rekabetten korkmuyorum. Adımı haykırdığınızda, bu ilk olduğum için olmayacak. En iyi olduğum için olacak."

Bacaklarımın arası ısınıyor, bu garip çünkü ukala piçlerden hoşlanmam. Belki de severim. Daha önce sevdiğim adam pek de alçakgönüllü sayılmazdı. Başlangıçta ondan çok etkilenmişim. Bana olan ilgisi sanki bir şey paylaşıyormuşuz gibi özel hissettiriyordu.

Bana dünyadaki tek kadınmışım gibi baktı.

Bu bakışı birçok kadına verebildiğini ancak daha sonra fark ettim. Çekici bir adamdı. Bir baştan çıkarıcı. Finn'in çok daha yaşlı bir versiyonu.

Bu sahte ilişkinin, biz istesek bile, gerçek anlamda yürümesinin mümkün olmamasının nedeni de budur. Böyle erkeklerin ayrılmamak için bir nedeni yoktur. Her kadın istekliyen olmaz.

Elbette Lane'in karanlık bir tarafı da vardı.

Sonlara doğru sahiplenmeye başladı. Buna aşk diyordu ama buna inandığından bile emin değilim. Yine de saplantılı bir yanı vardı. Onu terk etmeye çalıştığımda beni üniversiteye kadar takip etti. Sadece beni kullanmak istiyordu ama sonunda ikimizi de tuzağa düşürdü.



Sekizinci Bölüm

Finn

Eva Morelli ile seks yapmayı birçok kez hayal ettim.

Hangi erkek yapmamıştır ki? O çok güzel bir kadın.

Ama kiminle seks yaptığını hiç düşünmedim. Muhtemelen birileriyle çıkıyordur, gerçek birileriyle, sahte birileriyle değil. *Çekici erkeklerden hoşlanmam*. Bir ilişkiyle ilgilenmiyorsa bile, muhtemelen en azından bazen takılıyordur. O göz alıcı balo ve galalardan sonra bekar olan hemen herkes çiftleşir. Ailesi ya da kardeşleri için planladığında çok meşgul olabilir ama onlara da katılıyor.

Her zaman Tinder var, yine de sağa veya sola kaydırmak için geleceğini hayal edemiyorum. Ölümlülerin onunla bir şansı olduğunu hayal bile edemiyorum. O bir tanrıça gibi. Sanki onu bir tapınakta ziyaret ediyormuşsunuz gibi, kolları paha biçilmez adaklarla dolu.

"Peki şanslı adam kimdi?" Meraklı bir piç olarak soruyorum. "Eva Morelli'nin bekaretini alan kişi. Liseden biri olabilir."

Karanlık arabada bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum. "Fark eder mi?"

İçimde öyle bir his var. Havada fazladan bir ağırlık var. Bu beni daha da meraklandırıyor. Onun hakkında hiç dedikodu yapılmadı. Hatırladığım kadarıyla yok.

Kardeşlerine ve kuzenlerine musallat olan o sıradan konuşmayı asla. *Duydunuz mu? Sophia Morelli Los Angeles'ta yaşayan bir DJ ile çıkıyor. Tiernan gizli bir Constantine piçini beceriyor. Selene, 49ers'ın soyunma odasında oyuncularından biriyle yakalanmış.*

Çevremizdeki hiç kimse dedikodudan kaçamaz ama Eva bir şekilde kaçıyor.

Bu da ya bir keşiş gibi yaşadığı ya da aşırı gizlilik isteyen insanlarla birlikte olduğu anlamına geliyor. Belki bir politikacı. Kraliyet ailesini ziyaret etmesi de ihtimal dışı değil.

"Hadi," diyorum, ikna etmeye çalışarak. "Bana gvenenebilirsin. Kimseye söylemem."

"Kimseye söylemeyeceğini biliyorum," diyor biraz gülerek. Bu, havadaki eski kederin bir kısmını dağıtıyor. "nk sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Eğer kişi evliyse ihtiyatlı davranması gerekirdi. Bu mutlak sessizliği açıklar.

İlişi devam etseydi, bu sahte ilişkiyi neden istediğini de açıklardı.

Eva'yı yargılamıyorum. Her kim olursa olsun, bu rastgele insanı bile yargılamıyorum. Bridgerton dönemini çoktan geride bıraktık, ancak sosyal çevremizde insanlar hala para ve bağlantılara dayalı evlilikler yapıyor. Bu da aşka pek yer bırakmıyor.

Annesine bahsettiğim Yukarı Doğu Yakası restoranından uzaklaşırken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Çok güzel bir restoran, Eva Morelli'nin istediği zaman gidebileceği türden. Ne zaman isterse oraya gidebilir ama ihtiyacı olan şey bu değil.

Heyecana ihtiyacı var, yeraltı kumarhanesi gibi.

Finn Hughes'a ihtiyacı var. Sırlar ve keder katmanları altında gömülü olan gerçek Finn Hughes'a değil. Yüzeysel versiyonu. ekici, uyumlu bir oyuncu illüzyonu. Aynı gece hem annesiyle flört edip hem de kızını becerebilen adam.

in Mahallesi'nden geçip Brooklyn Köprüsü'nden geçiyorum. Merak onun kara gözlerini aydınlatıyor.

Hedefimiz Columbia'da terk edilmiş bir depo parkı. Paslı kapıları ve kırık betonuyla daha önce gidebileceği bir yer değil. Bu binalardan bazılarında ithal mallarla dolu sandıklar var. Bazıları uyururucu satıyor. Bir tanesi lo-fi müzik ve afyonu tercih eden bir kulüp. Peki ya bu? Muhtemelen en kötüsü.

Arabayı park ettim ve beyaz polo tişört ve siyah pantolon giymiş bir adam koşarak yanıma geldi. "Efendim."

"Ona iyi bak," diyorum ve anahtarlarımı uzatıyorum. Benden ona uzatılan birkaç yüz dolarlık banknot, biz içerideyken arabamın alınmamasını ya da soyulmamasını sağlıyor.

"Neredeyiz biz?" Eva fısıldıyor.

Sesine heyecan karışıyor ve bana bu şekilde konuştuğu diğer zamanları hatırlatıyor. Nefesli ve meraklı. Altımda nasıl hissettiğini, adımı inlediğini. Bu fikri uzaklaştırıyorum çünkü sesinde bir korku da var. Muhtemelen binanın içinde bir isyan varmış gibi geldiği için. Metal duvarlar sürekli bir gerginlik içinde titriyor. Gürültü ve hatta belki de içerideki bedenler duvarları zorluyor. Yıkılma tehlikesi var.

Elini tutuyorum. "Eğlenceli bir yere. Geçen sefer hoşuna gitmişti. Tekrar deneyebiliriz diye düşündüm."

"Poker oynayacak mıyız?" "Hayır, ama kumar oynayacağız."

Etrafına bakıyor, diğer tüm pedlerin karanlık olduğu yere. "Güvenliğim çok kızardı."

Güvenli değil. Onun için güvenli değilsin. "İstersen gidebiliriz. Rezervasyonum olmadan gelseydim eminim ev sahibesi bana bir masa verirdi. Altı ay önce birkaç kez dışarı çıkmıştık."

Eva gülerek başını salladı. Sözlerim endişesini azaltmıştı, ben de öyle olmasını umuyordum. "Yani sana başka bir kadınla masa mı verecek? Gerçekten o kadar iyi misin?"

Şaşkınlık içime işledi. Ardından şehvet. Bekaretini kimin aldığını sorduğumda sustu. Tamamen geri çekileceğini düşünmüştüm ama işte imalarda bulunuyor. "Daha iyi, tatlım."

"Neredeyse denemeni izlemek için can atıyorum."

"Neredeyse seni arabaya geri götürmek, lanet olası sunroof'a yaymak ve amını öyle güzel yalamak istiyorum ki yıldızları göreceksin. Böylece gerçekten ne kadar iyi olduğumu anlayacaksın. Ama sokağa çıkma yasağına kadar seni eve götüreceğime söz verdim ve şimdi başlarsam sabaha kadar durmayacağım."

Bana bakıyor, dudakları şokla ayrılmış, gözleri tahrikten kararmış. Kahretsin, çok güzel.

Aletim zonkluyor, ama bastırıyorum ve fedaiye başımı sallıyorum. Kapıyı açıyor, bir ses ve ışık girdabı ortaya çıkıyor. İçeride bahisçinin yanına gidiyoruz, en fazla on üç yaşında, düzensiz tenli ve kurnaz gözlü bir çocuk. Geceleri Yaşlı Max'in defterleri tutmasına yardım ediyor. Gündüzleri ise New York Eyaleti'ndeki bir devlet okulunun matematik eğrisini mahvediyor.

"İsim," diyor.

Çocuğu dört yaşından beri tanıyor olmamın bir önemi yok. Charles, Hughes ailesinin desteklediğı bir gençlik yardım kuruluşunun sponsorluğunda düzenlenen Matematik Yarışması'nı kazandı. Son yardım pikniğinde bana Finn Amca dedi. Bunların hiçbirinin burada önemi yok.

"Finn Galileo Hughes."

Yazıyor.

"Galileo mu?" Eva gülerek sorar.

"Bu gerçekten benim göbek adım." Gerçi bu yüzden söylemedim. Paylaştığımız kısa, ışıltılı an için onu eğlendirmek için söyledim. Havada süzülen bir baloncuk gibi. Sadece bir şekilde yok olabilecek mükemmel bir küre.

"Eminim," diyor Charles.

Ona bir yığın yüz dolarlık banknot uzattım.

Çevik parmaklar banknotlar arasında geziniyor, kupürlerden daha fazlasını kontrol ediyor. Doku, ağırlık, mürekkep. Sahteyi bir federalden daha iyi ayırt edebiliyor. "On bin," diyor, miktarı onaylayarak. "Senin seçimin mi?"

"Sence kim?" Eva'ya onu yakınımaya çekerek soruyorum. "Kimin dövüştüğünü bile bilmiyorum."

Ona telefonumdaki bir resmi gösteriyorum, iki hırıltılı, kaslı dövüşçüyü karşı karşıya gösteriyor. Görevli olan Matthew Thorn. Roth Wagner ise yeni gelen. "Haydi Eva. Kararına bağlı on bin dolarım var."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor," diye ağlıyor. "İkisi de korkutucu görünüyor." "İhtimaller nedir?" Charles'a soruyorum, o da hiç düşünmeden ekrana bakarak.

"Yedi nokta beşe bir, Thorn lehine." "Ne olacak güzelim?"

"Gerçekten birbirlerine zarar verecekler mi?"

"Bu ölümüne bir savaş, Eva. Ve saat işliyor." "Wagner," diyor sert bir nefes vererek.

Tabii ki. Eva Morelli'nin mazlumdan yana olması çok hoş.

Bunun ne kadar nadir olduğunun farkında mı? Özellikle de bizim çevremizdeki insanlar için. Paranın ayrıcalığını, biraz paraya sahip olmanın nasıl daha fazlasına sahip olmaya yol açtığını anlıyoruz. İktidarın gücünü anlıyoruz. Eva da bunu biliyor ama onda başka bir şey daha var. Umudu var.

Charles bahse girer ve sıradaki kişiye döner.

Sırtının alt kısmına hafifçe dokunarak Eva'ya koltukları gösteriyorum. "Çeyreğin hâlâ bende," diyor. "Önceden."

"Sende kalsın," diyorum ona, elimi sırtının alt kısmına sürterek. Bu küçük dokunuş bile bana önemli, neredeyse hayati geliyor. "İki katı ya da hiç."

"Birbirlerine gerçekten zarar vermeyecekler, değil mi?"

"Belki." İlişkımız sahte, ama sadece ikimiz olduğumuzda? Ona karşı gerçek olacağım. Ona karşı dürüst olacağım. "Belki de değil. Ama her iki şekilde de o ringde olmayı seçtiler. Oraya tesadüfen girmezsin. Orada yıllarca çalışırsın."

"Neden?" diye soruyor, sesi gerçekten meraklı geliyor.

Omuz silkiyorum. "Bazıları kavga etmeyi sever. Fiziksel formda öfke. Bazıları güce odaklanır. Birkaçı buna bir sanat formu gibi bakıyor. Teknik, biçim ve hatta zarafet."

"Buraya bu yüzden mi geliyorsunuz? Şıklık için mi?"

Çelik tribünlerde boş bir yer var ve onu oraya yönlendiriyorum. Etkinlik için iyi giyindiğimiz kesin ama gece kıyafeti giyenler sadece biz değiliz. Heyecan için rahatını terk eden sadece biz değiliz. "Buraya güzel kadınları eğlendirmeye geldim."

"Ve bu senin işine geliyor, öyle mi?"

"Kesinlikle. İki erkeğin birbirini öldüresiye dövmesini izlemek kadınları tahrik ediyor. Bu kesinlikle kana susamışlıktır."

"Bu sefer işe yarayacağına dair umutlanmayın. Dehşete düşmeyi bekliyorum."

Thorn tanıtılırken kalabalıktan bir çığlık yükseliyor. Doğuştan bir sanatçının tüm havası ve gururuyla salona girer. Yumruklarıyla gösteri yaptığı gerçeği konunun dışında. Wagner binaya girerken bir kükreme daha. Vahşi ve kararlı görünüyor.

Bu gece kaybetmesinin beklendiğini biliyor.

Hayatımı yumruk atarak kazanmıyorum ama uzun ihtimallerle yüzleşmek hakkında bir şeyler biliyorum. Durdurmanın hiçbir yolu olmadan acıya ve aşağılanmaya doğru savrulmayı bilirim. Başınız dik bir şekilde bununla yüzleşirsiniz, çünkü elinizde kalan tek şey budur.

"Thorn... deli görünüyor."

Gerçekten deli görünüyor. Her zamanki duruşundan bile daha fazla. Acaba aralarında kişisel bir sorun mu var? Bu iş için iyiye işaret değil.

On bin dolar. Thorn zaten avantajlı ve eğer en iyi oyununu oynarsa, Wagner yenilecek.

Zil çalıyor.

Gerginlik vücudunda hızla yayılıyor. Tenine dokunduğum yerde bunu elektrik gibi hissediyorum. İlk yumruğu atıyor ve vücuduma iyice yaklaşıyor. Ben fırsatçı bir piçim, bu yüzden onu yanıma sıkıştırıyorum, yumuşak göğüsleri sert göğsüme yaslanıyor, saçları şık bir gece gibi.

Boksörler birbirlerinin etrafında dans ediyor.

Bir yumruk. Bir kaçış. Tekrar birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Birbirlerini öğreniyorlar, tıpkı Eva ve benim birbirimizi öğrendiğimiz gibi, bedenlerimiz sürekli iletişim halinde. *Bu hoşuna gitti mi? Evet, daha çok.* Başparmağımla kalçasını okşuyorum.

Thorn, geçmiş zaferlerinden emin bir şekilde içeri dalıyor.

Wagner açıkça hazırlıklıydı ve acımasız bir hassasiyetle karşılık verdi.

Uzun ve güçlü bir değişim tüm depoyu ayağa kaldırıyor. Eva bile ayağa fırlıyor ve önümüzdeki uzun boylu adamları görebilmek için sarsılan metal tribünün üzerine çıkıyor.

Wagner sendeleyerek geri çekilirken "Yaralandı mı?" diye sorar. Bir dizi yere değiyor ama Thorn ilerleyemeden tekrar ayağa kalkıyor, dövüş pozisyonuna geri dönüyor.

Sağlam bir maçı ama Thorn'un avantajlı olduğu açıktı. Daha kilolu, daha kaslı ve daha tecrübeli. O kadar hızlı değil ama indirdiği darbeler Wagner'i sersemletiyor.

Wagner bir hız patlamasıyla saldırıyor ve Thorn'u iplere fırlatıyor.

Kalabalık patlıyor.

"Evet," diye bağıyor Eva, zıplayarak ve alkışlayarak.

Vahşetle ilgili tereddütleri heyecan karşısında buharlaşıyor. Artık kalabalıkla bir olmuş, en sevdiği için tezahürat yapıyor, vurulduğunda cesaretlendirmek için bağıyor.

Bir-iki yumruk ve sonra Wagner yerde.

Hakem saymaya başladı ama boksör sendeleyerek ayağa kalktı. Yine de sabit görünmüyor. Dövüşçüler birbirlerinin etrafında dans ediyor ama birinin zayıfladığı açık.

Thorn, Wagner'i acımasızca, taş gibi yumrukluyor. Geri dönen şampiyon olmasının bir sebebi var.

Eva kolumu öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Finn?"

"Öyle mi?" Dudaklarım şakağında, soruyorum.

Bu kadar yakın olmak zorundayız çünkü burası çok gürültülü. Yoksa beni duyamaz. Ve bu kadar yakın olmak zorundayız çünkü hem heyecan hem de korku içinde bana yapışıyor.

Çoğunlukla bu kadar yakın olmak zorundayız çünkü sarılmak çok iyi hissettiriyor.

On

u. "Ölümüne dövüş konusunda şaka yapıyordun, değil mi?" diye soruyor.

"Çok ileri giderse hakem durdurur." Hakem kelimesi

Ringdeki adamın aslında ne olduğunu. Onun tek görevi birbirlerini öldürmelerini engellemektir.

Ve sonunda geri saymak için.

Wagner sert bir yumruk atıyor ve Thorn'un vücudu darbeden geri çekiliyor.

Eva'nın nefesi kesildi. Bu koreografisi yapılmış bir dövüş rutini değil. Bu televizyon için bir şey değil. Bu gerçek. Yumruklar ete çarpıyor. Birbirlerine saldırıyorlar, gerçek boks maçlarının hiçbirinde izin verilmeyecek vahşi tutuşlar kullanıyorlar.

İlerleyen dakikalarda bağılıyor.

Ben de dövüşü izliyor olmalıydım. Ama onu izliyorum. Şaşkınlık kara gözlerinde altın ışıklar oluşturuyor. Kalabalıktaki şoku hissediyorum. Sonra daha da fazla bağırış.

"Geri geliyor," diyor. Gerçi bunu sadece dudaklarına baktığım için söyleyebiliyorum. Kalabalık onun sesini yutuyor. Ringde büyük bir şey oluyor ama umurumda değil. Onun heyecanı beni büyülüyor. Neredeyse uyarılmış gibi görünüyor. İçine girdiğimde, daha sert, daha hızlı, daha derine girmem için bana yalvardığında böyle olurdu. Sonra açığı değiştirdim. Sıkımla içindeki o noktaya bastırırdım. Başparmağımı klitorisine sürterdim. Baş geriye düşerdi. Gözleri kapanırdı. Mutluluk o güzel yüzü ele geçirirdi.

Parlayan bakışları bana geri dönüyor. "Geri geliyor," diyor tekrar.

Boks maçının canı cehenneme.

Etrafımızda bir uğultu yükseliyor. Çanlar çalıyor.

Biri maçı kazandı ama kim olduğu umurumda değil. Eva'yı kendime çekip öpüyorum. Sert ve talepkar başlıyor, dudakların sahiplenici bir baskısı.

On

Bin dolar bu bahse bağlı, ama bu ondan daha önemli değil. Bundan daha önemli değil.

Dudaklarının kenarını yalıyorum ve o da şaşkın bir nefesle dudaklarını ayırıyor. Benden uzakta güvende olduğunu mu sanıyordu? Boks izlediğimiz ya da poker oynadığımız sürece güvende olduğunu mu sanıyordu? Onu bunun için çok fazla istiyorum. pcğ derinleştiriyorum ve o da beni taş gibi sertleştiren tatlı bir teslimiyetle karşılık veriyor.

Erkek hesabı devreye giriyor. Onun içine ne kadar çabuk girebilirim? Bu depoda boş bir dolap var mı? Arabaya ulaşıp özel bir yere park edebilir miyiz?

Alt dudağındaki bir ısırık bir söz dr, yerine getirilmemiş bir söz.

Geri çekiliyor, yanakları tahrikten kızarmış, gözleri şaşkınlıktan parlıyor.

Onun şoku beni kontrol ediyor. pşmemizi beklemiyordu, çünkü gerçekten çıkmıyoruz. Bu, özellikle ilişkilere ilgi duymayan bir kadın için çılgın bir gece. Bu yüzden annesinin yakasından düşmesi gerekiyor. Bu yüzden bu sahte ilişkiye ihtiyaı var.

İfadesinden arzu sızıyor, yerini hafif bir utanç alıyor. Eva Morelli kalabalığın ortasında tutkuyla pşmez.

Ama benimle yaptı. Bunu kanıtlamak için onu tekrar öpmek istiyorum.

Biri onu arkadan itiyor. Vücudunu sıkıca kendime yaslıyorum ama bu anı bozmaya yetiyor. Kalabalığın çığlıkları üzerimize yağıyor. Wagner ringin dışında kanlı ve yaralı bir zafer turu atıyor. Biz pşrken, o kazanmıştı.



Dokuzuncu Bölüm

Eva

ADRENALİN KOŞULAR GEÇİŞ benim Damarlar, yapmak
Ben hissetmek titrekve aşırı parlak.

Dövuştten gelen adrenalini.

Öpüşmenin adrenalini.

Finn bana sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi, etrafımızı saran kakofoni bir kıyametmiş gibi, sanki bu bizim son şansımızmış gibi sarıldı.

Şimdi onun sert profiline bakarken sık sık böyle davrandığını fark ediyorum. Yeraltı kumarhanesi, gizli boks maçı. Hareketlerinde umutsuz bir yoğunluk var, sanki zamanını geri sayan bir saat olduğunu biliyormuş gibi.

"Neden buraya geliyorsun?" diye sordum.

İnsanlar kazançları için bahisçiyi doldurduktan sonra buradan çıkmak için vale ve otoparka hücum etti. Finn bu izdihamla mücadele etmek yerine beni depolardan uzaklaştırıp karanlık, çakıllı sahile doğru yürüyüşe çıkardı. Bir tekneniz olsaydı ve sahili yeterince uzun süre takip etseydiniz, sonunda teknelerini tuttuğu iskeleye ulaşırdınız. Gerçi burada hiç tekne yok. Yat yok. Küçük şirin deniz mahsulleri ve hediyelik eşya dükkanları da yok. Burası tam olarak şehrin iyi bir bölgesi değil. Kasabanın güvenli bir yeri de değil ama nedense Finn'in yanında kendimi güvende hissediyorum.

Bu muhtemelen bir hata.

Öpüşmenin yoğunluğu, onun içinde daha derinlerde bir şey olduğunu kanıtladı; kalın bir cazibe ve playboy soğukkanlılığı perdesinin ardında sakladığı bir keder, hatta belki de bir öfke.

"Çünkü iyi bir zaman," diyor hafifçe, ama bunun bir yalan olduğunu şimdi anlayabiliyorum.

"İyi zamanlama. Aslında şimdi sana elli sent borçluyum." Ama onu daha iyi tanımaya başlıyorum. Sahte bir ilişkide bile olsa birlikte vakit geçirmek, o yarım gülümsemenin ardındaki adamı anlamamı sağlıyor. "Bence bundan daha fazlası var. Bence böyle yerleri arıyorsun, çünkü sen-"

Kaşları kalkıyor. "Çünkü ben ne?"

"Çünkü yapabiliyorken her şeyi deneyimlemek istiyorsun." Kelimeler ağzımdan dökülüyor. Sezgilerim durumun böyle olduğundan emin, ancak zaman konusunda neden endişelendiğini bilmiyorum.

Genç ve daha da ötesi, önünde koca bir dünya var. "İş yüzünden mi?"

Soruyorum, çünkü söylentiler duydum.

Herkes söylentileri duymuştur.

Bana yan gözle bakıyor. "Peki ya iş?"

"Ailenin senden beklentileri şirketi devralman, performans göstermen ve ailenin adını yaşatman." Elimi her şeyi kapsayacak şekilde sallıyorum. "Ben büyürken bu baskıyı yaşamadım ama kardeşlerimde gördüm."

Bu bana kaba bir homurtu

kazandırdı. "Ne?" diye sordum.

"Büyürken hiç baskı görmediniz mi? Gördüğüm kadarıyla en çok baskı sendeydi. Yardıma ihtiyaç duyduklarında herkesin sırtını dayadığı kişi sendin. Sanırım aileye yardım etmek için erkenden uyanan ve sonra aileye biraz daha yardım etmek için geç saatlere kadar kalan sendin."

"Aynı şey değil."

"Evet, tek fark yaptığım iş için para alıyorum."

Biraz kayıyorum, topuklarım gevşek çakılların üzerinde kayganlaşıyor. Finn daha iyi bir zemin bulana kadar beni sabit tutuyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Saptırma. Ailen hakkında konuşmak istemiyorsun, bu yüzden benim ailemden bahsediyorsun."

Biraz gergin olsa da gülüyor. Bu, dünyanın çoğunun gördüğü büyüleyici, mutlu ve şanslı Finn Hughes değil. Bu, dünyanın yükünü taşıyan biri. "İyi. Evet, iş. Evet, aile. Evet, ailemin beklentileri. Mutlu musun?"

"Evet," diyorum, ki bu hiç mantıklı değil. Acı çektiği için mutlu değilim ama... "En azından gerçekten düşündüğün şey bu. Gerçekten hissettiğin şey."

Yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Bazen açık sözlü olabiliyorum. Bu, erkeklerin kadınlarda sevdiği bir özellik değil, ya da annem bana öyle söylüyor. Normalde umurumda bile olmaz. Ama Finn... gerçek şu ki, onun benden hoşlanmasını istiyorum. Bu beni zayıf mı yapar? Yoksa sadece insan mı yapar?

"Yumruklarını sıkma Morelli," diyor hafifçe alay ederek.

Wagner'in o depoda her şeye rağmen savaştığını düşünüyorum. Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu ama Finn beni öptüğünde hiçbir şey duymamıştım. "Bu sahte ilişki mi? Dünyayla böyle başa çıkıyorsun. Tüm o gülümsemeler, şakalar ve spor arabalar."

Elini göğsüne götürdü. "Arabaları bu işin dışında bırak." "Sende bundan çok daha fazlası var."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben biliyorum."

O sessiz haliyle gülüyor. "Bu hüsnükuruntu, Morelli. Göründüğüm kadar sığ biriyim. Senin gibi değilim. Sen o kadar derinsin ki kendimi senin içinde kaybedebilirim."

Neden acele ediyorsun? Ona sormak istiyorum. Neden her öpücük son öpücük gibi hissettiriyor? Ama bu en az onun kadar beni de açığa çıkarır. Beni tekrar öpmesini ne kadar çok istediğimi ortaya çıkarır. O zaten görüyor. Ben söylemesem bile görüyor.

Beni bir parmaklığa yaslıyor ve hiç de sağlam ve tipik bir sertlikte hissettirmiyor. Uysal bir öpücük değil. Kirli bir öpücük. İçinde bulunduğumuz depo kadar pis. Finn geri çekildiğinde sert nefes alıyordu, sadece bir santim uzaktaydı.

"Kendimi senin içinde kaybedebilirim," diyor tekrar, sesi alışılmadık bir şekilde kızgın çıkıyor. "Ama ellerimi senden uzak tutamıyorum. Bu sahte mi?"

Hiç de sahte hissettirmiyor. Tadı çok güzel. Beni çok sert öpüyor, sanki buna dayanabileceğimi biliyormuş gibi. Neden dayanamayayım ki? Ben kırılgan bir kız değilim. Yetişkin bir kadını. Dünyanın sunduklarını gördüm ve bunları anlatmak için yaşadım. Şimdi beni öpüş şekli pek de dikkatli değil. Bana dokunma şekli de dikkatli değil. Eğer beni o restorana götürseydi, beni öpme şekli kibar ve dikkatli olmazdı.

Bu dövüş gibi vahşi ve onun da bir adrenalin patlaması hissettiğini fark ediyorum. Oralara alışkın olduğunu sanıyordum. Onun üzerinde bir etkisi olmayacağını düşünmüştüm ama gözleri meydan okumayla parlıyor. Gözleri de karanlık.

Bana yapmak istediği diğer şeylerle birlikte. Boynumun kenarından öpüyor ve sanki uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi ağzıma geri dönüyor. Elleri elbisemin altına doğru ilerliyor. Kısa süreli bir korku yaşıyorum. Biri beni böyle görürse, elbisem santim santim yukarı doğru sarkarsa, o zaman ne olacak? Ama kim görecektir? Bishop's Landing'den hiç kimse buraya gelmez. Gelirlerse de ilişkimizin yalan olduğuna inanırlar.

Burada hiç kimse yok. Bu iskelede bizi görecektir kimse yok ve ben de buna izin verdim. Bunun sahte olması gerektiğini biliyorum. Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Ama şu anda sadece hissetmek istiyorum. Ve hissetmek istediğim şey Finn Hughes.

Her yerime dokunuyor. Elleri boynumun yanlarına kadar geliyor. Elbisemin altına giriyorlar. Etek ucumdan aşağı iniyorlar. Göğüslerime ulaştığında iniyor. Şu anda o dövüşçüler kadar vahşi. Ve bu beni şaşırtıyor, neşelendiriyor. Wagner'in kazanacağını anladığımda hissettiğim adrenalini şimdi de hissediyorum. Finn şimdi dövüşüyor ama benim için mi yoksa kendini tutmak için mi dövüşüyor bilmiyorum.

Elleri eteğimin altına giriyor ve bunu yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Beni rıhtıma götürüp burada, herkesin gözü önünde becerecek mi diye. Bu beni utandırmalı, geri çekilmemi sağlamalı, onu itmemi, durması için ısrar etmemi sağlamalı ama yapmıyorum. O kadar ileri giderse onu durdurabileceğimi bile sanmıyorum. Bunun olabileceğini düşünüyorum. Onunla kendimi bu kadar sarhoş, bu kadar kaybolmuş hissediyorum.

Bu bir kaçış olurdu. Kimse bunu inkar edemez. Halka açık seks. Bu nereden çıktı? Ne hale geldi? Her şeyi istiyorum.

"Belki gidebiliriz..." Nefes nefese kaldım. Meme ucumu bulduğunda bir iniltiye dönüşüyor. İki parmağının arasında sıkıştırdığında. Başım sözsüz bir zevkle geriye dönüşüyor.

Evime geri dön demek istemiştin. Bir otel odası ya da özel bir yer bul. Çünkü ondan her şeyi istiyorum. Onunla her şeyi istiyorum ve toplum içinde zamanımız olmayacak.

Bu Finn'in tekrar eden bir teması gibi
görünüyor. Neden zamanı tüketiyor?

Telefonu çalıyor. O fark etmeden ben hissediyorum. Cebinde vızıldıyor. Bir dakika boyunca beni öpmeye devam ediyor, dili benimkinde sıcak, elleri kilitli

ensemın etrafında. O mekanik titreşimi hissettiğimde utanmadan ona srtnyorum.

"Finn," diye nefes nefese kaldım.

Tüm vücudu kaskatı kesilir. "Siktir," diye mırıldanıyor ve telefonuna uzanıyor.

"Hughes," diyor, eli hâlâ boynumda.

Hattan bir kadın sesi geliyor. Kelimeleri çıkaramıyorum ama sesi acil gibi geliyor. Ve yüzündeki gerginliğı görebiliyorum. Kavganın heyecanı, beni pmenin verdiğı tahrik, yüzünden uçup gidiyor. "Hemen geliyorum," diyor ve sonra telefonu tekrar cebine sokuyor.

Elbisemi ekiştirek yerine oturtuyor, yüzünde dikkati dağılmış bir ifade var. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diyor ama bu bariz bir yalan. Yine rol yapmaya başladık. "Eve gitmem gerek."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Beni suyun kenarından depoya doğı çekiştirirken soruyu duymamış gibi görünüyor. Hala gevşek çakılların üzerinden geçmeme yardım ediyor. Özenli ama etkili ve hareketlerindeki aciliyeti hissediyorum. Omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor.

"Finn. Ne oldu?" Arabaya bindiğimizde sordum.

Sanki ilk kez burada olduğumu hatırlıyormuş gibi bana bakıyor. "Sana bir taksi çağırayım," diyor. Sonra şehrin köhne bir bölgesindeki bu depoda olduğumuzu fark eder gibi oldu. "Limuzin. Siktir," dedi yine. "Seni evime geri götüreceğim. Sonra da şofrmzle seni eve göndereceğim."

"Tamam," diyorum çünkü benim için endişelenmesini istemiyorum.

Planını yaptıktan sonra, yine harekete geçiyor. Bizi arabaya bindiriyor, bulunduğumuz yerden çıkartıyor, hız sınırının en u noktasında şehre doğı yönlendiriyor.

Sarı ışıktaki geçiyor, sonra neredeyse kırmızıyı kaçırıyor.

Bir sorun var. Bunu çenesinin duruşundan, gözlerindeki endişeli ve telaşlı bakıştan anlayabiliyorum. Şu anda bir şey daha planlamak zorunda olmamalı. Ne bir araba, ne de beni eve göndermek. Babasına bir şey olduysa, yardım edebilirim. En azından yanında olabilirim. Bazen başka biri için yapabileceğın tek şey budur.

"Ben de seninle eve giriyorum," diyorum ve kontrolü ele alıyorum.

Her zaman yaptığım şey bu. Bir sorun varsa, düzeltmeye yardım ederim. Finn'in dediği gibi, bunu sabah akşam ailem için yapıyorum. Yani şimdi ona yardım edebilirim.

Finn bana şaşkın bir bakış attı. "Hayır, bakmıyorsun."

Benden emin değil. Neden emin olsun ki? İlişkımız sahte. Onun hakkında iyi soyadından başka bir şey bilmiyorum. Partilerde eğlenceli olması dışında. Annemin ondan hoşlanması dışında. "Yardım edeyim," diyorum nazıkçe.

Başını sallıyor ama bu gerçekten bir ret değil.

Bu bakışı tanıyorum çünkü kardeşim Leo'da da görmüştüm. Diğer kardeşlerimde de. Hatta babamda bile. Kapasitesinin ötesinde gerilmiş bir adamın bakışı. Nadirdir ama ne kadar seyrek gerçekleştiğinden daha da keskinleşir.

Kimse yardım edemez. Başını sallamasının anlamı bu.

Arabasını evin arka tarafına açılan daha küçük, özel bir alana çeker. Elinin bir hareketiyle motoru kapatıyor ve anahtarları kontakta bırakıyor. Ben de onu takip ediyorum. Beni durdurmaya çalışmadı. Eve doğru koşuyoruz.

"Yapmamalısın-" diye sözünü kesti.

"Benim için endişelenme," diyorum ona, elini nazıkçe sıkarak. Elini kaldırıyor ve sanki bana dokunduğunu görünce şaşırması gibi elinin benimkiyle birleştiği yere bakıyor.

Finn endişeli. Ve evden gelen çılgınca bir enerji var. Sakinliğin üzerime çökmesine izin veriyorum.

Ailem için yaptığım şey bu. Bu her zaman bir partinin ortasında şampanyanın bitmesiyle ilgili değildir. Ya da muhtemelen hamile bir kız kardeş. Hayır, bazen daha kötüsü oluyor. Ailemin geçmişinde karanlık şeyler var. Şiddet. Acı. Babamın öfkesinden kırılan camları temizlemek için anneme yardım ettim. Kardeşimi ikimizin de hayatının en karanlık anında buldum. Adrenalinin metalik tadı dilime doluyor. Rahatlatıcı bir tat. Tanıdık bir tat. Korkutucu bir durumla nasıl başa çıkacağımı erken öğrendim. En iyi yaptığım şey bu.

Güzel ama daha küçük bir fuayeye adım atıyoruz, sanki burası ana evden ayrı bir konutmuş gibi. Mekânın boş, neredeyse tıbbi görünümünü değerlendirecek vaktim yok. Mavi beyaz çizgili pijamalar giymiş, yalınayak, kahverengi saçlarının uçları havaya kalkmış, yüzünde saf bir panik ifadesi olan yaşlı bir adam dikkatimi çekiyor.

"Dur," diye bağıyor. "Bırakın beni. Polisi arayacağım."

"Baba," diyor Finn, ona yaklaşıırken, sesi alçak ama emredici.

Baba. Aile benzerliği hemen anlaşılmıyordu. Babasının yüzü öfke ve korkuyla çarpılmıştı, saçları Finn'in kahverengisi yerine koyu bronzdu, boyu oğlunun canlılığının yanında çelimsiz kalıyordu. Gerçi artık biliyorum, gözlerinde de görebiliyorum. Onunkiler daha filmsi ama Finn'inkilerle aynı şekle sahipler. Ay ışığının altında baktığım gözlerle aynı şekil.

"Beni rehin tutuyorlar," diyor, sesi gergin ve belli belirsiz boğuk.

"Tamam," diyor Finn, sesi pek de şaşırılmışa benzemiyor. İstifa notu, bu şikayeti daha önce duymuş gibi görünmesine neden oluyor. "Ama şu anda yatakta olman gerekmiyor mu?"

"Yorgun değilim," diyor, sesi uykusunu kaçırmış bir çocuk gibi çıkıyor. "İşe gitmek istiyorum. Neden işe gidemiyorum? Bellows'un bana ihtiyacı var. Piyasaları izlediğini iddia ediyor ama dürtülmeye ihtiyacı var. Ve o piç Van Kempt'in izlenmesi gerekiyor. Mülkiyet için kartal gözü, ama bir kumarbazın akli."

Farkındalık soğuk bir yağmur gibi üzerime yağıyor.

Finn'in babasının rehin tutulduğu iddiasına ne anlam vereceğimi bilemedim. Hasta mıydı? Geçici bir durum muydu? Ciddi değildi, değil mi? Mavi önlüklü iki telaşlı kadın geride duruyor, hazır bulunuyor ama durumu Finn'in halletmesine izin veriyordu.

Bunun Hughes'ların evinde daha önce de yaşandığı açık.

Muhtemelen birçok kez.

Van Kempt ismini tanımasam hala merak ediyor olabilirdim. Bu adam bu yaz zamansız ölümünden önce bir emlak kralıydı. Kendi işini kurmadan önce Hughes Industries'de üst kademelere kadar yükselmişti. Bunu biliyorum çünkü güçlü adamların nerede çalıştığı katıldığım her balo, gala ve maskeli balonun konusudur.

Yıllarca Van Kempt Industries adında kendi şirketi vardı.

Ve güçlü Hughes ailesiyle, onun aleyhine olan, iyi bilinen bir kan davası.

Finn'in babası neden Van Kempt'in ofiste olacağını düşünüyor?

Gelmezdi. Hâlâ geçmişte yaşamıyorsa tabii.

"Yemekleri seviyorum," diyor, şimdi biraz daha sakin. "Sürekli beni beslemeye çalışıyorlar ve ben bunu istemiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum. Suşi. Köri. Ver

Bana lezzetli bir şeyler ver."

"Sana California dürümü sipariş edeceğim. Yarın."

"Şimdi istiyorum."

"Çoğu yer kapalı. Gecenin bir yarısı."

"Hayır, değil." Yaşlı adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Gün daha yeni başladı."

Finn'in ağzında acımasız bir çizgi var. Sesi sabırlı. "Gece oldu baba. Az önce kötü bir rüyadan uyandın. Seni yatağına geri götürmeliyiz."

"Gitmiyorum," diyor, çenesi inatçı bir şekilde kalkık. Bunun farkındayım. hareket de. Ona meydan okuduğumda Finn de aynı özgüveni gösteriyor. Gerçi Finn genelde bunu cazibeyle destekliyor. Babası sanki topuklarını kazıyormuş gibi görünüyor.

"Baba." Finn sesini yükseltmiyor. Sinirlenmiş görünmüyor.

Hayır, yorgun görünüyor. Bana bir yeraltı boks maçına kadar eşlik eden adam hayat doluydu. Finn'in bu versiyonu yüzyıllardır yorgunmuş gibi görünüyor.

"Bay Hughes," diyorum kısık bir sesle, bir adım öne çıkarak.

Finn'in bir şey söylememi isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Belki de kendimi gizlememi ya da bunu görmüyormuş gibi davranmamı tercih ederdi ama bu benim DNA'mda yok. Elimden geldiğince yardım etmeye çalışmalıyım. Yaşlı Hughes'un durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama gergin bir durumu yatıştırma konusunda bir şeyler biliyorum.

Bana boş bir ifadeyle bakıyor. "Kimsin sen?"

Ona bir gülümseme sunuyorum. "Ben Eva Morelli. Oğlunuzun bir arkadaşım."

"Morelli," diye mırıldanıyor, hafızasını yoklarken gözleri belirsizleşiyor.

"Sanırım babamla tanıştınız," diye teklif ettim. "Bryant Morelli."

O açık kahverengi gözlerde farkındalık keskinleşiyor ve bir an için Daniel Hughes'un en parlak dönemlerinde nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. "Evet, Bryant. Baştan aşağı bir piç."

"Baba," diyor Finn, sesi keskin.

"Merak etme," diyorum küçük bir kakhaha atarak. "O bile bunu inkâr etmez." "Kız kardeşine yazık oldu."

Hüzün üzerime çöktü. Teyzem Gwen, bir grup rekabetçi ve kibirli erkek kardeşe sahip tek kızdı. Katı Katolikler olarak büyüdüler ve

Gwen isyan etti ve kovuldu. Sonunda ben çok küçükken öldü. "Keşke onunla tanışabilseydim."

"Ona benziyorsun," diyor. "Çok güzel."

Kelimeler göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Teşekkür ederim."

Finn'e bakıyor, sonra tekrar bana. "Onunla çıkıyor musun?"

İçimde bir gerginlik hissediyorum. Oldukça aleni bir şekilde sahte bir şekilde çıkıyoruz. Bu adam yakın zamanda gerçekten bir ofiste olsaydı, bir sosyete etkinliğine katılsaydı, dedikodu TikTok'larından bazılarına göz atsaydı, birlikte olduğumuzu zaten bilirdi.

Bu durum farklı. Bu çok açık.

Ama yine de bu gece gerçek bir randevu değil miydi? Gerçek gibi hissettirdi, sadece rol olsa bile.

"Evet, efendim."

Homurdanıyor. "Güzel. Bu çocuğun sakinleşmesinin zamanı gelmişti."

"Biz evlenmiyoruz, baba." Finn'in sesi hâlâ gergin ama altında bir mizah notası var. İçten bir şaka. İyi tanıdığım şakacı Finn'den bir iz.

"Neden olmasın ki? Çocuk doğuracak kalçaları var." Yanaklarım alev aldı. "Evlilikle ilgilenmiyorum, Bay Hughes." Beni inceliyor.

"Kalbiniz mi kırıldı?"

"Baba."

"Ne? Kalp kırıklığı hakkında bir iki şey bilirim."

"Evlenmemek için başka sebepler de var."

"Herkes sevgi ister. İnsanoğlunun değişmeyen tek şeyidir." Kurnaz gözler beni inceliyor. "Hayır, senin kalbin kırılmadı. Sen paramparça oldun. Bu yüzden Finn'le evlenmek istemiyorsun, her ne kadar yakışıklı, güçlü kuvvetli bir genç olsa da."

Gülümsememi bastıramıyorum.

"Tamam, baba. Şimdi gerçekten yatağa dönüyoruz."

Yaşlı Bay Hughes tekrar tartışmak yerine, yanında hemşirelerinden biri olduğu halde koridora götürülmesine izin veriyor. Oğluyla konuştuğunu duyabiliyorum. "Bunun kaçmasına izin verme, Phineas. Senin gibi bir serseriden daha iyisini hak ediyor. Parmağına bir yüzük taksan iyi olur. Yakında."

Onların gidişini izliyorum, gülümsemem azalıyor, midemde acı tatlı bir düğüm oluşuyor. Daniel Hughes yıllardır geniş ailenin reisiydi.

Aynı zamanda Hughes Industries'in CEO'su. Milyarlarca dolarlık

ve binlerce insanın geçim kaynağı. Ama ofise gitmiyor. Yapabilecek gibi de görünmüyor.

Bu da başka birinin CEO olarak hareket ettiği anlamına geliyor.

Sanırım bu kişi Finn Hughes. Kaygısız playboy rolü sadece bir rol. Her şeyi o idare ediyor, uluslararası bir şirketi ve görünüşe göre hasta olan babasını kimsenin haberi bile olmadan yönetiyor.

OceanofPDF.com



Onuncu Bölüm

Finn

"PHINEAS," diyor BABA, koridorda durarak.

Oryantal bir halı, birçok kapıdan geçerek uzun koridoru takip ediyor.

"Ne oldu?" Fuayede geçen konuşmanın şaşkınlığıyla soruyorum. *Hayır, kalbin kırılmadı. Paramparça oldu.* Bu doğru mu? Bunu inkâr etmemişti.

"Hangisi benim?"

Bu soru beni gerçekliğe geri döndürdü. Babamın hangi odanın kendi yatak odası olduğunu hatırlayamadığı, son kırk yıldır aynı yerde uyuduğu bir gerçekliğe. "Sonunda," diyorum nazikçe, dirseğinden tutup ona ait olan daireye doğru götürürken.

"O kızla gerçekten evlenmelisin," diyor babam.

"Biliyorum baba." Tartışmamak daha kolay. Günün saati hakkında değil. Ofiste e-posta gönderip göndermediği hakkında değil. Eva Morelli ile evlenip evlenmeyeceğim konusunda bile. Bu asla olmayacak. Sadece kalbi paramparça olduğu için değil.

"Görevinizi yapma zamanı geldi. Gemiye yönetecek bir Hughes çocuğuna ihtiyacımız var."

İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim. Çünkü hiç kimse kendi sonunu bilerek zincirlenmeyi hak etmez. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Annemin deyimiyle Hughes laneti benimle sona erecek. "Biliyorum baba."

Yatağa dönmesine yardım ediyorum ve hemşire köşede tekrar otururken bana minnettar bir gülümseme veriyor. Gezinme eğilimi nedeniyle sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor. Eve dönene kadar babamın kâbusuyla ilgilendiğim için minnettarlığımı başımla onaylıyorum.

Babam bileğimi sertçe kavırıyor ve dikkatimi çekiyor. "Ben ciddiylim. Fazla zamanımız yok. Şu haline bak. Yakında her şeyi unutmaya başlayacaksın. Ondan sonra çabuk unutursun. Yapabiliyorken yapsan iyi olur."

Ailemi seçimleri için suçlamıyorum ama onlar benim ailem değil. "Merak etme baba. Her şey yoluna girecek. Sen sadece biraz uyu. Yarın dinç olmak istiyorsun."

"Sabah erkenden bir toplantım var. Yönetim kurulu toplantısı."

"Tamam," diyorum, kurul toplantısı olmamasına rağmen. Sadece özel vitaminler eklenmiş yulaf ezmesinden oluşan bir kahvaltı, çünkü genellikle yeterince yemiyor. Doktorlar yumuşak yiyeceklerde ısrar ediyor. Baharatlı yiyecekler sindirimini engelliyor. Karnı ağrıyor ama ağrıdığı zaman nedenini bilmiyor. Aklında hiçbir neden ve sonuç yok. Yemek çoktan unutuldu. Bu yüzden onun adına karar vermek zorundayım. Doktorlar bunu bana sakın bir şekilde açıkladılar, sanki babamın değil de atlarımın beslenmesini tartışıyorlarmış gibi.

Bir gün eve bütün bir köri ziyafeti getireceğim.

Odasının önünde durup derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Yirmiye kadar sayıyorum.

Tanrım. Ne karmaşa ama.

Fuayeye geri dönüyorum ama boş. Evin derinliklerine doğru ilerlerken, misafir odasına, resmi oturma odasına açılan kapıların önünden geçiyorum. Ve sonunda onu babamın ofisinde, masanın arkasında otururken buluyorum.

Görünüşe göre bunun hakkında konuşacağız. Bu da demek oluyor ki bir içkiye ihtiyacım var.

Babamın büfesine gidip bir içki dolduruyorum - çünkü ben bir centilmenim, bir tane hanımefendi için, bir tane de kendim için. Üç parmak. Sonra odayı geçip onunkini kaydırıyorum. "Sek viski," diyorum ona, benimkini uzun, sert bir yutkunmayla geri atmadan önce.

Bir yudum alıyor ve sonra öksürüyor. "Sertmiş."

"Kırk yıllık. Bana söylenene göre Hughes'ların uzak akrabaları tarafından üretilmiş. Outer Hebrides'de bir içki fabrikaları var. Satışlarının yüzde ellisi Crown Hotels'den geliyor," diyorum, dünya çapına yayılmış büyük bir lüks oteller zincirine atıfta bulunarak.

Bunu neden belirttiğimden emin değilim. Ama nedenini biliyorum.

Böylece bu sırrı saklamanın önemini anlayacak.

Parmağını bardağın ince halkasının etrafına doluyor. Bakışlarımı çekiyor, çünkü ben bir erkeğim. O parmağın göğsümü okşamasını istiyorum. Sikime dokunmasını istiyorum. Gözleri karanlık ve anlamsız. *Herkes aşkı ister. İnsanoğlunun değişmeyen tek şeyidir.*

Sessizlik. Sabırlı biri. Onun hakkında bunu öğreniyorum.

Kalçamı masaya dayayarak, "Dünyada bunu otuzdan az kişi biliyor," diyorum. Bir sorunla doğrudan yüzleşmek iyi olabilir. "Bu insanların yarısı aileden. Diğer yarısı ise, bozmaları halinde onları iflas ettirecek katı gizlilik anlaşmaları altında."

"Nasıl?" diye soruyor, sesi hafifçe etkilenmiş gibi çıkıyor.

Güzel bir soru. "Hughes lanetini hiç duydun mu?"

"Bunun bir kocakarı masalı olduğunu sanıyordum. Ben de evlilikleri hakkında olduğunu sanıyordum." Sert bir kahkaha attı, bir kabullenme sesi.

"İnsanlar bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyor, ancak iş devam ettiği, kar etmeye ve büyümeye devam ettiği için bunun sadece aile hayatlarıyla ilgili olduğunu düşünüyorlar."

"Çünkü onu çalıştırmaya devam ediyorsun."

Yani o kısmı çoktan çözmüş. Zeki kadınların sorunu bu. "Erken başlayan bunama. Herkes için yıkıcı, gerçekten. Ama milyarlarca dolar söz konusu olduğunda? Dünyanın en iyi korunan sırlarından biri haline gelir."

"Neden sır olarak saklayalım ki? Eğer insanlar şirketi sizin yönettiğinizi bilselerdi, size güvenirlerdi. Üç aylık borsa raporunuza bakılırsa, işler çok iyi gidiyor."

"Üç aylık raporlarımı mı okuyordun?"

"Ben bir hissedarım," diyor. "Ve sanırım sana güvenirler." "Bana güvenirler, ama ne kadar süre için? Babama da güvendiler.

Aklımın ne zaman gitmeye başladığını nereden bilecekler? Milyar dolarlık sözleşmeler imzalarken neyi unuttuğumu nereden bilecekler? Yarın kapı dışarı edilirim ve kaos da o zaman başlar."

Sessiz ve bunu gördüğünü biliyorum. Güvensizlik, hizipler, korku, bunlar çok büyük. Çok derinlerde. Herkes bilse patlarlar. "Sende mi?" diye soruyor, sesi sanki acımayı kabul edemeyeceğimi biliyormuş gibi gerçekçi.

"Henüz değil."

"O zaman alacağını nereden biliyorsun?"

"Hughes'un ana kolunun son beş nesildir sadece oğulları oldu. Ve her birimizde lanet var. Biz buna böyle diyoruz, evde bile."

"Eğer ortaya çıkarsa-"

"Acı çeken biz olmayacağız. Ömür boyu yetecek kadar paramız var. Etrafımızdaki herkes zarar görür. Her şeylerini kaybederler. Paralarının çoğu likit değil. Hisse senetleri. Gayrimenkul. Güveni kaybedersek değerleri düşer. Maaş çekleri için Hughes Industries'e bağlı on binlerce çalışmamız var."

"Yani... ne? Hayatınızı onlar için feda etmeniz mi bekleniyor?"

Benim adıma kızgın görünüyor. Bu beni gülümsetiyor, ki bu konu söz konusu olduğunda nadir görülen bir şeydir. "O kadar da büyük bir fedakarlık değil. Arabalarımı gördün. İyi bir hayatım var. Birçok erkeğin takas edebileceği bir hayat. Ayrıcalığımın farkındayım. Tıpkı buna sadece birkaç yıl daha sahip olacağımı anladığım gibi. Sonra her şey-anılar, bilgiler- kaybolup gidecek."

"Finn."

"Benim için üzülme Eva."

"Nesilden nesile geçen lanetlere ve kocakarı masallarına inanmadığım için kusura bakmayın. Belki alırsın ama bu garanti değil. Bu yüzden böylesin, değil mi?"

"Ne gibi?" Tedirginlik midemi sıkıştırırken soruyorum.

"Sanki yaşaman, gülmen ve... ve beni *öpmen* gerekiyormuş gibi, çünkü yarın yok."

"Yarın diye bir şey yok. Bunu sana acımak için söylemiyorum. Bu konuda bir şey hissetmiyorum bile. Konuşabilecek yaşa geldiğimden beri bunu biliyorum. Babam elli yaşında bile değil ama gideli uzun zaman oldu. Şansım yaver giderse, belki on yılım kaldı."

"Sonra ne olacak? Başka bir nesil küçük Hughes oğulları mı yetiştireceksiniz?"

"Başlama yine. Babam yeterince kötü zaten." "O zaman neden-"

"Çünkü ona söz verdim. Yedi yaşındayken Hughes Industries'i devralacağıma dair ona söz verdim. Ne pahasına olursa olsun, onun durumunu sır olarak saklayacağımı. Benimle ne kadar tartışır tartışsın

Sonra. Ve o sözden sonra onda hissettiğim huzur... gerçektir Eva. Bana inandı, o yüzden bunu yapmak zorundayım."

Bir duraklama. "Anlıyorum."

Elbette Eva Morelli aile yükümlülüklerini anlıyor. "Ama bu döngüyü devam ettirmek zorunda olmadığımı eminim. Babam bana domino oynamayı öğretmedi. Birlikte geçirdiğimiz zamanı bana tüm şirketleri, Hughes Industry batarsa düşecek tüm sektörleri göstererek geçirdi. Bana satranç öğretmedi. Bana uluslararası sözleşme hukukunu öğretti. Benimle beyzbol oynamadı. Bana imzasını nasıl taklit edeceğimi öğretti."

Gözleri kararıyor ve sonunda bu sırrın ne kadar derinlerde yattığını anladığını biliyorum.

"Kardeşim devralacak. Tüm mülklerimiz, banka hesaplarımız ve şirketlerimiz için vekalet belgeleri zaten onda. Ben kabul etsem de etmesem de ilk belirtileri gösterir göstermez görevi devralabilir. Ve ondan sonra... ondan sonra, Eva, her şey Tanrı'nın ellerinde."

"Çünkü çocuk sahibi olmuyorsun."

Tereddüt ediyorum. Eva'yla ilişkimin asla rol yapmaktan öteye gidememesinin nedenlerinden biri de bu. Geniş bir aileden geliyor. Evlilik istemediğini söyleyebilir ama annesiyle çocuklardan nasıl bahsettiğini duydum. Eğer evlenirse, sanırım çocuk isteyecektir. Bunu ona asla veremem. Asla çocuk sahibi olamam, çünkü onları çok severim. Sevdiğin insanları nasıl ömür boyu korkuya mahkum edebilirsin? Sırrınızı saklamak pahasına sizi hapsedmeleri, bağlamaları için onlara nasıl söz verebilirsiniz?

Gözlerinin önünde kötüleşmemi izleyeceklerdi.

Onlara lanetten daha fazlasını yüklemiş olurdum. Onlara kendi bakımımı yüklemiş olurum.

"Otuz altı yaşındayken ilk krizini geçirdi. Queens'teki Hughes ofislerinden birine gitti ve orada kimseyi tanımadığı için atıp tutmaya başladı. Polis çağırmak zorunda kaldılar. Her şeyi örtbas ettik. İnsanlar onun öfkeli bir sarhoş olduğuna inanmaktan memnundu. Zengin adamlardan bunu bekliyorlardı zaten. Buna inanmak, gerçekten orada olmadığını anlamaktan daha güvenliydi."

Gözleri kederden kararmış. "Tanrım, Finn."

"On altı yaşındaydım. Onu eve bıraktıktan sonra vekaletname belgelerimi çıkardım ve o zamandan beri kullanıyorum. Benden istediği şey buydu.

yap."

"Bunun size neye mal olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Tanrım, Eva. Takım elbisem iki bin dolar. Ayakkabılarım da üç."

"Zenginsin. Anlıyorum. Bir hayatı yaşamaya değer kılan sadece para değildir, Finn. Onu saklamanın seni ne kadar inciteceğini biliyor muydu? Ayrı hayatlar sürdürmenin? Gururunu kurtarabilmek için kendini ikiye bölmenin?"

Ayağa kalktı ve o inanılmaz şal elbisenin içinde kıvrımlı vücudunu gözler önüne serdi. Onu ilk gördüğümde beni sertleştirdi, annesi ve kız kardeşi orada dururken bu garipti. *Çocuk doğuracak kalçaları var.* Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama bana binerken kalçalarını tutmak, onu doğru ritme yönlendirmek, göğüslerinin hareketini izlemek, yüzündeki coşkuyu görmek istediğimi biliyorum. Yüzü bana dönük olacak şekilde masanın etrafında dönüyor ve ben de içkiyi bırakıyorum.

Bizi ayıran birkaç santim ve bir avuç lüks kumaştan başka bir şey yok.

Bir de ailevi yükümlülüklerimizin ağırlığı.

Koyu renk gözlerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yakınımda duruyor. Ne yapacağından emin değilim. Bir taksi çağırıp gidecek mi? Hughes ailesinin sırrını ulusal haberlerde mi açıklayacak? Sırrı para için satmazdı ama paylaşılması gerektiğine inanıyorsa bunu bir kamu hizmeti duyurusu olarak yapabilirdi.

Sonra tekrar, bunların hiçbirini

yapmayabilir. Soyunabilir.

Gerçekten soyunmasını umuyorum.

Onun yerine yakınıma eğildi. Kolları bana dolanıyor. Başı göğsüme yaslanıyor. Bu baskı tarif edilemez bir his. Cinsel haz gibi ama milyon kat daha şiddetli. Bir sarılma. Şu anda bana verdiği şey bu. Lanet olası bir sarılma. Elbette seks yaptım. Anlamsız, her türlü iğrenç eylemi içeren fiziksel seks, ama bu değil.

En son ne zaman biri bana sarıldı?

Hatırlamıyorum bile.



On Birinci Bölüm

Eva

Ne kadar yalnız olduğu için kalbim sızlıyor.

Hiçbir şey bir sırdan daha yalnızlaştırıcı olamaz. Bunu tecrübelerimden biliyorum ama en azından utancımı kardeşimle paylaştım. Leo ve ben birbirimize baktık. O benim acımı biliyor. Ben de onunkini biliyorum. Bu, kardeşler arasında daha derin bir bağ yarattı.

"Kardeşin nerede?"

"Hemingway yatılı okulda. Böylesi daha kolay." "Kimin için daha kolay?"

"Orayı seviyor. Lakros oynuyorlar ve öğle yemeğinde ratatouille yiyorlar."

Çok pahalı bir yatılı okul olduğundan emin olduğum bu okulun tanımına gülümsüyorum. Lisbetta bu bahar sadece kızların gittiği Worthington Akademisi'nden mezun oldu. "Annen nerede?"

Finn başka tarafa bakıyor. "Vail'de," diyor uzun bir süre sonra.

"Kayak mı yapıyor?"

"Bundan şüpheliyim. Ama manzaranın tadını çıkarıyor." "O zaman babandan ayrıldı?"

Bana sert bir bakış attı. "Görücü usulü evlendiler. Annem onlar evlenmeden önce lanetin ayrıntılarını biliyordu. Her zamanki nedenlerle evlendiler. Para. Güvenlik. Çocuklar. Babamın talihsizliği karısına aşık olmasıydı."

Midem bulanıyor. "Hayır."

"Ona karşı... belki biraz sevgi besliyordu. Aşk değil. Bunun bir önemi yoktu. Kim olduğunu hatırlayamayan biriyle evlilik yapmanın imkanı yok."

"Onu özlüyor."

"İlk bölümden sonra kaldı. Ve ikinci. Ve üçüncüsünden sonra. Düşüş yavaş başladı ve sonra bir yük treni gibi onu vurdu. Onu son gördüğünde, paella'sının sıcaklığı hakkında atıp tutuyordu. Mısır gevreği yiyordu. Mısır gevreğini mutfağa fırlattı. Nadir mermer vıcık vıcık Fruit Loops'la kaplanmıştı. Dior pantolonuna süt sıçramıştı. Bu onun için çok fazlaydı. Şimdi birçok mülkümüze seyahat ediyor. Bazıları ülke dışında. Bazıları New York'ta. Ama burada, Bishop's Landing'de hiç bulunmadı. On yılı aşkın bir süredir bu araziye adım atmadı."

Boğazımda safra birikiyor. "Peki ya kardeşin? *Sen ne olacaksın?*"

"Ben artık bir yetişkinim."

Sarah Morelli ile ilişkim karmaşık ama yine de yakınız. Bir öğle yemeği randevusu ayarladığımızda sadece annemi gördüğümü hayal edemiyorum. Morelli ailesi, tüm kusurlarına rağmen, Finn'inkinden daha sıkı örülmüş gibi görünüyor. "Peki ya kardeşin?"

"Bazen onu ziyaret ediyor. Ben de öyle."

Ona ilk sarıldığımda kaskatı kesildi, sanki dokunmamı istemiyormuş gibi. Benim rahatlığımı istemiyordu. Ama bir anlık donuk bir şoktan sonra kolları beni sardı. Omuzlarımın etrafında rahatça durdular. Başparmağı sırtımın küçük kısmını okşadı. Farkında olduğundan bile emin olmadığım küçük bir jestti bu. Ne zaman dokunsak, masum bile olsa, beni okşuyor.

Vücudunda hala gerginlik var.

Onu yargılamamı bekliyor. Onu kınamamı.

Annesinin babasını terk ettiği gibi onu da terk etmek. Bu kesinlik onun kemiklerinde yatıyor. Bana gevşekçe sarılışında, gözlerimin içine neredeyse özlemle bakışında bunu hissedebiliyorum. Finn'le geçirdiğim her saniye en tatlı veda gibi geldi.

Boğazımda bir düğüm var. Belirsizlik.

Bundan sonra ne söylersem söyleyeyim bu adam için önemli. Kaygısız yüz ifadesi düştü. Yarın sabah orada olup olmayacağını bilmiyorum. Şu anda yok oldu. Gerçek Finn Hughes'u görebiliyorum. Güçlü, sadık bir adam. Acı çeken bir adam.

Babasının devam eden kaybının yasını tutuyor.

Kendi kimliğini ve anılarını kaybetmenin yasını tutuyor.

Babam muhtemelen Tanrı'nın iradesi hakkında bir şeyler söylerdi. Annem geçici zevklerin uzun vadeli acılara değdiğini düşünürdü. Peki ya Leo? Muhtemelen lanete tüm kalbiyle inanırdı. Bu onun için işe yarayan bir ceza.

"Sen iyi bir adamsın," diyorum ona ve uzanıp yanağından öpüyorum.

Yüz ifadesindeki şaşkınlığı o kaygısız rahatlıkla maskeliyor. "Bu senin *"sen değilsin, benim"* versiyonun mu?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu sahte kız arkadaşınla sıkışıp kaldın." Ela gözlerini eğlence aydınlatıyor. "Öyle mi?"

"Dinle, bana derin, karanlık sırrını söylediğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse? Beni dehşete düşürmek istiyorsan bundan daha çok çalışman gerekecek. Üst tabakada çok uzun süre yaşadım. Her ailenin sırları vardır."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Tanıma. "Baban gibi mi?" Utanç yanaklarımı ısıtıyor.

Bir keresinde bir partide karşımıza çıkmıştı. Müdahale etti aslında.

Finn babamın elini bileğimde gördü. Kullandığı ezici tutuşu gördü. Ertesi gün bir çürük bıraktı. Finn'in fark ettiğinden emin olduğum ilk morluk değildi, tıpkı benim onun fuayesindeki sahnenin sıklığını fark ettiğim gibi.

Babam güçlü bir adamdır. Zeki bir adam. Ve temelde, kırık bir adam. Dünyanın çoğu onun bu yanını asla görmez. Toplum içinde zalim ve karizmatiktir. Evdeyse katıdır. Sadece içtiği zaman şiddete başvurur.

Bunu yapmasının benim suçum olmadığını biliyorum. Entelektüel olarak biliyorum. Ama dayak yiyen çocukların psikolojisi hayatımızın erken dönemlerinde kodlanır. On sekiz yaşına geldiğimizde değişmez.

Babamın artık beni incitmesine izin yok.

Büyüdüm, taşındım ve kendimi savundum. Partideki o çok sıkı tutuş bugünlerde nadir görülüyor, ama yine de bana bir öpücükten daha tanıdık geldi. Ben şiddete alışığım. Aşka değil. Romantik hayatımda bile ihanete alışkınım. Bağlılığa değil.

"Bu tam olarak bir sır değil" diyorum, çünkü pek çok kişi biliyor. Daha da şüpheli. Finn'in babasının Queens'teki çöküşü hakkında söylediği gibi, insanlar varlıklı, güçlü erkeklerin sınırda alkolik ve orta derecede istismarcı olmasını bekliyor. Bu onların ayrıcalıklarının bir parçası.

Bir iç çekiş başımın üstünü ısıtıyor. "Sizden bir Gizlilik Anlaşması imzalamanızı istemem gerekiyor. Böyle bir durum için hızlı aramada bir avukatım var.

fırsat. Sana söylemeliyim ki, bu işte senin için çok para var. İlk teklifi kabul etmeyin."

"Ne yazık ki aile avukatlarınız için ben varlıklı bir kadınlım." "Bu genellikle insanları daha fazla para istemekten alıkoymaz."

Bu beni güldürüyor. "Evraklarını bedavaya imzalarım, Phineas Galileo Hughes."

Arkasına yaslandı. "Bunu senin önünde asla söylememeliydim." "Göbek adın mı? Ben zaten biliyordum."

Kahverengi kaşlar soruyla kalkıyor.

"Üç aylık yatırımcı raporları," diye hatırlatıyorum ona. Tam adıyla imzalanmışlar. Mali İşler Müdürü olarak Finn'in raporları yazması garip değil. Şirketin mali durumu hakkında bilgi sahibi olmak için mükemmel bir konumda. Babası hâlâ CEO olduğu için, şirketle ilgili direktiflerin ve vizyonun ondan geldiğini varsayıyorlar.

Elbette bunun doğru olmadığını biliyorum.

Finn beni o kadar yakından inceliyor ki kendimi savunmasız hissediyorum. "Zengin olduğunu biliyorum. Ve güçlü. Ve bağımsız. Ama baban hâlâ seni incitiyorsa sana yardım etmek isterim. Hiçbir zaman iyi olmadı, bir kez bile. Eğer izin verirsen onun kışını tekmelemek istiyorum."

Bu adamın benim emrimde olması ne garip bir fikir.

Sanki ben bir prensesim ve o da göreve gönderebileceğim bir şövalye. "Ayrıcalıklı bir çocukluk geçirdim," dedim. "Her şeyin en iyisi." "En iyi baba değil."

"Hayır," diyorum usulca, gerçeği yalanlayamadan. "Bunu inkar edeceğinden de emin değilim."

"Onu kesinlikle öldürmek isterdim," diyor ve kulağa garip bir şekilde neredeyse romantik geliyor. O yaklaşımdan önce aklıma gelen son tutarlı düşünce bu. Dudakları dudaklarıma değiyor.

Daha önce paylaştığımız o vahşi, umutsuz öpücük değil.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda bir iç çekiyorum. Bu an, o karanlık, kayalık sahilde asla kuramayacağımız bir bağ. Aramızdaki tüm sırlarla birlikte. Artık duvarlar yıkıldı. Geçici bir ateşte, hiçbir savunma yok. Bana bakmak için durakladığında gözlerindeki karanlık zevki saklayan hiçbir şey yok. Alt dudağımı ısırarak için eğildiğinde teslim olmamı engelleyen hiçbir şey yok. Hem zevkten hem de acıdan inliyorum.

Kendimi bir erkeğe sadece bir kez açtım. Bir erkeğe sadece bir kez güvenmek.

Beni yıkıma uğrattı. Bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Finn'e duyduğum bu güvenle ne yapmam gerekiyor? Hoşuma gitmiyor ama karşı koyacak gücüm yok. Kafamın içindeki bir ses bana, *senin daha önce olduğun gibi güçsüz olduğumu* hatırlatıyor. *Aşk gözümü kör etti.*

Finn Hughes'a aşık olmamam dışında.

İşte fark bu. Bu yüzden öpücüğü tersine çevirebiliyor, saldırgan olabiliyor, alt dudağını ısırabiliyor ve çıkardığı memnun iniltinin tadını çıkarabiliyorum. Elleri vücudumda sıkılaşıyor, beni kendine çekiyor. Ben kıvrımlı bir kadıyım. Pek ince sayılmam. Bana narin olduğumu hissettiriyor. Elleri vücudumda açlıkla ve biraz da huşu ile dolaşıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Sözler, piyanonun gizli tellerinin koparılması gibi içimde bir akorda çarpıyor. Aileme yardımcı oldum. Küçük kardeşlerim için bir bakıcı. Leo için bir arkadaş.

Ama biriyle sevgili olmayalı çok uzun zaman oldu.

Beni ereksiyonuna sürttüğünde yeni hissettirecek kadar uzun. Sert uzunluğu karnıma baskı yapıyor ve nefesim kesiliyor. Kalçalarım içgüdüsel ve arayış içinde birbirine bastırıyor. Bir sakin hatırladığımdan daha büyük olduğunu hissediyorum, ama yine de ben sadece bir tane gördüm.

Pozisyonlarımızı değiştiriyor, böylece masaya yaslanan ben oluyorum.

Bu şekilde üzerimde yükseliyor. Güçlü eller kalçalarımı masanın üzerine koyuyor. Etrafımızdaki kağıtlar yere düşüyor. Muhtemelen gizlilik anlaşmaları. Vekaletname belgeleri. Aile lanetinden geriye kalan milyonlarca evrak işi olmalı.

Şu anda ikimizin de umurunda değil.

Şimdi neden her şeyi deneyimlemek için bu kadar çaresiz olduğunu anlıyorum.

Bacaklarımı açtığımda da aynı aceleciliği hissediyorum. Elbisemin ipeğini kalçalarım doğru çekiyor. Bana bakıyor ve inliyor. Külotumun kumaşı elbiseme uyuyor. "Bu yasadışı olmalı, ne kadar inanılmaz görünüyorsun."

Memnun bir kızarıklık üzerime çöküyor. Böyle bir adamı, deneyimli, neredeyse bıkkın birini bu tür bir çaresizliğe sürüklemek güzel. Ama bu yeterli değil. Beni etkileyecek sözcükleri olduğu sürece, hala gerçek onu göremiyorum. Gerçek Finn'i.

Okşaması çıplak kalçamdan yukarı ve kalçamın etrafına doğru ilerliyor. Vücudumun yanları boyunca, zaten beklentiyle titremiyor olsaydım neredeyse gıdıklanacaktım. Sonra büyük avucu göğsümü kavıyor ve titrek bir nefes veriyorum. Ağırılığı elinde tutuyor. Başparmağı ucunu okşuyor. Meme ucum elbisenin kumaşı ve dantelli sütyenimin arasından sertleşiyor.

"Eva."

Rüya gibi bir durumdayım, zar zor odaklanabiliyorum. Kendimi konsantre olmaya zorlamam için adımları tekrar söylemesi gerekiyor. Tabii ki bunu kolaylaştırmıyor. Elini hâlâ göğsümde gezdiriyor, sıcak, emin ve sahiplenici. "Sorun ne?" Soruyorum, sesim bulanık.

"Biri kalbini mi kırdı?"

Sertleşiyorum ama bu uyarılmamı azaltacak bir şey yapmıyor.

"Finn." "Seni incitmek istemiyorum."

Kalbimin etrafında bir yumruk. Bu yüzden tereddüt ediyor. Kalbim zaten bir kez kırılmış olabilir. Bunu riske atmak istemiyor. Özellikle, bu karşılaşma hakkında yanlış bir fikre kapılmamı istemiyor. Beni öpebilir ve bana dokunabilir. Hatta beni becerebilir ama bu ilişkimizi sahteden gerçeğe çevirmeyecek. "Bana zarar veremezsin."

Bu bir yalan, ama o bunun farkında değil. Ya da daha fazla bekleyemez.

Elbiseyi danteliyle birlikte aşağı çekerek çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor. Ofisin loş ışığında tenim çok solgun görünüyor, meme ucum koyu kırmızı. "Biri seni hapse atmalı," diye mırıldanıyor, hâlâ nasıl yasadışı olduğundan bahsediyor. Kasırga seviyesindeki tutkunun ortasında bile, seksi olmamdan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünmesi beni gülümsetiyor.

Çeneme tüy kadar hafif öpücükler konduruyor. Boynumdan aşağı. Göğsümün yastığı boyunca. Dudakları meme ucuma yaklaşıyor ve sıcaktan nefesim kesiliyor. Uyarılma vücudumda yaylanıyor. Klitorisimde merkezleniyor.

Onu içimde istiyorum.

Hayır, bu çok samimi olur.

Vücudum umursamıyor. Her şeyi istiyor.

Eğilip boynunun yan tarafını öpüyorum.

Sanki biri onu bu şekilde öpmeyeli uzun zaman olmuş gibi ürperiyor. Belki de öyledir. Belki de şehirdeki tüm sevgilileri, tüm o dövüş kulüpleri ve tüm o yasadışı poker odaları yeterli olmamıştır. Onu istiyorum, sadece poker masasında gülümseyen Finn'i değil, Finn'i istiyorum.

Babasını teselli eden adam, gizlice bir imparatorluk yöneten adam, hemşireler ve doktorlar dışında kimseye tek kelime etmeyen adam.

Ve şimdi ben de onlardan biriyim. Bu yeterince gerçek.

Uzanıp ceketini karıştırıyorum. Bana yardım etti, omuz silkti. Sonra gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başladım. Parmaklarım zevkin saldırısı altında işe yaramaz hissediyor. Diğer göğsüme doğru ilerliyor, acele etmiyor, sanki en iyi şarapmışım gibi tadıma bakıyor.

Kumarhane ve yeraltı dövüş kulübü gibiyim, farkındayım. Hâlâ yapabiliyorken tadını çıkardığı bir deneyim. Boynuma dönüyor ve başım geriye düşüyor. Ağzı kulağımın arkasında bir yerde duruyor, nefesimi kesen bir yerde. Kalçalarım onun zayıf kalçalarının etrafında sıkılaşıyor. "Lütfen," diye inliyorum, ama ne istediğimden emin değilim.

Gerçek şu ki, benden genç olmasına rağmen daha tecrübeli. Aynen bana söylediği gibi. Gerçek şu ki, kalbim kırıldı. Gerçek şu ki, bunun tekrar olmasından korkuyorum ve bu sefer iyileşebileceğimden emin değilim.

"Şşş," diye mırıldanıyor, beni yatıştırıyor, ellerini vücudumda gezdiriyor. Belki de ani paniğimi hissetmişti. "Benim tatlı kızım. Bırak seninle ilgileneyim. Seni iyi hissettireceğim."

Gömleğinin ince kumaşını çekiştiriyorum. "Finn."

Gömleğini çekip çıkarıyor, diğer düğmelerle uğraşmıyor. Düğmelerin masaya ve ahşap zemine küçük seslerle çarptığını duyuyorum. Atleti kafasına geçiriyor.

Sonra bana karşı çıplak kaldı.

Geniş omuzlu ve sıkı yapılı olduğunu hep biliyordum. Bir parçam, soyut bir şekilde, onun kıyafetler olmadan da kıyafetlerle olduğu kadar güzel görüneceğini biliyordu. Ama hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Kaslar erkeksi bir senfoni içinde birbirinin üzerine uzanıyor. Yay gibi saçlar geniş, güçlü bir göğsü kaplıyor.

Tanrım, onları karşılaştırmak istemiyorum. Ama elimde değil.

İlişkimiz başladığında Lane Constantine benden çok daha yaşlıydı. Ben sadece on dokuz yaşındaydım. O zaman kırk altı yaşındaydı. Formunu koruyordu ama vücudu olgunlaşmıştı. Finn bir Yunan tanrısının canlanmış heykeline benziyor.

Daha fazlası için açgözlüyüm. Ellerim karın kaslarından göğsüne doğru ilerliyor.

"Kimseye söylemeyeceğim," diyorum taş gibi sertleşmiş kaslarımı okşayarak.

Dişlerini sıkıyor. Burun delikleri açılıyor. Tamamen hareketsiz duran bir boğayı okşamak gibi. "Güzel. Neden şimdi bunu konuşuyoruz?"

"Çünkü Gizlilik Sözleşmenizi imzalayacağım." Bunu kağıt kalemle yapmam. Sus payı kabul etmediğimden de eminim. Hayır, adımlarının karın kasları ve göğsü üzerinde büyük, durgun hareketlerle çiziyorum. Tam adımlarımı kullanıyorum, genelde imzaladığım gibi. *Eva Honorata Morelli*.

"Siktir," diyor.

Sonra öne eğilip düz bir meme ucunu yalıyorum.

Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çekici bulduğum bir şekilde takdirini mırıldanıyor. "Seni kilitle ve anahtarı at. Senin için yapılacak tek şey bu. Bir isyan başlatacaksın."

Bedenimi saran ağır arzuya rağmen, ona mağrur bir bakış atacak kadar kendime hakim oluyorum. Bir erkeğin seni istemesini sağlamanın gücü var. "Buradaki tek erkek sensin."

"Bunun üzerinde yürümeyeceğimi mi sanıyorsun?" diyor, parmaklarının arkası kalçalarımın iç kısımlarını okşuyor. Sonra seksime ulaşıyor. Külotumun ince köşebentini okşuyor ve ben bir nefes çekiyorum. "Bunu mahvetmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım deneyebilirsin," diye kıvrak bir sesle idare ediyorum.

Meydan okuma o ela gözleri aydınlatıyor. Ve zevk.

"Geveze." "Hoşuna gidiyor."

"Bunun için ölüyorum," diyor ve masanın yanına diz çöküyor. Nefesim kesiliyor. Yıllar önce olan her şey bana şok edici geldi. Yasadışı. Şimdi ise nispeten uysal olduğunu biliyorum. Örneğin bunu hiç yapmadık. Birden gerildim. Tadımın nasıl olacağını bilmiyorum. Hoşuna gider mi bilmiyorum. Bilmiyorum-

Külotumun ipeğini kenara itiyor. Ağzı amıma bastırıyor. Dili kaygan ve sıcak bir şey yapıyor ve sonra gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. İçimden bir inleme sesi kaçıyor. Hatasız bir hassasiyetle klitorisimi buluyor ve dizlerimi birbirine vuruyorum. Bu çok fazla. Çok samimi. Çok gerçek. Güçlü eller kalçalarımı ayrı tutuyor, istilasına karşı çaresizim.

Sonra dilini dairesel hareketlerle kaydırıyor. Emiş, kalçalarımın masadan kalkmasına neden oluyor. Saçlarını ellerimle kavramak için aşağı uzanıyorum. Beni topraklayacak, bu adama bağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ki bana verdiği tatlı acıyı anlasın.

Hassas bedenime karşı kıkırdıyor. "Sabırlı ol, tatlım." Dilini aşığdan yukarıya doğru kaydırırken "Cehenneme git," diye nefes nefese kaldım. "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı klitorisime karşı.

Titreşim vücudumda zevk sarmalları oluşturuyor.

Başımın altında kağıtlar var. Saçlarıma sürtünüyorlar, çok ince ama yine de belli oluyorlar. Muhtemelen daha fazla belge. Sözleşmeler. Yükümlölükler.

Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.

Boşalmak üzere olana kadar klitorisimi çalıştırıyor. Ve sonra kritik noktada yavaşlıyor. İlk seferinde bilmediğini sanmışım. İkinci seferde de. Üçüncü seferde bunu bilerek yaptığını anlıyorum.

"Piç kurusu," diyorum kısık bir iniltiyle.

Ayağa kalktı, yüz ifadesi tutkuyla sertleşmişti. Yakışıklı yüz hatlarını hiç bu kadar sert görmemişim. Gözlerini hiç bu kadar karanlık görmemişim. Açlık. Onu bu hale getiren şey bu. İhtiyaç.

İki parmağım içimde kayıyor ve kalçalarımı sallıyorum, yalvarıyorum ve sözsüz.

Arzu havada ağır ağır yükseliyor, ama başka bir şey de var. Tatlı bir şey. Nemli bir yaz gecesindeki hanımeli kokusu gibi. Ateş böceklerinin uzak titreşimi. Çok kısa süren bir anı. İşte beni böyle boşaltıyor, parmakları içimde, başparmağı klitorisimde, ne kadar tutunmaya çalışsam da o an elimden kayıp gidiyor.



On İkinci Bölüm

Finn

Sekreterim kapıyı çaldığında Ürün Başkan Yardımcısı'ndan gelen bir e-postaya cevap veriyordum. Elinde bir yığın klasörle ofisimin kapısında duruyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Öyle mi?" Hâlâ bu kazanç projeksiyonu yüzünden dikkatim dağılmış bir halde, "Evet," diyorum. "Kardeşin burada."

Kardeşim. E-postayı kapatıyorum. Beklemesi gerekecek. "Onu içeri gönderin."

Ne olduğunu merak etmenin bir anlamı yok. Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum.

Hemingway'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, şüphelerim doğru. Pembroke Prep'ten atılmış. Yine. Elleri cebinde odaya girdi. "Hey, ağabey."

"Hem," diyorum, sesim eşit.

Masamın karşısındaki sandalyeye çöktü ve ayaklarını karşısındakine vurdu. "Bana öyle bakma. *"Kızgın değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım."*

Kaşlarım kalkıyor. "Kızmalı mıyım?"

Sırıttırıyor. "Kesinlikle hayır."

"Neden bana ne yaptığını söylemiyorsun, ben karar vereyim?"

Başını geriye atıyor ve bu garip açıdan babamıza olan benzerliğini görebiliyorum. Geleceğim hakkında söylenirken Eva'ya acıklı görüldüğümü biliyorum. Beni rahatsız eden benimki değil. Kardeşim. Babam beni varisi olarak yetiştirmek istiyordu. Semptomları şiddetlendikten sonra annem ayrıldı. Hemingway için hiç ebeveyn kalmamıştı.

Araya girmek zorunda kaldım ve sürekli kovulduğunu düşünürsek oldukça boktan bir iş çıkardım.

"Bu sefer kimdi?" İstifa ederek sordum.

"Neden biriyle kavga ettiğimi düşündüğünü anlamıyorum."

"Neden öyle *düşün*eyim ki?"

"Yani, evet. Sık sık kavgaya karışırım ama bu sefer okuldan atılmamın nedeni bu değil."

Ona sert bir bakış attım ve sebebini bekledim. Yüzünde hiç morluk yok, bu garip. Genelde onu dışarı attıklarında gözü morarır.

Diğer çocuk her zaman daha kötü olur, ama birkaç vuruş yaparlar. Sanırım kısmen Hemingway'in hoşuna giden de bu. Ona gerçek bir şey oluyor, içi boş bir boşluk ve sıkıntı yerine tepki verebileceği fiziksel bir his. En azından ben böyle hissederdim.

İç çekiyor. "Kurallara aykırı bir şey yaparken yakalandım."

"Uyuşturucu mu?"

"Bunu gerçekten konuşmak zorunda mıyız?" "Evet, gerçekten zorundayız."

"Uyuşturucu değildi. Banyoda seks yaparken yakalandım."

Hay sikeyim. Midem sıkışıyor. Seks konuşması yapmalıydım. Geç kaldım. Her zaman çok geç kalıyorum. Elim yüzümde gezdiriyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratiyorum, Hemingway."

"Hayır, değilsin." Sesi kızgın geliyor. "Benim seks yapmamın seninle hiçbir ilgisi yok."

Öyle olması dışında. Bilmem gerekirdi. Onu bir şekilde bundan uzak tutmalıydım. Fiziksel kavgalar sadece uzun süre işe yarar çünkü seks hakkında bilgin yoktur. Ve bir kere öğrendin mi, başka fırsatların da önünü açmış olursun.

"Korundun mu?"

Kardeşim gözlerini deviriyor. "Ben on yedi yaşındayım. Bu çok eski bir yaş. Gerçekten burada oturup kuşları ve arıları açıklamak istiyor musun?"

"Korundun mu?" İçim taş kesilerek soruyorum, çünkü eğer korunmadıysa, başka birini riske attıysa, bunun sorumlusu benim. Daha on sekiz yaşında bile değil.

Beyni tam olarak gelişmemiş. Bu benim hatam olurdu.

Bana kışkırtıcı bir gülümseme veriyor. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü bu önemli," diyorum ona. "Nedenini biliyorsun. Korunmasız seks yaptığında birini hamile bırakabilirsin. Bu laneti başkasına geçirmek mi istiyorsun?"

Hemingway başka tarafa bakar, ağzı kaşlarını çatmıştır.

Ofisimin penceresinden dışarı bakıyor ve öfkesi, hayal kırıklığı masanın üzerine geliyor. Okuldan direkt buraya geldi. Hâlâ üniformasını giyiyor. Onu doğruca bana gönderdiler, çünkü başka nereye gidebilirdi ki? İkimiz de burada mahkumuz. Ofiste değil, kendi bedenlerimizde. Kendi zihinlerimizde. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz.

Büyükbabamızın özel ve lüks bir hapishanede düşüşünü gördük. Ve babamıza neler olduğunu görüyoruz. Bizim için köşede pusuda bekleyen şey bu. Sadece ben olsaydım belki bunu zarafetle kabul edebilirdim. Bunun Hemingway'in başına geleceğini bilmek, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek beni içi boş bir öfkeyle dolduruyor.

"Hamile kalma ihtimali yok."

Ağabeyimin sözleri kayda geçmeden önce bir saniye havada asılı kalıyor. *Oh.*

Sanırım kardeşim bana böyle açılıyor. Sözlerimi dikkatlice tartıyorum, bunu mahvetmek istemiyorum. Tanrı biliyor ya, zaten uğraşacak yeterince saçmalık var. Ben de erkeklerin zamanın başlangıcından beri yaptığı şeyi yapıyorum. Ciddi bir şeyi şakaya dönüştürdüm. "Banyo mu? Diğer hazırlık okulu çocukları gibi yurt odana gidene kadar bekleyemedin mi?"

Hemingway bir kahkaha attı. "Siktir git."

Gerginlik geçti ve rahat bir nefes aldım. Nispeten acısız sanırım. En azından benim için. En azından hamilelik riski olmadığına sevindim. "Yine de korunmalısın, biliyorsun."

"Aman Tanrım."

"Bu doğru."

"Bunu sağlık dersinde anlatmıştık."

Cehenneme kadar yolu var. Onunla seks konuşması yapmam gerekiyor ama Hughes Industries'in köşe ofisi bunun için uygun bir yer değil. "Özel öğretmeni arayacağım," diyorum boyun eğerek.

Bu, Hemingway'in kovulduğu zamanki standart prosedürümüzdür.

Bir özel öğretmen derslerinden geri kalmaması için ona yardımcı olacaktır. Hemingway genelde olmadığı kadar ciddi bir öğrenci gibi çalışıyor. Birkaç hafta geçtikten sonra Pembroke Prep'e geri dönüp

Onu kaydet. Bu da çoğunlukla bir daha asla yapmayacağına söz vermem anlamına geliyor. Müdür de ben de yalan söylediyimi biliyoruz.

Sonra okula hatırı sayılır bir bağış yapıyorum ve işimiz bitiyor.

Her zaman bizim lehimize sonuçlanacaktır, ta ki sonuçlanmayacağı ana kadar.

"Sen iyi misin?" Kardeşime soruyorum, sesim canlı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın?" Bir okul tuvaletinde seks yaparken yakalanmak hiç de rahat bir an olamazdı. Hemingway soğukkanlı davranıyor olsa da, o andan sonra biraz adrenalin, biraz titreme kalmış olmalı.

"Eve gideceğimi sanıyordum," diyor, sesi tereddütlü. Bu aslında bir soru, o yüzden ne bekleyeceğini biliyor. Babamın iyi günleri mi oldu, kötü günleri mi?

"Durumu kötüye gidiyor," diyorum, sesim sert çıkıyor.

İtiraf etmek istemiyorum ama nasıl olsa yakında öğrenecek.

Eva'yı babamın ofisinde hatırlıyorum. Bana bakan kara gözlerini, tenimde gezinen ağzını hatırlıyorum. Onun bedenine kaçmayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum.

Hemingway'in nereye kaçması gerekiyor?

Görünüşe göre Pembroke Prep'ten bir çocukla.

İlk başta kuma çizgiler çizdim. Olabilecek en kötü şeyin bu olduğunu düşündüm. Sonra daha da kötüleşti. Hemşirelerin kötü olduğunu düşündüm. Sonra babam küçük bir felç geçirdi. Aylarca kendi başına yemek yiyemedi. Demansla ilgisi yoktu ama durumu çok daha kötüleştirdi. Sınırlamaları anlamıyordu. Onlarla savaştı. İşte o zaman kumdaki çizginin yeniden çizilmeye devam ettiğini anladım. Beslenme tüpleri, morfin damlaları ve bebek bezleri. Her şey masada. Peki ya saygınlık? O çoktan gitti.

Kardeşim dışında kimse beni böyle görmeyecek. Kesinlikle sevgisiz, görücü usulü bir evliliğe hapsedilmiş zavallı bir kadın değil. Ve kesinlikle Eva Morelli de değil.

Beni ofisteki halimle hatırlamasını istiyorum. Eninde sonunda unutacak olsam bile.

Hemingway ayağa kalkar. "Akşam yemeği hazırlamamı ister misin?"

Kardeşim şaşırtıcı derecede iyi bir aşçıdır. Kavgalara karışmayı ya da tuvaletlerde sevişmeyi bıraksa muhtemelen profesyonel bir aşçı olabilir. "Duruma göre değişir. Bana yine Kraft peynir dilimleri mi yapacaksın?"

Göz devirmesi. "Onlar sarı dolmalık biberdi, göt herif."

Kardeşler birbirleriyle böyle bağ kurar, saçma sapan konuşarak. Delicesine ince dilimler halinde kesilmiş sarı dolmalık biberleri keskin bir sosun içine oturtarak süslü bir yemek yaptı. Tadı çok lezzetliydi ama kare şeklinde dizildiğinde ucuz bir peynire benziyordu.

"Sonra havyar vardı." "Deniz yosunu havyarı."

"Deniz yosunu havyarı," diyorum, hatırladıkça burnum kırıyıyor. Sarı dolmalık biber yemeğinin aksine, deniz yosunu havyarının tadı lezzetli değildi. Tadı... yani deniz yosunu gibiydi. Kardeşim yemeklerle deney yapmayı sever. Bazen harika sonuç verir. Bazen de pek işe yaramaz.

Kardeşim hayali bir dinleyiciye "Spagetti yakan bir adamdan ciddi ciddi bir bok mu alıyorum?" diye soruyor. Sanki mahkemedeki bir avukatmış gibi bana eliyle işaret ediyor. "O. Yaktı. Spagetti. Aktif olarak denemeden bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Yanmamıştı. Sadece biraz... kuruydu." "Ve kahverengi."

"Sadece kenarlarda."

Hemingway ayağa kalkar ve gerinir. "Ne yaparsam yapayım, yiyeceksin ve beğeneceksin."

"Baharatlı bir şey yok."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Biliyorum, Finn. Baharatlı bir şey değil."

Gözlerinde milyonlarca teşekkür vardı. Mesele sadece babamız için yavan yemekler yapmak değildi. Ayaklarımızın yere basmasıyla ilgiliydi. Nereden geldiğimizi ve nereye gittiğimizi hatırlamakla ilgiliydi. Yapabiliyorken yemek yap. Yapabiliyorken sevişin. Atılabiliyorken atılın, çünkü yakında bir gün kendi adınızı bile hatırlamayabilirsiniz.

Seni hayal kırıklığına uğrattıyorum, Hem.



On Üçüncü Bölüm

Eva

Antik Roma'da bir GLADYATÖR yüzüğü hayal edin. Silahlar. Kan. Başboş aslan.

Morelli malikanesinde aile yemeği böyle bir şeydir.

Yardım vakıflarının acil durumları olabileceğini düşünmezsiniz, ancak yıllardır desteklediğimiz bir kuruluştan bir telefon aldık. Mültecileri savaşın parçaladığı bir ülkeden çıkarmak için ellerinde nadir bulunan bir fırsat vardı ve yeni çabalarını incelemek için hızlı bir şekilde çalışmamız gerekiyordu.

Kanınızı pompalamak için aceleyle birkaç milyon dolar transfer etmek gibisi yoktur.

Telefonum titriyor. Aşağı baktım. Organizatörden bir mesaj: *Tekerlekler yukarı.*

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere tahliye edilmesi planlanan yüksek değerli hedeflerin listesini görmüştüm. En azından güvendeler. Dünyadaki acıların yanında deve de kulak gibi kalıyor. Limuzin uzun yola çıkarken de sarsıcıydı.

Lüks, iki yüz kiloluk yontulmuş saksılardan mükemmel şekilde kesilmiş yeşil süs bitkilerinin yükseldiği dışarıda bile araziye yayılmıştır. Limuzin ince çakılların üzerinde süzülüyor. Sıradan çakıl değil. Bu çakıl, kırmızı-kahverengi rengi için İtalya'dan özel olarak ithal edilmiş.

Vakıftaki çalışmalarında her zaman bir ikilik vardır.

Servetimizle büyük bir etki yaratabilirim, ancak ne kadar verirsek verelim ayrıcalıklı bir hayat yaşıyoruz. Şu anda çocukların yanlarında sadece sırtlarındaki giysiler var. Kullanabileceğimizden çok daha fazla odası olan bir malikanemiz var. Hepsine girdiğimden bile emin değilim.

Morelli konağı nesillerdir ailemize ait. Büyük büyükbabam araziyi satın almış ve daha mütevazı bir ev inşa etmiş. Büyükbabam onu yıktı ve yerine tek kuruş harcamadan bu konağı inşa ettirdi. Ön cephesi her ziyaretçinin gözüne çarpıyor, geniş ve karanlık cephesi görüş alanınızı kaplıyor. Güneşi bile engeller. İçeride her santimetrekarede altın kaplama ve el oyması pervazlar var. Masif ahşap mobilyalar içeride rahat köşeler yaratıyor, satranç taşlı deri koltuklar. Her dilde ciltlerle dolu geniş kitap rafları. Fildişi ve elmaslarla işlenmiş devasa bir küre.

Şoförüm benim için kapıyı açtı.

Dışarı çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum ve duraklıyorum. Ne de olsa gladyatörlerden biriyim. Ve geç kaldım. Lucian ve Tiernan'ın arabalarını tanıyorum. Emerson'ın. Sophia'nın buraya gelirken kullandığı limuzin, tıpkı bunun gibi gözden uzak bir yere taşınmış olmalı. Leo'nun arabası kayıp.

Hızlı arama yapıyorum.

Hemen telefonu açıyor. "Kendini iyi hissetmiyor."

Haley'i kastediyor. Endişe boğazımı sıkıyor. "Buraya gelmemi ister misin?"

"Doktoru aradım bile. İyi olduğuna yemin ediyor. Ve onu tehdit ettim, bu yüzden doğruyu söylediğinden eminim. Ama bu yüzden yemek yapamadım."

"Ona neler oluyor?"

"Garip ağrıları ve gerginliği vardı. Doğum sancısı olduğunu düşündü." "Daha çok erken."

"Biliyorum." Sesi acımasız. Erken doğum riskli olurdu. Leo, Haley'i aşırı derecede seviyor. Eğer bir şeyler ters giderse, kardeşime ne olacağını bilmiyorum. İyi bir şey olmaz.

"Yine de yemeğe gitmelisin. Yerime bakman gerekiyor."

Bu da yalan söylemem gerektiği anlamına geliyor. Eğer ailelerimiz bir sorun olduğunu bilselerdi, babam modası geçmiş tavsiyelerle, annem ise esansiyel yağlarla yardıma koşarlardı. "Sorun değil," diyorum, kalbim sıkışıyor. "Beni haberdar et."

Bana mesaj atacağına söz veriyor ve telefonu kapatıyor.

Geniş ön kapılardan biri zaten açık duruyor. Personelden biri, yıllardır baş kahyalık yapan Trix'in dikkatli gözleri altında kapıyı benim için tutuyor.

İkisine de başımla selam veriyorum.

Gerçek adı Tricia Goodman, ama Sophia çocukken ona Trix adını takmıştı. Peltek konuşuyordu ve adını doğru telaffuz edemiyordu. Bütün çocuklar bunu benimsedi. Sadece annem ona Tricia demeye devam ediyor. Ve babam ona hiç hitap etmiyor.

Hizmetçileri, aşçıları, bahçe görevlilerini o yönetiyor. Onun katı liderliğinden bir iki şey öğrenebilecek ordu komutanları var. Burada asla toz zerresi olmaz. Çökmekte olan çiçek aranjmanları her zaman çiçek açıyor.

Hayır, sadece burada yaşayan insanlar dağınık.

Konakta yemek yiyebileceğiniz birden fazla yer var. Personel mutfağı, aile mutfağı. Normal yemek odası. Hatta bir kahvaltı salonu bile var. Aile yemeklerimiz başka bir yerde, daha çok büyük bir salona benzeyen geniş bir oda olan resmi yemek odasında yeniyor.

Brokar sandalyelere ve ağır perdelere rağmen seslerimiz yankılanıyordu. Bu daha önceydi.

Lucian bir Konstantin'le evlenmeden önce. Leo aşkı bulmadan önce. Tiernan somurtkanlığı bırakıp yuva kurarak hepimizi şaşırtmadan önce. Daphne bile münzevi bir sanat koleksiyoncusuna aşık oldu, yine de gözümüz hala o adamın üzerinde. Eğer onu ağlatırsa, kardeşlerim taşaklarını patlayana kadar bükecekler.

Benim arkamda sıraya girmeleri gerekirdi.

Şimdi çok daha fazla insan var. Annemle babamın arasındaki boşluğu soğukluk yerine ortamı yumuşak, alaycı konuşmalarla doldurmaya yetecek kadar. Odayı neredeyse, *neredeyse* sevgi dolu hissettirmeye yetecek kadar.

Yine de çok ileri gitmeyelim. Ne de olsa biz Morellis'iz.

Herkese el sallıyorum, kardeşlerime ve eşlerine. Daphne ve Emerson. Sophia köşeleri olan parlak gümüş bir elbise giymiş, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Bu kıyafet çoğu insanda aptalca durabilir ama onun üzerinde zahmetsizce havalı duruyor. Yanındaki, annemle onun arasındaki koltuğa vuruyor. Orası güvenli bölge ama ona başımı hafifçe sallıyorum. Gözlerini deviriyor. Bunun yerine odayı geçiyorum, giderken yanaklarını öpüyorum ve sarılıyorum. Masanın başındaki babamın etrafında dönüyorum ve devam etmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Masanın ortasında bir koltuk seçtim.

Ailemin iki yanında değil de burada oturmamın bir nedeni var. Çünkü buradan hakemlik yapmak en kolayı. Bonus olarak Lizzy ile oturup ona regl olup olmadığını sorabiliyorum. Mesaj atmayı denedim ama o sabahtan beri bana cevap vermedi.

Boş bir sandalyenin arkasına uzanıyorum, yemek odası görevlisi, adı Mike olan genç bir adam boğazını temizleyince şaşırıyorum. Yanaklarında hafif bir allık belirdi.

Yanındakine uzanıyor. "Bayan Morelli?" Sophia gözleri parlayarak, "Bu dolu," diyor. Şaşkınlıkla arkama bakıyorum. "Kim tarafından?"

Grupta eksik olan tek Morelli kardeşim Carter. Oxford'da ders vermediği zamanlarda jeolojik bir keşif gezisinde ya da her ne yapıyorsa işte. Gelecek ay Daphne'nin düğününe kadar Birleşik Devletler'e dönmeyecek.

Bazen babam arkadaşlarından birini davet eder.

Ya da annem bana tuzak kurmak isteyen birini davet ederdi.

Gözlerim kısıldı. Eğer olan buysa, buna katlanmayacağım. Finn Hughes'la sahte bir nedenle çıkıyorum. Annem Alex Langley'i ya da evlenmemi istediği diğer yaşlı, sade, sıkıcı beyefendiyi davet etmekten daha iyisini bilmeli.

"Merhaba, tatlım." Ses arkamdan geliyor.

Dönüyorum ve Finn'in orada durduğunu görüyorum. Siyah pantolonu ve kolları kıvrılmış açık mavi gömleğiyle kapının girişinde dururken inanılmaz yakışıklı görünüyor. Saçları azıcık kırışmış. Yeraltı dövüş ringinde gördüğümünden farklı bir Finn bu. Ve çıktığımız diğer birkaç randevudan: Pazar sabahı çiftçi pazarı, Daphne'nin sanat sergisi ve Parker'ların ellinci yıldönümü balosu. Babasıyla tanıştığım gece gördüğüm sessiz, sinirli Finn'den farklıydı.

Bu evcil bir Finn, farkındayım. Her gün işten eve gelen, biraz yorgun ama yine de o önlenemez cazibeye sahip olan. Ela gözleri bana bakarken parlıyor. Her zaman bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi geliyor, her ne kadar karanlıkta kalan ben olsam da.

Arkama baktığımda annem de bize katılmak için ayağa kalkmıştı. "Sevgilim, erkek arkadaşının bizi ziyaret etmesinden memnun olacağını biliyordum. Bu yüzden onu aradım ve düşünebiliyor musun? Boştaydı."

Muhtemelen özgür değildi.

Hayır, muhtemelen evlilik düşünen annem tarafından zorlandı.

Özür dilerim, gözlerimle iletişim kurmaya çalışıyorum.

Bakışları sadece durumdan duyduğu memnuniyeti yansıtıyor. Tabii bunun için işten erken çıkmak zorunda kalsa bunu belli etmezdi. Aslında muhtemelen babasının yanından ayrılıyor. Suçluluk duygusu boğazımda safra gibi yükseliyor. Ya da belki bir kadınla birlikte olurdu. Ya da bir erkekle. Finn ezelden beri hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanıyor.

Bir kadına yalan söyleyeceğine inanmıyorum ama onunla seks yapabilir. Sonuçta, biz sadece sahte bir randevuyuz.

"Anne, onun ailesiyle vakit geçirmesine gerek yok."

"Saçmalık," diyor. "Zaten yemek yemesi gerekiyor. Ayrıca, baban ve ben erkek arkadaşınla vakit geçirmek istiyoruz. Biriyle ciddi bir ilişki yaşamayalı çok uzun zaman oldu."

Yanaklarım kızarıyor. *Lütfen öldür beni.*

"Burada olmaktan mutluyum," diyor Finn, her şeyi düzeltiyor. Genelde bu benim işim.

Neredeyse körlemesine dönüyorum ve kullanmam gereken boş koltuğu buluyorum. Böylece Finn Hughes'un yanına oturdum. Masanın ortasında, sanki bir spot ışığında birlikte duruyormuşuz gibi hissediyorum. Sophia beni uyarmaya çalıştığını ama dinlemediğimi söyleyen bir bakış atıyor.

Gladyatör ringinde savunmamı düşürürsem böyle olur.

"Leo'yu beklememize gerek yok," diyorum, çünkü aksi takdirde yemek başlamayacak. Annemin yanında onu ve Haley'i bekleyen iki sandalye var. "Erteleyemeyeceği bir toplantısı vardı. Gece yarısına kadar ofiste olacağını söyledi."

Kız kardeşim Daphne'nin yüzünde endişe ifadesi belirliyor. Bir yalanı fark etti.

Annemin yok. Sunucuların başlayabileceğini belirtmek için parmaklarını şıklatıyor.

Siyah pantolonlu ve beyaz gömlekli birkaç kişi şarap doldurmaya ve taze ıstakoz ve trüf yağında kızartılmış Kobe bifteği içeren üst düzey bir sörf ve çim sunumu olan mezeleri servis etmeye geldi. Belli ki annem bu yemek için hiçbir masraftan kaçınmamış. Onu bu yemeği servis ederken en son gördüğümde masamızda Arjantin Büyükelçisi vardı.

Görünüşe göre Finn Hughes'un rütbesi yabancı kraliyet ailesi kadar yüksek. İnsanlar yemeye başladığında "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

Ağzına kızarmış bir ördek crostini atıyor. "Bu çok lezzetli. Beni istediğin zaman davet edebilirsin. Ayrıca," diyor sesini alçaltarak. "Bu gösterinin bir parçası, değil mi?"

Evet, gösterinin bir parçası.

Eğlenceli, genç ve Finn Hughes'un kız arkadaşı olacak kadar seksi olduğum dizi.

Gerçek değil. Bu kadar üzücü olmasaydı komik olurdu.

"Gösterinin bir parçası," diye mırıldanıyorum.

Ela gözlerindeki koyu yeşili görebileceğim kadar yakınımı eğiliyor. "Ayrıca, ben de gelmek istedim. Seni doğal ortamında görmek için sabırsızlanıyorum."

"O kadar da ilginç değil," diye onu temin ediyorum. "Bundan şüpheliyim."

Masanın ucundan Sophia'nın sesinin yükseldiğini duyduğumda dikkatim bu şifreli yorumdan dağılıyor. Yüz ifadesi bana annemin yine onu eleştirdiğini söylüyor. Kız kardeşim avangart sanatı ve elli dolarlık kokteyller sunan gece kulüplerini sever. Zararsız bir şey aslında. Ama annem sanki kız kardeşim beş dolar bahşiş için striptizci olacakmış gibi davranıyor.

"Anne," diyorum dikkatini dağıtmak için. "Finn'i ne zaman davet ettin? Bana söyleyebilirdin."

Elini sallıyor ve göz ucuyla Sophia'nın rahatlama ifadesini görüyorum. "Son dakikada oldu," diyor, dişlerinin arasından yalan söyleyerek, çünkü bir sonraki yemek yağlı ton balığı ve havyar, ki muhtemelen tabağı iki yüz dolar. "Çocuklarımı görmeyi sevdiğimi biliyorsun ama Carter'ın gitmesi üzücü. Boşalan yeri Finn'in doldurabileceğini düşündüm."

"Gerçekten nereye gittiğini bilen var mı?" Daphne soruyor.

"Kongo Cumhuriyeti," diyor Tiernan alçak sesle.

"Tayland'la ilgili bir şeylerden bahsetti," diyor Elaine, kocasına, kardeşim Lucian'a bakarak. Omuz silkiyor, belli ki kardeşinin nerede olduğu hakkında spekülasyon yapmaktansa karısına bakmakla daha çok ilgileniyor. Elaine onu evcilleştirmeden önce, babam da dahil olmak üzere Morelliler arasında muhtemelen en acımasız olanıydı.

Lizzy homurdanıyor. "Ona en son nereye gittiğini sorduğumda, sadece Sibiry'a'da beş yüz mil karelik bir alanda bulunan ve nesli tükenmekte olan yaprak döken bir çalı hakkında otuz dakikalık bir ders aldım."

Babam elini masaya vuruyor. "New York'ta yönetmemiz gereken bir şirketimiz varken oğlumun neden nesli tükenmekte olan panda ayılarının peşinden gitmesi gerektiğini anlamıyorum."

"O bir çalıştı," diyor Lizzy, biraz huysuzca.

"Aslında panda ayılarının nesli artık tehlike altında değil." Kardeşimin eşi Bianca'nın yüzünde ciddi bir ifade var. Çevreye olan sevgisi sık sık gündeme geliyor. "Çin'deki koruma programları sayesinde vahşi doğada yaşayan bin sekiz yüzden fazla panda var."

"Carter Oxford'da profesör," diyor Sophia telefonunda gezinirken, muhtemelen bahsettiğimiz tüm yerlerde lüks villalar için rezervasyon yapıyordur. "Neden onun maceraları oluyor? Onların tüvit giymesi ve saçlarına ak düşmesi gerektiğini sanıyordum."

Annem ona "Telefonunu masadan kaldır" diyor.

"Teyzenin bir pandası yok muydu?" Emerson düşünceli bir ifadeyle soruyor.

Finn yüzünü buruşturuyor. "Kimsenin bunu hatırlamamasını umuyordum." "Nadir koleksiyonlar camiasında epey heyecan yarattı."

"Teyzenin bir pandası mı vardı?" Bir post ya da başka bir şey olmasından korkarak soruyorum. Çevre konusunda Bianca kadar tutkulu değilim ama yine de spor olsun diye avlanmaktan hoşlanmıyorum. Özellikle de nesli tükenmekte olan türler söz konusu olduğunda.

İç çekiyor. "Orta yaş krizi yaşıyordu. İlk yavru pandayı yakalayıp Amerika'ya getiren bir kadın hakkında bir şeyler okumuş. Ve bunu kendisi denemeye karar verdi. Bir alt-PETA grubu hoşnutsuzluklarını ifade etmek için gece Hughes Industries'e girmeye karar verdiğinde öğrendim. Döşemedeki çimen lekelerini çıkarmak sonsuza kadar sürdü."

"Yavru pandaya ne oldu?" Bianca bilmek istiyor. "Sağ salim geri getirildi," diye teminat veriyor.

Bianca hâlâ şüpheli görünüyor ama sohbet Daphne'nin düğününe geliyor, annemin konuşmaktan hiç bıkmadığı bir konuya. Babam sadece davetli listesiyle ilgileniyor. En prestijli insanların katılmasını istiyor. Daphne düğünün küçük kalması için mücadele ediyor ama kesinlikle bir sirke dönüşme riski var.

Ya da bir gladyatör yüzüğü, olduğu gibi.

"Nasıl geri döndü?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Yumuşak bir kahkaha. "Evet, Lamborghini'mde yavru bir panda vardı. Hayır, bebek koltuğuna sığmıyordu. Tam olarak bir bebek de değildi. New Jersey'de araba kullanırken bacağıma sürtünmeye çalıştı."

"Aman Tanrım."

"Hayvanı Central Park Hayvanat Bahçesi'ne, doğadaki evine dönene kadar güvende tutması için yüklü bir çekle birlikte teslim ettim."

"Artık resmileşti. Senin ailen benimkinden daha vahşi." "Bunun mümkün olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Etrafımda sevdiğim insanlara bakarak bir kahkaha atıyorum. "Hayır, pek sayılmaz." Daphne'nin sesi yükselir. Kendini savunmaya çalışıyor, ama o bir insan-

Kalbinde hoşnutluk var. Ailemize itaatsizlik etmekle hep mücadele etti. Yeni başlayan gözyaşları sesini kalınlaştırıyor. "Beş yüz kişiden fazlasını davet etmeyeceğimizi söyledim."

Annem sihirli el sallama hareketini yaptı. "Bu bir tahmindir." "Bu bir sınırdır," diyor Emerson, sesi çelik gibi sert. Kafayı takmış

Bu da onun lehine bir durum. Ama onu savunmak için bir kavga başlatmaktan çekinmez. Daphne gözyaşlarına boğulmak üzere ve eğer durdurmazsam bu gladyatör yüzüğü kan akıtacak.

"Bana öyle geliyor ki, bunun parasını biz ödediğimize göre," diyor babam, "kararı biz vermeliyiz."

"Parasını biz ödüyoruz," diyor Emerson, sanki son sözüymüş gibi.

Kimse babama ne yapacağını söyleyemez. Özellikle de altı ay önce kız kardeşimi kaçırmış olan bir adam. Elbette, onu geri verdi ama bu onu hala zayıf bir buz üzerinde bırakıyor. Onu tanımak için sahildeki modern evinde yeterince zaman geçirdim. Ona güvenmek için. Leo da aynı nedenle Emerson ve Daphne'yi düzenli olarak akşam yemeği için evine davet ediyor. Ancak geçtiğimiz altı ay boyunca ailemin diğer üyeleri Stockholm Sendromu'ndan kurtulana kadar onu Morelli malikanesine kapatmayı düşündüler.

"Baba," diyorum, sesim yüksek ama sakın. "Vakfın yaklaşan galasıyla ilgili e-postamı aldın mı? Bu yılki açılış konuşmasını senin yapmanı istiyorum."

"Lucian yapsın," diyor Sophia. "Morelli Holding'i yöneten kişi o."

Lucian, "Beni gönüllü yaptığımız için teşekkürler," diyor.

İki kardeşin birbirlerini iğneleme konusunda uzun bir geçmişleri vardır. Ne yazık ki bu da odadaki tansiyonu yükseltiyor. Morelli Holding'deki bir güç mücadelesinin ardından babam CEO'luk görevini büyük oğluna kaptırdı. Bunu hiçbir zaman kabullenemedi.

Babam ayağa kalktı, sert görünüyordu. Emerson LeBlanc'a "Kızımızı sana veriyoruz," diyor. "Minnettar olacağın düşünülebilir."

Emerson arkasına yaslanıyor, babamın saldırganlığından rahatsız olmuyor. Sanat koleksiyoncusu olduğu için insanlar onu küçümseyebilir ama zor bir çocukluk geçirdi. Bu ona zorbalara karşısında güçlü olmayı öğretti, zengin olanlar bile.

"Zaten benim olan bir şeyi bana veremezsin," diyor.

Lanet olsun.

Ayağa kalktım ve ellerimi uzattım. "Dinle."

Tiernan bile Emerson'a kızgın görünüyor ki bu iyiye işaret değil. Babamla arası açılmıştı ama gerçek şu ki, onun bekçi köpeği olma pozisyonunu öyle kolay kolay bırakamaz. Ve bir kavga çıkarsa Lucian'ın ne yapacağını kim bilebilir? O vahşi bir kart olurdu.

Babam kibar bir ortamda tekrarlanmaması gereken bir şeyler homurdanıyor ve Emerson ayağa kalkıyor.

Daphne bana paniklemiş bir bakış attı.

Sikeyim.

"Bir duyuru yapacağım," diyorum, tüm odanın durup bana bakmasına yetecek kadar yüksek bir sesle. Limuzinden çıkmadan önce yaptığım gibi derin bir nefes alıyorum. Bu aile çılgın ve biraz da şiddet yanlısı ama onlar benim. "Önemli bir tane."

Ve bir şeyler düşünmek için on saniyem var.

Gerçek bir duyuru yok. Sadece kavga edeceklerdi ve ben kavgaları ayıran kişiyim. Onların olmasını engelleyen kişi. Ailemdeki binlerce farklı durumu yatıştıran kişi. Bu da Daphne'nin düğünü hakkında birbirlerini yumruklamalarını engelleyecek kadar büyük bir şey düşünmem gerektiği anlamına geliyor.

"Nişanlandık," diyor Finn, ayağa kalkıp elini belime doluyor.

Sersemlemiş bir halde beni yanına çekmesine izin verdim.

Kardeşlerim kızgın görünüyor. Babam gerçekten şok olmuş görünüyor. Annem bayılmak üzere.

Yemek odasına birkaç *saniyelik* bir sessizlik çöktü-bir, *iki*, *üç*.
Ve sonra kıyamet kopar.

OceanofPDF.com



Bölüm On Dört

Finn

Sonunda Eva'yı Yukarı Doğu Yakası'ndaki lüks restorana götürdüm.

Yasadışı poker kulübü yok. Yeraltı boks maçı yok. Onu bir drag yarışına götürmeyi düşündüm, ama işleri karıştırmaya karar verdim. Mum ışığı ve Wagyu bifteği onu tetikte tutacaktır. Şef garson bize en iyi koltuğa kadar eşlik etti.

Koltuklarımıza giderken insanlar bize bakıyor.

İnsanların bu restorana gelmesinin nedeni bu. Gurme yemekler ve Michelin yıldızlı şef mi? Sinemadaki patlamış mısır gibiler. Muhtemelen şu anda birileri bizim hakkımızda tweet atıyordur. Yürürken çekilmiş bulanık bir yan fotoğrafımız TikTok'a düşecektir.

New York'ta bir Morelli ile çıkan bir Hughes olmanın anlamı budur. Tabii ki artık sahte randevular yapmıyoruz.

Biz sahte nişanlıyız, ki Eva bundan hiç memnun değil.

Yemeğin geri kalanında benimle ancak iki kelime konuştu. Davetime verdiği yanıt hoştu ama pek de hevesli değildi. Eminim bu konuyu konuşacağız.

Bir garson gelir, tüm samimiyetiyle.

Şarap menüsünü incelerken yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmış. "2016 Produttori del Barbaresco," diyor ve ağır deri ciltli listeyi ona uzatıyor.

"Viski," dedim ona. "Güzel."

Genelde yemekten önce içmem ama Eva'da ihtiyacım olacağını düşündüren soğuk bir rezerv var. En azından yüzde elli ihtimalle bana bittiğini söyleyecek. Rol yapmayı bıraktığını.

Sahte randevularla işim bitti. Umursamamam gerektiğini biliyorum. Bunu çoğunlukla annesini rahatlatmak için yaptık, gerçi annemin kışkırtmalarından biraz olsun kurtulmak iyi oldu. Çoğu zaman taşrada yaşamıyor ama yine de çocuğum olmadığı için anneme suçluluk duygusuyla dolu mesajlar atabiliyor. Eva'nın benimle sahte bir şekilde çıkmaktan vazgeçmek istemesi umurumda olmamalı, ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Garson hafifçe eğiliyor ve yanımdan ayrılıyor. Bunu gergin bir dakika izliyor.
"Aklından ne geçiyordu?" dedi sonunda.

"Rica ederim," diyorum, çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum. Onu neden kızdırmak istediğimi bilmiyorum, ama her şey o havalı kayıtsız maskeden daha iyidir. Ve bu bir maske. Öyle olduğunu biliyorum. Sahte bir flört yaşıyor olabiliriz ama aramızdaki bağ sahte değil.

"Annemin yüzlerce düğün mekanını aradığını biliyorsun, değil mi?"

Ahh. "Uzun bir nişan istediğimi söyleyebiliriz."

"Çiçekçiler. Pastacılar. Daphne için her şey şimdiden çılgınca. Annem bugün buraya gelmeden önce beni yirmi kez aradı ve en sevdiğim kış renklerini sordu."

"Ona babamın bu evliliğe onay vermediğini söyle."

"Babam alınsın ve Hughes malikanesine gelsin diye mi? Hayır, teşekkür ederim."

"Dinle, Eva. Özür dilerim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Evet, biliyorum. Bunu söyledim çünkü Sophia'yı annenden ve Daphne'yi babandan korumak için çok uğraşıyordun. Sonra da babanı Emerson'dan korumaya çalışıyordun." Sesim yükselmiş olmalı çünkü başka bir masadan biri bana bakıyor. Bağırmiyorum, ama Eva'nın sevimsiz ailesini memnun etmeye çalışırken kendi içini dışına çıkarmasına izin vermeyeceğimden eminim. "Ve bunun olmasını izlemekten yoruldum. Sen herkesi koruyorsun. Seni kim koruyor?"

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Onu bu şekilde çağırdığım için bana tokat atmasını bekliyordum. Ailesini çağırdığım için. Onlara sadık değilse hiçbir şey değildir.

Onun yerine kara gözleri yumuşuyor. "Beni korumaya mı çalışıyordun?"

Bıkkınlık kahkahamı keskinleştiriyor. "Eva Honorata Morelli. Sen tanıdığım en güçlü, en zeki, en güzel kadınsın. Ve sen

Aileniz sizi ezip geçiyor. Sen gelip onları kurtarmadan tek bir geceye bile dayanamayan yetişkin erkekler ve kadınlar. Seni uzaklara götürüp, rahatlayıp diğer herkesi unutana kadar bir plaj sandalyesine zincirlemek istiyorum."

Dudakları titriyor. "Göbek adımı hatırlıyorsun."

İçinde pek mizah olmasa da gülüyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemezsin."

"Evet, biliyorum."

"Parmağınla göğsüme adını yazdın. O geceyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım." Başımı salladım. "Hayır. Tabii ki hatırlamayacağım. Bir gün seni hiç hatırlamayacağım, ki bu çok utanç verici. Çıplak vücudun bir sanat eseri."

Yüzünü hüznü kaplıyor ve ben sözlerime pişman oluyorum. Sırrımı bilen birinin olması çok garip. Bu beni rahatlatmıştı. Ama tabii ki sır olmasının bir nedeni var. Çünkü insanları rahatsız ediyor. Eva beni bu yüzden yargılamayacak kadar tatlı ve saf, ama gerçek şu ki, o da dünyanın geri kalanından daha fazla bundan hoşlanmıyor.

Buna Hughes laneti denmesinin bir sebebi var. Bu benim taşımam gereken bir yük. Onun değil.

İç geçirdi. "Haklısın. Bazen barışı korumaya çalışırken biraz fazla ileri gidiyorum."

Babasının uzun zaman önce bir partide onun kolunu nasıl kavradığını hâlâ hatırlıyorum, öfkesi odayı kaplamıştı. Yalnız olduklarını sanıyorlardı. Parmaklarının etrafındaki deri beyaza dönmüştü. Sözlerini kestim. "Sen barışı korumaktan fazlasını yaptın. İstismara uğradın."

Gözlerinde öfkeli bir şey parlıyor. "O bir kereydi."

Ona saçmaladığını söyleyen bir bakış attım. Sadakat takdire şayan ama ben gerçeği biliyorum.

Önce gözlerini kaçırıyor. "Aileler karmaşıktır. Bunu anladığını sanıyordum."

"Her iki ebeveynimle de ilişkim karmaşıktır, ancak ikisinin de beni hiç incitmediğini söyleyebilirim. Sanırım bu tam olarak doğru değil. Babamın en kötü zamanlarında kavga ettiği bilinir, ama bunu yaptığında akli başında değildir."

"Babamın da akli başında değildi," diyor sesi kısık bir şekilde.

Tanrım. Onlara yardım ediyor. Onu suçlayamam, çünkü onları ne kadar yoğun sevdiğini gördüm. Onları korumak onun doğasında var.

bunu hak etmiyorsun.

Tıpkı onun seni koruduğu gibi, diyor içimden küçük bir ses. Bu fikri kendimden uzaklaştırıyorum. Ona zarar vermiyorum.

Öyle değil mi?

Garson içkilerimizle geri geldi ve siparişimizi aldı.

O gittiğinde, aslında oldukça rahat olan bir sessizlik içinde oturuyoruz. Çok güzel görünüyor. Dikkatimi dağıtan şey de bu. Onunla ilgili her şey kusursuz. Onunla ilgili her şey kraliçe gibi. Sahte nişanlı olabiliriz ama eğer evlenecek olsaydım, birini seçmek zorunda olsaydım, Eva gibi birini isterdim. Hayır, onun gibi birini değil. Sadece onu. Beni şehvetten çıldırtan bu özel, inanılmaz kadın.

Onu incelerken gözlerinde belli belirsiz bir hüznün fark ediyorum. "Neyin var?"

Bana ters bir bakış attı. "Bir şey yok."

"Beni kışkırtma, tatlım. Tüm bu tanıkların önünde senden gerçeği öğrenmem gerekiyorsa, bunu yapmakta bir sakınca görmüyorum."

Yanakları pembeleşti. "Biraz endişeliyim."

"Ne hakkında?"

"Haley hakkında. Hamile ve sürekli yalancı kasılmalar yaşıyor. Doktorlar bunun normal olduğunu söylüyor ama kardeşim çok endişeli."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sadece dinleyerek bile yardım ediyorsun. Aileden başka kimseye söyleyemem, çünkü sadece endişelenirler. Ya da daha kötüsü, evlerini basarlar. Leo her zaman aşırı korumacıdır ama şu anki durumunda muhtemelen tutuklanır."

"Özür dilerim."

"Yani tabii ki bebek için endişeleniyorum. Ve şu anda gerçekten önemseydiğim Haley için. Ama ben daha çok kardeşim için endişeleniyorum. Leo zaten çok şey yaşadı. Ve Haley'i sağlıklı olabileceğinin ötesinde seviyor. Eğer ona bir şey olursa..."

Bir an bekliyorum ama cümlesini bitirmiyor. "Burada kalmak zorunda değiliz, tatlım. Seni eve ya da Leo'nun evine götürebilirim ya da-"

"Hayır," diyor, sesinde hafif bir yalvarma notası var. "Bunu istiyorum. İhtiyacım var."

Finn Hughes'la gerçek bir randevunun nasıl olacağını göster bana."

"Yani diğer randevular gerçek değil miydi?"

"Öyleydiler," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Bir bakıma onlar şimdiye kadar yaptığım en gerçek şeyler. Ama bunu da seviyorum. Her iki tarafını da."

"Dr. Jekyll ve Bay Hyde?"

"Olabilir. Eğer Dr. Jekyll kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan bir milyarder olsaydı. Ve eğer Bay Hyde gizliden gizliye güçlü, kederli ve yalnız olsaydı."

"Bu hikayeden harika bir müzikal çıkmazmış gibi

hissediyorum." "Hayır," diyor. "Ama harika bir adam olur."

Göğsüme sıcaklık doluyor. Lanet olsun. Bu kadın gerçekten yasadışı olmalı. Sadece seksi olduğu için değil, aynı zamanda gerçek bir anlaşma olduğu için. Benim gibi değil. Ben sahteyim. Sahte. Geçici. Onunla geçirdiğim her saniye, sona bir adım daha yaklaşıyorum.

Herkes bize uzun ve sağlıklı bir yaşam vaat edilmediğini biliyor.

Bu belirsizlikle yaşayabiliriz.

Ne yazık ki kaderim belirsiz değil. Nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Salyaları akarken, gevezelik ederken ve aslında tekrar bir çocuğa dönüşürken annemin babama olan sevgisini kaybetmesini izledim. Babamın aklı başında olduğu anlarda onu istemesini izledim.

Yalan söylüyorum tabii ki. *Alışveriş yapıyor. Spa'da.* Yıllardır bu eve gelmediği gerçeğinden başka her şey. Birkaç saat içinde onu yine unuttu.

Bu garip bir nimet.

Garsonu çağırmak için elimi kaldırıyorum. "Kaz ciğeri ve risottoyu bekletin. Önce tatlı yiyeceğiz. Her şeyden bir tane. Ve en azından bir şeyin yanmasını bekliyorum."

Gülümsüyor, umduğum gibi.

Tanrım.

Bu kadınla bir ömür geçirebilirim.

Tek sorun, yaşayacak bir ömrümün kalmamış olması.

Çikolatalı krema ve karmelize muzdan bir lokma yedikten sonra, "Bana kendinden bahset," diyor. "Kumarhaneyi ve boksu biliyorum. Tüm vaktinizi yasadışı işler peşinde koşarak mı geçiriyorsunuz yoksa başka hobileriniz de var mı?"

"Atlar," dedim ona. "Onları yetiştiriyorum. Onları yarıştıyorum."

Gözlerinin arasında küçük bir çentik oluşuyor. "Bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlıyorum. Bir yerde bir makale. Kentucky Derbisi'ni kazanan en genç at sahibiymişsin."

"Onlara sahip olmak tam olarak bir başarı değil. İşi yapan jokeydir. Ve çoğunlukla at. Onları yarışa zorlayamazsınız, bilirsiniz. Bunu onlar ister. Gerçek şampiyonlar, tıpkı insan sporcuların yaptığı gibi, yapabileceklerinin sınırlarını zorlamak isterler."

"Ah," diyor bilmiş bir ses tonuyla.

"Ah, ne?"

"Bu da senin riskli şeylerinden biri. Kumar gibi."

"At yarışlarında kesinlikle bir kumar unsuru var. Ve bana çok para kazandırdılar. Ama gerçek şu ki, atlarla aramda bir bağ hissediyorum. Bir anlayış."

"Binilmekten hoşlanır mısın?" Kelimeler ağzından çıktıktan bir süre sonra pembeleşiyor.

Bunu görmezden gelebilecek kadar centilmenim. Zar zor. "Atlar şampiyon olmak için yetiştiriliyor. Bundan zevk alıyorlar ama aynı zamanda bu şekilde yaratılmışlar. Ellerinde değil."

Kaşlarını çatıyor. "Böyle mi hissediyorsun? Sen... yetiştirildin mi?"

Sesim kısılıyor. Gerçekten duyamasalar da etrafımızdaki insanların farkındayım. "Yetiştirildiğimi biliyorum. Annemle babam bu yüzden evlendi. Birinin soyadını devam ettirmesi gerekiyordu."

"Atlar malikanenizde mi?"

"Onlar için yeterli yer yok. Şehir dışında bir mülkümüz var. Fırsat buldukça ziyaret ediyorum, ki bu da asla yeterli gelmiyor. Özellikle de Hemingway eve dönmüşken."

"Kardeşin mi?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Okuldan atıldı." "Olamaz."

"Banyoda seks yapıyordu. Aslında kendimi işe yaramaz hissediyorum. Onunla yıllar önce kuşlar ve arılar hakkında konuşmalıydım. Ve belki cinsel yönelim konuşması. Ve belki de cinsel kimlik konuşması. Bilmiyorum bile. Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum."

Yüzünde sempati ifadesi belirliyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Sesi düşer. "Lizzy hamile olabileceğini düşündü. Çatı katımda test yaptırdı. Negatif, Tanrı'ya şükür. Sonbaharda üniversiteye başlaması gerekiyor. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadan önce yapması gereken çok şey var."

Ona bakıyorum, daha önce hiç bir araya getiremediğim için şaşırıyorum. "Biz aynıyız."

"Ne?"

"Sen ve ben. İkimiz de kardeşlerimizi yetiştiriyoruz." Farkındalık kaşlarını kaldırır.

"Haklısın." "Gerçi senin benden çok daha fazla kardeşin var."

Ona çekilmeme şaşmamalı. O güzel ve mükemmel ve... benimle aynı. Bizi şekillendiren bir deneyimi paylaşıyoruz. Bu bağ, tatlıyı bitirip nihayet başlangıç yemeklerimizi yerken de devam ediyor. Sohbetimiz biraz daha hafıflıyor ama asla tamamen eğlenceli hale gelmiyor. Aramızda yeni bir çekim gücü var, çektikçe çekiyor.

İşimiz bittiğinde ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu restorandan çıkarıyorum.

Bir adam bana yaklaşıyor, yüz ifadesi niyetli ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Elimi sıkmaya çalışıyorum ama o beni kucaklamak için kendine çekiyor. Babamın arkadaşı. Hayır, onu geç. Babamın *en iyi* arkadaşı, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Bu yüzden yakın arkadaş edinmemeye çok dikkat ettim.

"Dan nasıl?" diye soruyor, incinmişliğini gizlemeye çalışıyor ve bunda pek de başarılı olamıyor. "Onu kulüpte özledim. Diğer çocuklar bana onu soruyor."

"O iyi," diyorum. "Özel. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Doğru. Tamam, tamam. Golf için ne zaman buluşmak istiyor? Mesajı iletirsin, değil mi? Beni aramasını söyle. Ya da e-posta atsın."

"Davetimden memnun kalacağına eminim ama son zamanlarda oldukça meşgul."

Boyun eğmiş bir gülümseme. Babamı kızdıracak bir şey yaptığını düşünüyor. Ya da belki de babamla hiç arkadaş olmadıklarını, her şeyi hayal ettiğini. Biliyorum çünkü ben de bazen böyle hissediyorum. Babam bir şeyi hatırlamadığında, bunun yirmi yıl önce olduğundan çok emin görüldüğünde. Bu hastalık tam bir akıl tutulması. Babamın ve diğer herkesin.



On Beşinci Bölüm

Eva

Vale arabasını getirdiğinde FINN SESSİZDİR.

Sebebine şaşmamalı. Babasının arkadaşından gelen o yorumlar canını yakmış olmalı.

Çoğu insan bunu göremezdi. Maskesi sıkıca yerindeydi - çekicilik ve kolay mizah. Ama ben altındakini gördüm. Belki de maskesini düşürdüğünde, bu onu biraz savunmasız bıraktı. Ama sadece bana karşı. Adamın açık kafa karışıklığı karşısında kendi bedenim bile gerildi. Golf partnerinin neden ortadan kaybolduğunu anlamıyordu ve Finn'in söylediği hiçbir şey bunu düzeltmeyecekti.

Gerçek hariç.

Yine de Hughes ailesinin sırrını neden sakladığını anlamaya başlıyorum. Dünyanın gerçeği gerçekten istediğinden emin değilim. O adama babasının golf oynamayı bile hatırlamıyor olabileceğini söyleseydi ne olurdu? En iyi ihtimalle acınırdı. Ve söylediği gibi, kendisinin de aynı hastalığa yakalanacağı şüphesi.

Ailemin başka sırları da var. Daha kötü sırlar, gerçekten.

Finn Hughes'a asla söylemeyeceğim şeylerim var, ki bu adil değil. Ben onun en karanlık yanlarını biliyorum ama o benimkileri bilmiyor. Bu bizi eşitsiz yapıyor. Beni korkak yapıyor.

Arabayı binanın önüne çekti ve kapımı açmak için indi. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yukarı çıkmalıyım. Onu burada bırak. Bırakayım da ailesinin yanına dönsün.

"Yukarı gelmek ister misin?"

Başını sallıyor, sözsüz.

Yukarı çıkarken yine sessizdi ve bunun farklı olduğunu fark ettim. Bu, daha önce beni randevumuza götürmek için buraya geldiği zamankinden farklı. Uyarılma

havada kaynıyor. Beklenti de. Seks yapacak mıyız? İnsanlar böyle yapar, değil mi? Yemekten sonra bir adamı üst kata davet ettiklerinde? Sanırım randevular böyle oluyor. Bilemem, çünkü neredeyse hiç çıkmadım. Sadece bir erkekle seks yaptım, o da kaçamak, gizli buluşmalarda oldu.

Bir erkeğin beni merdivenlerden çatı katıma kadar takip etmesi yeni bir şey. Bu yüzden evimin kapısını açtığımda utanıyorum.

Duvarlar lacivert, zümrüt yeşili ve patlıcan gibi çeşitli mücevher tonlarına boyanmış. Büyükanнем de böyle yapardı, her alan mekâna göre temalandırılırdı. Süslü antika mobilyalar duvarların her santimini kaplıyor ve her biri kendi tarzında şaşırtıcı. Antika bir televizyonun içi boşaltılmış ve şimdi ışıklı bir içki dolabı olarak hizmet veriyor. Tablolar ve yorganlar duvarları kaplıyor. Avizeler yüksek tavanlardan sarkıyor ve dört ayak uzunluğunda vitray bir balina bulunuyor.

İronik bir şekilde, her şeyin tuhaflığı onu güvenli ve rahat hissettiriyor.

Dekorun o kadar tuhaf olduğu bir yer ki, kendiniz olmakta özgür hissedebilirsiniz. Yaptığınız ya da söylediğiniz hiçbir şey buradaki bazı parçalardan daha tuhaf olmayacaktır. Minyatür bir kütüphanenin yanında pembe lake bir köpek heykeli var, bir inçlik ciltler halinde basılmış klasik kitaplar. *CIGARS & MARTINIS* yazan bir neon tabela muhtemelen yıllar önce masum bir kulüpten çalınmış.

On sekiz yaşıma bastığım an taşındım. Ve elbette, dekorasyonu değiştirebilirdim. Annem her ziyaretinde bunu yapmam için bana yalvarıyor. Yine de seviyorum.

Benim ana eklentim teraryumlar.

Muhtemelen onu bu konuda uyarmalıyım.

Garip olduğunu düşünebilir. Çünkü garip.

Bir mıknaş gibi, bakılacak diğer tüm şeylere rağmen bir tanesine çekilir. Bu teraryum tek elle tutulabilecek kadar küçük, mükemmel bir şekilde yuvarlak, yosun ve taşlarla dolu ve gerçekçi görünümlü bir T-rex'in küçük bir porselen figürü. Minik elinde, teraryumun yuvarlak açıklığının dışına uzanan, beyaz çiçek açan tek bir orkidenin sapı var. Bu bana Orkideleri Koruma Derneği'nin galasındaki orkideleri hatırlattı.

İlginç ve saygısız.

Başka bir deyişle, çatı katının havasına mükemmel bir şekilde uyuyor.

Arkasına bakıyor, dudakları bükülmüş. "Bunu sen mi yaptın?" "Bu bir tür hobi."

Yanılmadan başka bir tanesine doğru ilerliyor. Bu daha büyük ve daha çok peri bahçesi temalı, küçük bir kulübe ve yosundan yapılmış, şırl şırl akan bir derenin üzerinde ahşap bir köprü var.

"Bu ren geyiği likeni," diye öneriyorum, gerginliğimle geveleyerek. Onu gezdirmem mi gerekiyor? Kahve mi? Yemek sonrası âdetleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da belki de 'daha rahat bir şeyler giymem' ve iç çamaşırlarıyla geri gelmem gerekiyordur. İç çamaşırım olsaydı yardımını olurdu. "Kardeşim Carter bunu Kuzey Kanada'dan getirdi. Taze iken yeşil olduğunu ama kuruyunca maviye döndüğünü söyledi."

Bir şekilde bana dönüp baktığında, yakınımda oluyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Onun yoğun bakışları altında kızarmak kadar yakın.

"Gerginsin," diye mırıldanıyor. Soru değil.

"Hayır. Belki."

Elini boynumun yanına koydu. Başparmağı nabız noktamı okşuyor. Hissedebiliyorum, biraz fazla hızlı. Nefesim aramızda yüksek sesle duyuluyor. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diyor. "Sadece bir kadeh şarap içebiliriz. Ya da istersen ben gidebilirim."

Gidebilir. Eğer istersem. Kelimelerin anlamları yavaş algılanıyor. Zihnim arzuyla ağırlaşmış hissediyor. Sanki ipek gibi ince yapraklardan yapılmışım ve arzu çiy gibi. Gitmesini istiyor muyum? Yapılacak en güvenli şey bu, ikimiz için de. Konuşmak ve bir şişe şarap açmak istiyor muyum? O da güvenli ama benim istediğim bu değil. Eğer güvende olmak istiyorsam, dünyada Alex Langley'ler var. *Finn Hughes*'la birlikteyim, playboy milyarder. Diğer kadınlar onunla birlikte olmak isterdi, sadece bir geceliğine bile olsa. Bunun diğer kadınlarla bir ilgisi yok.

Ben.

Sadece bir geceliğine de olsa onunla birlikte olmayı çok isterdim. "Kal," diyorum. "Bana unuttur."

Haley ve Leo'yu ve bebeklerini unuttur bana. Benim ben olduğumu ve senin de sen olduğunu unuttur. Bunun sadece bir rol olduğunu unuttur.

Başını eğiyor ama beni öpmüyor. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta, ama o son milimetreyi de almıyor. Bekliyor, farkındayım. Beni bekliyor.

onu öpmek için. O beni alamayacak kadar iyi, eğer şüphelerim varsa. Daha sonra pişman olabilirsem.

Pişman olacağımdan eminim ama o gittiğinde bu pişmanlıklar beni sıcak tutacak.

Topuklu ayakkabılarımla parmak uçlarımda yükseliyorum. Dudaklarım beceriksizce, fazla sert bir şekilde onunkilerle buluşuyor. Aldırmıyor gibi görünüyor, beni öpüyor, daha da yaklaştırıyor. Sanki içindeki bir şeyi serbest bırakmışım gibi. O bir atomluk boşluk izin demektir. Sadece seks için değil, onun bu diğer yönü için de. Çiğ ve açık sözlü, dili beni becerirken kullandığı ritimle ağzımı yalıyor.

Bu bir söz. Bir uyarı.

Evine gittiğimizde de aynı şekilde bacaklarımın arasını yaladı. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha sert bir şekilde doruğa ulaşana kadar beni diliyle becerdi. Bacaklarımın böyle titreyebileceğini bile bilmiyordum. Lane ile geçirdiğim zaman bana milyonlarca yıl uzakta gibi geliyor. Orgazmlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, bu da muhtemelen onlar hakkında her şeyi anlatıyor.

Benim için gerçekten seksle ilgili değildi. Aştı. Bu durumun tam tersi.

Bunun gerçek duygularla hiçbir alakası yok. Sadece cinsel zevk. Ve bana bunu verebileceğini zaten biliyorum. O da bunu hak ediyor. O gece bu iyiliğe karşılık vermeme izin vermedi. Hâlâ gecenin şokunu üzerimden atamamış ve orgazmın verdiği şaşkınlıkla beni şoförlü bir limuzine bindirip eve göndermesine izin verdim.

Orası onun eviydi. Onun alanı.

Burası da benim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona bakıyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Eva. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Benden bunu istemesi dışında. Arzu ela gözlerinde yanıyor. Ve dahası, bunu yapmak istiyorum. Bu adamın istediği bir şeye sahip olmak beni güçlü hissettiriyor. Onda her şey var, neredeyse. Bu bir hediye. Kemerini çözüyorum ve pantolonunu açıyorum. Yapmama izin veriyor, yardım etmek için hareket etmiyor, sadece kesik gözlerinin arasından izliyor.

Aletin ucunu öpüyorum. Dudaklarımda kayganlaşıyor. Şu anda hesaplanamayacak kadar masum hissediyorum, ki bu garip. Bunu daha önce de yapmıştım. Ama bir adam büyük bir referans kümesi değildir. O zamanlar genç ve aptaldım. Daha da güzeldim. Bu alanda gerçek bir becerim olduğunu hiç sanmıyorum. Çoğunlukla benim coşkumu takdir ederdi.

"Yala," diyor Finn, gözlerinin yeşili daha da derinleşerek.

Ona itaat ediyorum, başının etrafını yalıyorum, arzusunu tadıyorum. Bana komutlar verdiği sürece kolay. Beni yiyip bitirecekmiş gibi bana baktığı sürece. Uzun ve güçlü duruyor. Bu güçlü bir pozisyon, üzerinde bir elbise gömleği ve pantolon var, sikinin uzun, sert sütunu dışında tamamen giyinik. Kalçalarım birbirine bastırıyor, sürtünme arıyor.

"Ağzında nasıl hissedeceksin?" diye soruyor şakağımı okşayarak. "Sıcak. Ilık. Islak. Boğazından aşağı boşalmamak için odaklanmam gerekecek."

Gözlerim adını koyamadığım bir duyguyla yanıyor. Uyarılma bunun bir parçası, ama daha fazlası var.

Devam ediyor, ben sikinin altını yalamakla meşgulken konuşmamı beklemediği belli. "Kabul ederdin, değil mi? Eğer seni boşalmaya boyamak isteseydim. Yutmanı isteseydim. Benim için iyi bir kız olurdun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor, hislerime yenik düşüyorum.

"Beni ağzına al," diyor. "Gidebildiğin yere kadar."

Onu derinden emmek için öne doğru eğildim. Büyük başı boğazımın arkasına çarpıyor ve öksürüyorum. Gözlerim sulanıyor. Rimelim akıyor olabilir. Utanç verici, gerçekten. Otuz üç yaşındayım. Nasıl sakso çekileceğini bilmeliyim, değil mi?

Yine de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Hak ettiği hizmeti kabul eden bir kral gibi görünüyor. "Durma," diyor. "Tekrar dene. Başardın. İşte benim iyi kızım."

Seksim onun övgüsü altında zonkluyor.

"Yeter," diyor beni durdurarak. Beni ayağa kaldırdığında siki hâlâ sert ve kaygan. "Ağzına boşalmayacağım. Amını hissetmeden olmaz."

Kelimeler nefesimi kesiyor. Bunu ben de istiyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kollarına aldı. Yatak odamı buldu ve beni yatağa yatırdı.

Sonra üstüme çıktı. Neredeyse vahşi.

"Bir kereden fazla olacak," diyor ve ben ilk başta neden bahsettiğini anlamıyorum. Onu izlemekle meşguldüm. Kendini sürüklüyor ve kıyafetlerini çıkarıyor.

Lanet olsun, kesinlikle çok güzel. Giysiler içinde güzel ama giysiler olmadan da büyüleyici. Nefesimi kesiyor. Birdenbire

gergin, aniden biraz utangaç, ama kendimi ondan saklanmaya ikna edemiyorum. Saklanmak istemiyorum.

Çıplak olduğunda, kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Nefesimi tutuyorum, şimdi benimle konuşacak mı diye merak ediyorum. Daha önce yaptığı gibi beni övecek mi diye. Gözleri benimkilerle buluştu. Ve şu anda övgü olmayacağını anlıyorum.

Biz bunun ötesindeyiz. Geçmiş kelimeler.

Saf, umutsuz bir ihtiyaç alanına girdi.

Sesimi çıkarmadan avucumu yanağına koydum. İzin ve rica.

İhtiyacın olanı al. Seni tatmin etmek istiyorum.

Bir iniltiyle içime doğru itiyor, pek de nazik değil. Çok iyi hissettiriyor. Beni kullanıyor, beceriyor, içime kaçıyor. Bunu dayanılmaz derecede sıcak buluyorum. Göğsüne karşı bir ses çıkarıyor olmalıyım çünkü geri çekilip beni tekrar öpüyor.

"Daha fazla," diyor, yuvarlanıp beni üstüne çekiyor. Bu şekilde hâlâ vahşi. Üstte olmama rağmen kontrol hâlâ onda.

Bana verdiklerini almaktan, istediğini yapmasına izin vermekten, itişlerine teslim olmaktan başka seçeneğim yok. Bunu düşünmek zorunda değilim. Endişelenmeme gerek yok. İdare etmek zorunda değilim. Elleri, vücudu ve zihni işi yapıyor. Ben kullanılacak bir şeyim. Altımda homurdandığında yalvarıyorum.

Doruk noktası üzerime meteorlar gibi yağıyor, parlak ve ateşli, yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Her düşünceyi, her endişeyi. İçime bir, iki, üç kez daha girerken, vücudu benimkine karşı sertleşirken, orgazmın son sancıları için sıkıca kilitlenirken saf sınırsız zevk alıyorum.

Sonra onun üstüne yığıldım. Yanına.

Zor nefes alıyorum. Zihnim uykuya dalmak istiyor ama bunu yapamıyorum. Yatağında bir adam var. Şimdi gidecek mi? Onu yatıya davet etmeli miyim? Hiçbir fikrim yok. Sophia'nın benim gibi kadınlar için bir rehber kitap yazması gerek.

Büyük eli göğsümü kaplıyor. Meme ucumu boş boş, gelişigüzel okşuyor. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Daha yeni seks yapmış olmamız dışında. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor, yüz ifadesi neredeyse yırtıcı. "Bunu tekrar yapacak mıyız?"

"Bunu sistemimden atmam gerekiyordu" diyor. Ve bu, birisinin sizi bir kez becermek gibi davrandığında yapabileceği acımasız bir şaka değil

Yeterince. "Sert, hızlı ve biraz kaba. Şimdi bunu yapabilirim." Vücudumun ön kısmını öpüyor ve ben kendimi kaybediyorum. Finn Hughes'dan başka biriyle nasıl hayatta kalabilirdim ki? Bana yaşadığımı hissettiriyor. O kadar zevk doluyum ki bedenimde tutmam çok zor. Bacaklarımın arasını öpüyor ve oraya gömüldüğünde kendimi yorganı kavrayıp dudaklarımı kapatırken buluyorum.

Ama o zaman ne için? Burası benim çatı katım. Evimdeyim. Burada saklanacak bir şey yok.

Ve aslında, saklayabileceğim hiçbir şey yok.

O çok yakın. Her şeyi görebiliyor. Her şeyin tadını alabilir ve alıyor da. Pratik yapamıyorum ama bunun nedeni Lane'den beri kimseyle seks yapmamış olmam. Hafızamda çok büyük bir yer edindi. Kalbimi kırdıktan sonra bile kimsenin onunla kıyaslanamayacağını düşündüm.

Finn gibi birini hayal bile edemezdim.

Atletik. Maceracı. Bunu sonsuza kadar yapabilirmiş gibi görünüyor. Bütün gece devam edebilirmiş gibi görünüyor ve ben ne diyebilirim ki? İstedğim şey buydu. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmedim, kendime bile. Ama gizli kalbimin hep istediği şey buydu.

Kendini benden ayıramayacak biri. Beni her şeye tercih edecek biri.



On Altıncı Bölüm

Finn

Rahat uyanıyorum, bu da bir sorun.

Normalde aklımda binlerce şeyle uyanırım. Yapılacaklar listem rüyalarım girer. Babam, kardeşim, şirket. Sorumluluklarımın listesi. Başarısızlıklarımın listesi. Ama bu sabah uyandığımda rahatım. Tembel bir rahatlık.

Gözlerim kapalı kalıyor, çünkü bu duyguyu korumak istiyorum. Belki de bu bir rüyadır.

Sonra onu hissettim. Göğsümdeki sıcaklığı. Burnumu gıdıklayan ipeksi saç telleri. Yoğun bir sabah odunu vakası. Dün gece bana vahşi duygularla dolu bir telaşla geri geliyor. Seksten her erkek kadar zevk alırım ama bu farklı bir şeydi. Kontrol edilemezdi, sanki şehvet kaslarımı hareket ettiriyordu.

Mantık yerine beni yönlendirdi ki bu korkunç bir şey.

Bir yanımda onu nazikçe kenara çekmek, o daha uyanmadan sıvışmak istiyor. Bu korkakça bir yol olurdu. Diğer yanımda ise DoorDash'ten eksiksiz bir brunch sipariş etmek ve günü onunla yatakta geçirmek istiyor. Savaşan dürtüler kalbimi çarptırıyor.

Dün gece kendimi ondan uzak tutamadım. Sonunda daha fazla dayanamayana kadar onu birkaç farklı şekilde, birkaç farklı kez becerdim. Ben son kez boşalırken o orada yatıyordu, gevşek ve doygun. Sonra onun yanına yığıldım ve sabaha kadar orada kaldım.

Güneş ışığı kalın bir perdenin kenarlarından sızıyor.

Boku yedim. Dün gece buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Doğru cevabın hayır demek, eve dönüp evimi ve işimi idare etmek olduğunu biliyordum.

hayatımı ve ailemi her zaman yaptığım gibi. Biliyordum ve yine de yaptım. Kime dönüşüyorum ben? Bu tür kararlar almakta iyiyimdir. Sınırıma ne zaman ulaştığımı bilmekte iyiyim. Evden ne kadar uzak kalabileceğimi biliyorum. Saniyesine kadar hesaplıyorum. İçkide, oyunda ya da insanlarda kendimi ne kadar kaybedebileceğimi biliyorum. Her zaman zamanında dönerim.

Eva ile limitimi aştım.

Hatta çoktan geçti bile. İtiraf etmeliyim ki iyi hissettiriyor.

Onu bir kez becerdiğimde, ona karşı hissettiğim çılgın şehvetin soğuyacağını tahmin ediyordum. Şu anda sikim olan çelik çubuğa bakılırsa, bu olmayacak. Uykusunda yumuşak ve sıcak. O daha uyanmadan içine girmek, sikimin etrafında kayganlaştığını ve şiştiğini hissetmek, parmaklarımla klitorisini ovma istiyorum, böylece uyandığında bildiği ilk şey orgazm olacak.

İçimde başka bir dürtü daha var. Huzur içinde olduğunu ve onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemediğimi söylüyor. Hiçbir zaman kendimi zevkten mahrum eden bir adam olmadım. O da bundan zevk alırdı. Öyleyse neden onu uyandıramıyorum? Kadifemsi tenine dokunmak için yanıp tutuşurken bile.

Tanrım. Gerçekten boku yedim.

Sonunda kıpırdanır. Vücudu, tamamen hareketsiz hale gelene kadar ince şekillerde değişiyor.

Dün geceyi hatırlıyor.

"Günaydın," diyorum, sesim hâlâ uykudan cızırtılı çıkıyor.

Bana temkinli ve şaşkın bir bakış atıyor. "Günaydın."

Artık uyandığına göre, ona dokunma dürtüsüne teslim oluyorum. Onu okşamak için. Elimi kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Geceyi burada geçirmek istememiştım."

Yüzünde utanç ifadesi beliriyor. "Özür dilerim. Ertesi sabah görgü kurallarını bilmiyorum. Sana kahve mi yapmam gerekiyor? Ya da sen giyinirken başka tarafa mı bakmalıyım?"

Kahretsin, o çok tatlı. Ve garip bir şekilde masum. Dünya Eva Morelli'yi inanılmaz zeki ve yetkin bir kadın olarak tanıyor. Bu onun gizli bir yönü. Sadece benim görebildiğim... En azından şimdilik. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Kesinlikle ben değil. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ama istersen saçından çekilebilirim."

"Kalırsan sevinirim," diyor, neredeyse utangaç bir sesle. "Bu çok hoş." "O zaman kalacağım."

Bana daha da sokuluyor, vücudunu benimkine doğru kıvrıyor. Göğüslerini hissetmek sikimin zonklamasına neden oluyor. Onu geriye itmek ve bacaklarını ayırmak istiyorum ve-

Hayır. Kendimi beklemeye, bu farklı türden yakınlığın tadını çıkarmaya zorluyorum. Benim dünyamda nadirdir. Ve tahmin etmem gerekirse, onun dünyasında da nadir. Bu beni onun cinsel geçmişi hakkında meraklandırıyor. Sormak tabu ama spekülasyonlar bitmiyor. Dün gece tereddütlü görünüyordu. Sadece bunu yeni bir seviyeye taşıdığımız için değil, aynı zamanda sanki sekse alışık değilmiş gibi. Belki de o kadar sık yapmamıştır.

Belki de uzun zaman olmuştur. Bakire bile olabilirdi, o kadar sıkıydı.

"Seni incittim mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Gerginlik vücuduna yayılıyor. Yanından aşağı, sırtının alt kısmına doğru iniyorum.

Belki de ona çok sert davrandım. Kızgın olabilir.

Tanrı biliyor ya, hiç kontrolüm yoktu. Kendimi tutamadım.

"Bana zarar vermedin ama... uzun zaman oldu."

Sesimi sıradan kalmaya zorluyorum. "Ne kadar zamandır?" "On dört yıl."

Vay anasını. Kendimi durduramadan dirseğimi dayadım ve ona baktım. Sıradan görünmek için çok fazla. "Ciddi misin lan sen?"

"Evet." Kızardı. "Önemli değil. Neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim." Bir elimi saçlarımda gezdirip çekiştiriyorum. Hay aksi. Belki de üzgünümdür. "Sadece bana söylemeliydin. Sana karşı daha nazik olurum. Ben-"

"Bana karşı daha nazik olmanı istemedim. Bu halini seviyordum."

Yumuşak kabulü sikimin zonklamasına neden oluyor. Bu bana onun güzel göğüslerini çok iyi görebildiğimi hatırlatıyor, dolgun ve dolgun, koyu renkli uçları var. Arzu kontrolümü zorluyor. Şu anda ona sahip olmak çok kolay olurdu. Dikkat dağıtıcı. Asıl bilmek istediğim şeyden uzaklaştıran bir şey. "Neden, Eva? Güzelsin, tutkulusun ve Bishop's Landing'de çok aktıfsın. Nasıl oluyor da kimse seni yatağına alamıyor?"

Gözlerini kaçırıyor ve profilini bana bırakıyor. "Baban haklıydı, tamam mı? Kalbim kırıldı. Hayır, paramparça olduğunu söyledi. Ve bu doğru."

Çenesini bana doğru çeviriyorum. "Kimdi o? Ve onu öldürebilir miyim?"

Acı bir kahkaha. "Yapamazsın. O çoktan öldü."

Sözleri bana çarptı. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu yüzden mi bunca zamandır bekârdı? On dört yıldır perhiz mi yapıyordu? Aşık olduğu ve onu trajik bir şekilde kaybettiği için mi? Onun özlemini çektiğini hayal etmek göğsümü daraltıyor. Onun güzel seksini yalarken bile, onu yıldızları görecektik kadar sert sikerken bile, ölü bir adamı seviyordu.

"Özür dilerim," diyebilirdim.

"Öyle değil," diyor bana bakarak. Gözleri sabah ışığında daha soluk bir kahverengiye dönmüş. Ya da belki de şu anda sırlarını açıklıyor olması öyle görünmesine neden oluyor. Sanki savunmasının ötesine ve kalbine bakıyormuşum gibi. "Ona hâlâ aşık değilim ama bir zamanlar aşkıttım. Keşke bunu çocukça bir karasevda olarak geçiştirebilseydim, ama öyle olsaydı, üstesinden gelebilirdim. Hayır. Bu gerçek, aptalca, düşünülemez, imkânsız, aptalca bir aşktı."

"Bunu aptalca yapan ne?" Yumuşakça soruyorum.

Aşka karşı değilim. Aslında, onu istiyorum. Onu herkesle aynı şekilde, tüm şüphelerle, tüm belirsizliklerle yaşamak istiyorum. Hiç yaşanmadığını unutarak onu kaybedeceğimi bilmek istemiyorum. Geceleri kafası karıştığında ona bağırarak çocuksu bir kocaya sahip olmak istemiyorum. Tek başına yüzleşmek üzücü bir kader, ama onu da yanımda götürmeyeceğim.

Ve ailesine ne kadar sadık olduğunu düşünürsek, onunla gerçekten evlenseydim, muhtemelen acı sona kadar benimle kalırdı. Annemin babamı terk etmiş olması üzücü, ama bunun içinde bir tür merhamet de var. En azından onunla ilgili anıları çoğunlukla geçmişe, onun gerçekten kendisi olduğu zamanlara ait. Eva sağlıklı olduğu gibi hastalıkta da kendini kocasına bağlardı.

"Lane Constantine'di."

İsa. Lane Constantine evliydi, ancak ilişkileri olduğu biliniyordu. Metresi olarak daha genç kadınlara sahip olması normaldi, ama yine de. Eva ondan çok daha gençti. "Kaç yaşındaydın?" Öfkemi kontrol etmekte zorlanarak söylüyorum. Lane zaten ölmemiş olsaydı, ondan faydalandığı için kesinlikle onu yumrukladım.

"On dokuz," diyor, neredeyse savunmaya geçercesine.

Lane Constantine'i savunuyor, sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi. O zamana kadar kırklı yaşlarının ortasında olurdu. Ve o çok korunaklı, çok Katolik yetiştirilmişti.

En kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de herkesin onun Morellilerle can düşmanı olduğunu bilmesi. Bu da Hughes etkinliklerinde yaratıcı davetli listeleri ve oturma planları ortaya çıkarıyor. Constantine'lere annem Geneva aracılığıyla bağlıyız. Kız kardeşi Caroline, Lane ile evlendi.

Morellilerle de arkadaşız.

Onların küçük kavgasında taraf tutmayız. Gücümüz ve servetimizle buna gerek yok.

Sonra Lucian Morelli, Elaine Constantine ile takıldı. Leo, Haley Constantine ile evlendi.

Aralarında şimdilik kan davasını soğutacak kadar bir bağ var. Ama bir zamanlar çok şiddetliydi. Ve Lane Constantine düşmanın kızını becerdi. Bu acımasız milyarlar için bile soğuk. "O... sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diyor hemen. "Öyle bir şey değil. En azından seks sırasında değil. Aslında ayaklarımı yerden kesti. Beni sevdiğini ve karısından ayrılmak istediğini söylediğinde ona inandım. Bir tür peri masalı sonu yaşayabileceğimizi düşündüm."

Midem düğümleniyor. "O şerefsiz."

Gülüşü ani bir hıçkırıkla sona eriyor. "Romeo ve Juliet gibi savaşıyor iki aileden olduğumuzu ve birlikte olmanın bir yolunu bulacağımızı düşünmüştüm."

"Bu hikaye bir trajedi."

"Evet," diyor yumuşak bir iç çekişle. "Evet, bunu zor yoldan anladım."

"Ayrıca Romeo, Juliet'ten yirmi beş yaş büyük değildi."

İrkildi. "Aslında yirmi yedi."

Başımı göğüs kemiğine yaslıyorum. O kadar seksi ki. Yemin ederim sikim o kadar sertleşecek ki kopacak. Ama kendimi onu baştan çıkarmaya zorlayamam. Bu farklı bir baştan çıkarma, ondan bilgi aldığım bir baştan çıkarma. Bir şekilde seksten daha önemli. "Sormaya korkuyorum ama... nasıl bitti?"

"Dokuz ay boyunca birlikteydik. Süslü otel süitlerimiz ve şampanyamız vardı. Gizlice dolaşıyorduk. Romantik olduğunu düşünmüştüm." İğneleyici bir kahkaha. "Aptalmışım. Beni şehir dışına gezilere götürdü. Ailem yeni bir staj yaptığımı sanıyordu. Çok gerçekçi görünüyordu."

Çok gerçekçi görünüyordu. Şimdikin aksine.

Sırt üstü dönüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Belirgin bir rahatlamayla iç çekiyor. "Ve sonra beni kullandığını fark ettim."

"Nasıl?"

"Dediğim gibi, korkunç bir aşka düştüm. En iyi arkadaşıma anlatacak kadar. Kardeşim olan en iyi arkadaşıma. Leo bana Caroline ile bir ilişkisi olduğunu söyledi. Ve Lane'in beni sadece intikam için kullandığını."

"Senden daha genç değil mi?"

Gözlerini kaçırarak başını sallıyor. "Bence Caroline onu Bryant'tan intikam almak için kullanıyordu. Ebeveynlerimiz arasındaki kavgada piyon olduk."

Sikeyim. "Özür dilerim." "Lane'le yüzleştin." "İtiraf etti mi?"

İçinden küçük bir ürperti geçiyor. Eski bir acı. "Evet, ama yol boyunca değiştiğini söyledi. Bir şekilde bana gerçekten aşık olmuş. En azından söylediği buydu. Belki bu konuda da yalan söylüyordu ama geriye dönüp baktığımda sanırım buna inanıyorum."

"Yine de onunla görüşmeyi bıraktın."

"Tabii ki. Leo'dan intikam almak için beni kullanmalarına izin veremezdim."

Doğal olarak kendisinden çok kardeşi için endişeleniyordu. "Tabii ki."

"Yine de aramaya devam etti. Sanırım aramızdaki bağ gerçektir ama nasıl başladığı her zaman lekeli kalacaktı. Bir keresinde beni üniversite dersime kadar takip etti. Leo bunu öğrendi ve durdurdu. Ne yaptığını bile bilmiyorum ama Lane benimle bir daha hiç konuşmadı."

"O öldüğünde yas tuttun mu?" Vücudumdaki her hücre bu fikri reddediyor. "Yıllar sonra oldu ama sanırım... evet. Ağladım. Onunla tekrar bir araya gelmek istediğimden değil. Hatta onu hâlâ sevdiğimden de değil. Aşk bir süre sonra kaybolur. Daha çok kendim için, kardeşim için, ikimizin de insanlara güvenemediğimiz gerçeği için ağladım. Ama bu Haley'le tanışmadan önceydi. Haley onun için her şeyi değiştirdi."

Haley'nin yalancı kasılmalarını ve kocasının endişesini hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Boğazımda bir düğümle, "Bu senin için de olacak," diyorum. Elbette onun mutlu olmasını istiyorum. Kendi adını unutmayan bir adamla uzun, tatmin edici bir ilişki yaşamasını. "Birini bulacaksın ve bu senin için her şeyi değiştirecek. Yeniden seveceksin. Ve bir ailen olacak."

Bana bakıyor, gözleri adını koyamadığım bir duyguyla bulutlanmış. "Benim için ikinci bir şansa inanıyorsan, sen neden inanmayasın? Sen de inanabilirsin."

o şeyler de var."

Onu ikna etmeye çalışmıyorum. Bunun için zaman yok. Anlamı da yok.

Elimizde sadece şu an var.

Göğüsleri nihayet dikkatimi çekiyor ve hafif eğimlerini okşuyorum. Kahretsin, çok yumuşak. Dış kıvrımının etrafından ve altından bir yol öpüyorum, onu kıvrandırıyorum, nefes nefese kalışının tadını çıkarıyorum. Ağzımı meme ucunun etrafına kapattığımda zevkten inliyor.

"Lütfen," diye inliyor.

Açlık içimde öfkeleniyor, benzin tarlasında bir cehennem gibi. Uyandığımdan beri kendimi tutuyordum. Artık bitti. Onun güzel amını daha sonra öpeceğim. Onu daha sonra tekrar tekrar boşaltacağım. Ön sevişme için daha sonra zaman harcayacağım, çünkü şimdi onun içinde olmam gerekiyor.

Bacaklarını ayırdım ama beni durdurmak için elini uzattı. Sevimli bir şekilde kekeliyor. "Prezervatif kullanmamız gerekmiyor mu? Sanırım haklısın. Çok fazla deneyimim yok. Bunu daha önce düşünmemiştim bile."

Vücudumdaki her kas kilitleniyor. Hayır. *Hayır.*

"Ne oluyor lan?" Ben de diyorum ki. "Nasıl olur da bir tane kullanmayız?"

Ama cevabı biliyorum. Şehvetten çılgına dönmüştüm. "Bunu düşünmemiştim," diye itiraf ediyor, sanki onu çiğ çiğ sikmem onun suçuymuş gibi suçlu görünüyor.

Bu sefer koruma kullanabileceğini düşünmüştüm. Çünkü dün gece kullanmadım. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ben her zaman prezervatif kullanırım. Bugünlerde herkes korunmayı biliyor ama ben ekstra dikkatliyim. Bu sadece kazara birini hamile bırakmakla ilgili değil.

Bu benim lanetli genlerime sahip bir hayat yaratmakla ilgili.

Hastalık hayatımdan sadece yılları alıp götürseydi, bu bir şey olurdu. Ama bundan daha fazlasını yapıyor. Saygınlığımı alacak. Babamın itibarını da aldı. O kendi zihninde bir mahkum. Bunu kimseye dayatmayacağıma uzun zaman önce yemin etmiştim.

Bu da kondomu bir din gibi kullanmak demek.

Dün gece Eva benim dinim oldu.

Yataktan fırlıyorum, ondan uzaklaşıyorum, içimde yarattığı zayıflıktan uzaklaşıyorum. Kıyafetlerim odanın her tarafına saçılmıştı. Sarsıntılı hareketlerle onları topluyorum. Bir parçam ani davrandığının farkında. Suratsız, hatta. O

bu davranışı hak etmiyor, ama içimde bunu durduramayacak kadar gergin hissediyorum. "Doğum kontrol hâpı kullandığını sanmıyorum," diyorum, yüzünü ona dönmeden.

"Hayır." Sesi on beş derece soğumuştı. "Olmama gerek yoktu."

On yıldan fazla bekar kaldıktan sonra buna ihtiyacı olmazdı. Seks yapan benim. Korunmak için yeterince şey biliyorum. "Siktir."

"Dinle," diyor ve dönüp baktığımda onu yatakta otururken görüyorum. Beyaz çarşafı göğüslerinin üzerine çekmiş, sanki bir kalkana ihtiyacı varmış gibi. Sanki benden korunmaya ihtiyacı varmış gibi. "Eminim sorun yoktur. Sadece bir kez oldu."

Ona karanlık bir bakış attım.

"Birkaç kez," diye düzeltiyor.

Gece boyunca onu uyutmadım, tekrar tekrar içtim. "Sana ertesi gün hâpı göndereceğim."

Yanakları pembeleşti. "Kendi başıma bir tane bulabileceğime eminim."

"Ve hamilelik testi yapabilirsin... Ne zaman çalışmaya başladıklarını bilmiyorum." Hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Bir yolunu buluruz."

Ayağa kalkar ve tüm belirsizlik ortadan kalkar. Acı, geçmişinden gelen keder? Gitmiş. Beyaz bir çarşafa bürünmüş, bir tanrıça gibi görünüyor. Omuzları geride, çenesi yukarıda. Siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyor.

Romalı heykeltıraşlar onu model olarak kullanmak için yalvarırlardı.

"Bunu çözecek kişi ben olacağım," diyor. "Muhtemelen hiçbir şey olmayacak. Ama her halükarda aklındın. Serbest bırakıldın. Böylece biri seni vurmuş gibi görünmeyi bırakabilirsin."

Bir kraliçe edasıyla odayı geçiyor.

"Eva." Tepkimde aşırıya kaçmış olabileceğim aklıma geldi. İnsanlar bazen prezervatifleri unuttur. Sorun değil. Bir şey olmaz. Dediği gibi, sadece bir kez oldu. Muhtemelen bir pislik gibi etrafta tepinmeden ertesi gün hâpı almasını isteyebilirdim.

Çok geç kalmıştım. Banyo kapısı yüzüme kapandı. Açılan suyun sesini duyuyorum. Banyo kapısının altından buhar çıkmaya başlıyor. Yakın zamanda geri gelmeyecek. Ve beni de yanına davet etmediği kesin.

Bunun beni siktirip gitmem için bir davet olduğuna eminim.



On Yedinci Bölüm

Finn,

Teslimatınızı aldım ve kabul ettim. -

Eva

Eva,

Kendimi kaybettiğim için özür dilerim.

Lütfen beni affet. -Finn

P.S. Bu gece dışarı çıkalım.

Finn,

Sarılı tutacak mısın? -Eva

Eva,

Evet, hem sikim hem de sorunlarım.

-Finn

Finn,

Buraya gel.

-Eva.

Not: Bahsimizin bu çeyreğini rehin tutuyorum.

OceanofPDF.com



On Sekizinci Bölüm

Eva

LEO'NUN EVİ, inişli çıkışlı tepeleri ve taş cephesiyle bir kaleye benziyor. Kuleleri bile var. Partiden birkaç saat önce süslemeler ve renkli kremlarla doldurulmuş büyük miktarda kek geliyor. Şimdiye kadar sadece Leo, Haley ve ben bebeğin cinsiyetini biliyorduk. Üzerleri fondanla yapılmış küçük kitaplarla süslenmiş kekleri ısırdıklarında diğer herkes için sürpriz olacak. *Çok Aç Tırtıl. The Giving Tree. İyi Geceler Ay.* Çocuklara okuduğunuz kitaplar. Leo ve Haley'nin bebeklerine okuyacakları kitaplar.

Ortasında da kız olduğunu belirtmek için pembe krema var.

Ev çoktan balon heykellerle süslenmiş. Sanatçı saatlerdir burada, aynı kitaplardan parçalar içeren enstalasyonları üzerinde çalışıyor. Yeşil ve kırmızı bir tırtıl, ayın üzerinden atlayan bir inek.

Mutfığa gitmeden önce ona kısaca el sallıyorum. Leo'nun düzenli şefleri ordövrlerle ilgileniyor ama iyi olduklarından emin olmak istiyorum.

Ve sonra annemin sesini duydum. Hay aksi. Erken gelmiş olmalı.

Oturma alanına doğru sert bir sol dönüş yapıyorum ve annemi Leo ile karşı karşıya buluyorum.

"İptal etmek zorundayız," diyor. "Çok yorgun. Kabul etmiyor ama ben söyleyebilirim."

"Herkes geliyor zaten," diyor annem, sesi beşinci kategori bir kasırganın habercisi gibi tiz. "Kız kardeşim. Anita Barclay. Rosamund O'Connors."

"O zaman onlara gelmemelerini söyle."

"Bunun için artık çok geç," diyor annem, yarı yalvarırcasına. "Şimdi iptal edersek gülünç duruma düşeriz."

Leo öfkeli görünüyor. "Yani ilk torununun sağlığından çok dış görünüşüyle mi ilgileniyorsun? Tanrı aşkına, anne."

"Leo," diyorum, sesim onun fark edebileceği kadar keskin.

Karanlık bakışları durumla ilgili her şeyi anlatıyor; hayal kırıklığını, sabırsızlığını. Sevdiği karısı ve doğmamış çocuğu için duyduğu korku. "Ne?"

"Seninle konuşmam gerek. Özel olarak. *Şimdi*."

İsteksizce benimle birlikte başka bir odaya giriyor. "Barıştırmacı olduğunu biliyorum ama sakın bana bu saçmalığa inandığını söyleme. Annemizin Bishop's Landing'in sosyal kelebeği olarak kalmasına yardım etmek senin işin değil, sana ne kadar suç yüklerse yüklesin."

Yüzündeki zehir beni şaşkına çeviriyor. "Leo. Benim."

Başını eğmeden önce birkaç saniye daha bana bakıyor. "Tanrım."

Ona dikkatle yaklaşıyorum ve küçük bir sarılma teklif ediyorum.

O da beni sıkıyor, şiddetli ve sert bir şekilde. "Özür dilerim." "Sorun değil."

Desteginiz varsa Morelli'lerin evi olan gladyatör arenasında hayatta kalmak daha kolaydı. Bu yüzden küçük bağılıklar kurduk. Ben ve Leo. Lucian ve Sophia. Carter ve Daphne. Tiernan babamızın onu yetiştirme tarzından dolayı dışlanmış bir adamdı. Ve Lisbetta çoğu şey için hâlâ çok gençti. Leo beni en kötü halimde gördü. Lane ile ilişkim bittikten sonraki yıkımımı gördü. Ben de onun en karanlık anına şahit oldum.

"Korkuyorum," diye mırıldanıyor Leo, sesi kısık ve boğuk. "Neler oluyor? Bana anlatabilir misin?"

"Hiçbir şey. Her şey. Bilmiyorum amına koyayım. Haley iyi olduğunu söylüyor ama bana nasıl baktığını görüyorum. Şu anda endişelense bile bana gerçekten söyleyeceğini sanmıyorum. Aşırıya kaçtığımı düşünüyor ama başka ne yapabilirim ki?"

Haley'nin durumu ondan saklaması gerektiğini hissetmesi iyi bir şey değil. Bu çok endişeli olabileceği anlamına gelir. Ayrıca Leo'nun zorba davrandığı anlamına da geliyor. Endişesi yersiz değil. Her şeye kendi kişisel mücadelesi gibi yaklaşıyor. Eğer o iyi değilse.

desteğe, sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var; annemizle Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya değil.

"Dinle," dedim. "Bebek partisini iptal edeceğim. Her şeyi ben hallederim. Sen yukarı çık ve dinlen. Herkes anlayışla karşılayacaktır."

Adım adım uzaklaşıyor. "Hayır. Haley bebek partisini istediğini söyledi."

Bekliyorum, oraya kendi tatlı zamanında varacağını biliyorum. Onu acele ettirmenin faydası olmaz. "Söz veriyorum, iptal edersen kimse seni suçlamayacak. Annemi ben hallederim."

Sert bir nefes. "Tamam. Yapıyoruz. Ama sürekli oturuyor. Onu ayağa kaldıracak bir şey yok. Onu strese sokacak hiçbir şey olmayacak. Ve hediye açmak yok. İhtiyacı olan son şey herkesin mikroplarını üzerine bulaştırmak."

"Tamamdır," diyorum, sesim sakın.

Bu, etkinlik planlamanın bir parçasıdır. Her şey yiyecek, içecek ve dekorasyondan ibaret değildir. Stres altındaki insanları yönetmekle ilgilidir. Leo her zaman bebek partisini iptal etmekle tehdit edecekti. Ve ben de her zaman bekleyecektim. Annem bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Yine de çocuklarını hiç anlamadı. Bu onu hayal kırıklığına uğratan ve bazen özel üzüntüsünde ona acı veren bir şey.

Bana sert bir bakış attı. "Nişan nasıl gidiyor?"

Kaçırdığı meşhur Morelli aile yemeğinden sonra telefonda konuştuk. Bu iki hafta önceydi. İki haftadır ailem düğün tarihi belirlemem için başımın etini yiyordu. Ya da en azından büyük bir nişan partisi. Leo bunun sahte olduğunu biliyor ama endişeleniyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

Bu ne zaman bitecek? Bu soru, bitmesini istemediğimin farkına varmamla birlikte beni rahatsız ediyor. O ilk geceden beri Finn neredeyse her geceyi benim çatı katımda, benim yatağımda geçiriyor. Önce beni şehirde ilginç bir yere götürüyor. Sonra benim evime dönüyoruz. Bana cinsel hazzın yeni boyutlarını gösterdi, mümkün olduğunu bile düşünmediğim şeyler.

Ve o zamandan beri her gece prezervatif taktı.

Sonunda evime ertesi gün hapı gönderdi, ben de aldım.

Bu onun için neredeyse bir din. Ve nedenini anlıyorum. Biz gerçekten nişanlı değiliz. Gerçekten birlikte değiliz. Bu sahte ve bunu hatırlamam gerek. Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Seksten sonra birbirimize sarıldığımız anlarda ne kadar samimi hissettirirse hissettirsin.

Sabahları hep gider.

Elimi salladım. "Şu anda bunu düşünme. Arkadaşlarımızla güzel, rahat bir öğleden sonra geçireceğiz ve eğlenceli bebek meseleleri hakkında konuşacağız."

"O'Connor'lar ne zamandan beri arkadaş? Annem onlardan nefret ediyor." "Onları kıskanıyor, kardeşim benim."

Başını sallar. "Zorbalık ettiğimin farkındayım ama Haley'e bir şey olursa..."

Ona basmakalıp sözler söylemem. *Hiçbir şey olmayacak. Kadınlar her gün bebek sahibi oluyor. Bu tamamen doğal.* Çünkü her şeyin yolunda gideceğini garanti edemem. Komplikasyonlar da her gün oluyor. Hayatın karanlık tarafını gördüğünüzde bunu anlarsınız. Elmaslarla ışıldayan bir terbiye bile bizi bundan koruyamadı.

Sonraki bir saat hazırlık kasırgası içinde geçer. Sonra misafirler gelmeye başlar.

Lisbetta, Sophia ve Bianca ellerinde büyük boy pastel hediye çantalarıyla birlikte geliyorlar. Disney mağazasına gittiklerini tahmin ediyorum. Emerson Daphne'yi kendisi getiriyor, mesaj attığında onu alacağına söz veriyor. Annem arkadaşlarını geldiklerinde karşılıyor. Mimoza içip kendi çocuklarını anıyorlar.

Elaine ayrıca, içinde uçuk bir şey olduğundan şüphelendiğim ince bir zarfla ortaya çıkıyor. Çocuk için bir yıldız satın almak gibi, böylece uzay araştırmaları yaygınlaştığında zaten bir gayrimenkulü olacak. Kız kardeşi Vivian Constantine'i getiriyor.

Constantines'in etrafta olmasına *pek* alışık değilim ama bu adil.

Bu Haley'nin bebek partisi. Ailesinden insanlar olmalı. Ancak Vivian'la selamlaştığımda içimdeki boşluk hissinden kurtulamıyorum.

Elaine'e alıştım. Onu üç boyutlu bir insan olarak görüyorum. Ve kardeşimin karısı. Ama Vivian hakkında pek bir şey bilmiyorum, Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyor olması dışında. Ne olduğunu bilmesem de konsolosluklarla ilgili bir şey.

Ve tabii ki Lane'in kızı.

Aynı yaşta olduğumuz dikkatimden kaçmadı. Bunu daha önce soyut bir düzeyde biliyordum ama o zamanlar Constantine'lerle hiç vakit geçirmemiştik. Çok uzak ve aşkımızla alakasız görünüyordu.

Konuştüğümüzda çok iyi davranıyor, ki bu sürpriz olmamalı.

Sorunu olan benim. Kalbimin neden çarptığını ve avuçlarımın neden terlediğini bilmiyorum. Döşeme tahtalarının altında çarpan benim kalbim. Lane'in ilişki yaşadığı tek kişi ben değildim ama bu utanç duymama engel değil. Dalgalanma etkilerini anlayamayacak kadar genç ve saftım. Ve aramızda özel bir şey olduğunu söylediğinde ona inanamayacak kadar saftım.

Haley'nin kız kardeşi Petra yanında yürümeye başlayan bir çocukla geliyor ve dadıyla yaşadığı bir sorun için özür diliyor. "Hiç sorun değil," diyorum, sarı bukleli, utangaç küçük çocuğa gülümseyerek. "Oturabileceği kucak sıkıntısı yok."

Harlow, Haley'nin üniversiteden birkaç arkadaşıyla birlikte oradadır.

Çok geçmeden bebek partisi tüm hızıyla devam ediyor; tapas istasyonu, anne adayının kendini şımartabilmesi için mocktailler ve birkaç oyun. Söz verildiği gibi, Haley resmi oturma odasında, her zaman oturarak, bir şeye ihtiyacı olması durumunda Daphne'yi yanında tutarak mahkemeyi yönetiyor.

Leo köşeden ters ters bakıyor, belli ki 'erkek yok' fermanımızı umursamıyor.

"Ambrose geldi," diyor onu odadan çıkarmaya çalıştığımında. Haley'nin yeğeni sonunda annesinin kollarından kurtarılmıştı. Bir süre önce Sophia'nın peşinden gitmişti. Kız kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen ona nasıl küfredileceğini öğretiyordur.

"Ambrose da henüz tuvalet eğitimi almadı."

Ama kardeşimin kalmasına izin verdim. Ona göz kulak olması daha iyi.

İyi ama yorgun görünüyor. Bu normal, değil mi? Umarım öyledir. Daphne'nin yanında bir bardak buzlu su bulundurmasını sağlıyorum. Haley ona dokunmuyor ama susuz kalmamasını istiyorum. Doktor değilim ama bu iyi bir fikir gibi görünüyor.

O zaman cinsiyet açıklama zamanı.

Herkese narin bir porselen üzerinde kek dağıtılır.

"Üç," diyorum, kekimi kaldırarak. "İki. Bir."

Konuklar pembe dolguyu gördüklerinde, ağızları kekle dolduğunda boğuk ünlemler birbirini izler. Haley hamileyken bulduğu o dingin haliyle gülümsüyor. Her zaman bilge, istikrarlı bir varlık olmuştur ama hamilelik onun zen halini yeni bir seviyeye taşımıştır. Tebrikleri ve bitmek bilmeyen tavsiyeleri iyi bir mizahla kabul ediyor.

Daha sonra kız kardeşim Daphne'yi uzaklaştırıp Haley'nin yanındaki yerini alıyorum. "Tamam," diyorum, sesim özel. "Bana gerçeği söyle. Yorgun musun?"

Yoruldu mu? Artık yukarı çıkabilirsiniz. Leo seni yukarı taşımaktan mutluluk duyacaktır."

"Hayır," diyor, sesinde bir parça panik var. "O yatak odasında bir dakika daha hayatta kalamam. Nefes alacak yer yok. Leo bana göz damlası, soğuk kompres ya da ısıtılmış battaniye vermeden gözümü bile kırpamıyorum."

"Leo bunu hafife aldığınızı düşünüyor."

Yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor. "Belki biraz öyleyim. Ama zaten doktorların yapmamızı söylediği şeyi yapıyoruz. Onu daha fazla endişelendirmenin bir faydası olmayacak."

Yediğim kek ağır ve yanlışı geldi. Muhtemelen başka bir şey yiyemeyecek kadar meşgul olduğum için. Boş bir mide ve şeker birbirine karışmaz. "Özel hayatına müdahale etmek istemem ama yanına taşınısam nasıl olur? Böylece Leo'nun dikkatini dağıtır ve seni biraz dinlendirebilirim."

Belli belirsiz bir gülümseme. "İhtiyacın olan son şey Leo'yu yönetmek için daha fazla zaman harcamak. Ya da Morelli'lerden herhangi biriyle. Kendine biraz zaman ayırmayı hak ediyorsun. Ve" diye ekliyor mavi gözlerinde bir ışıltıyla, "Finn Hughes'a aşık olacak kadar çok şey bulmuş olmalısın."

Midem allak bullak oldu. O keki *gerçekten* sevmemiştim. "Leo mu söyledi?"

Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sahte olduğunu mu? Evet."

Bu büyük bir sır ama Leo'nun bunu karısından saklamasını beklemiyordum. Her şeyi paylaşıyorlar. Ve şimdi başka birinden saklamak zorunda olmamak rahatlatıcı. "Kız kardeşlerimi çıldırtıyorum çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum ama ne diyeceğimi de bilmiyorum. Düğün renkleri, çiçekler ve pasta olmayacak ve bu konuda onlara yalan söyleyemem."

"Tüm ilişki bir yalan," diyor nazik ama kararlı bir şekilde.

"Zararsız görünüyordu," diye itiraf ediyorum. "Annemin benim için hazır aileler aramaktan vazgeçmesini sağlayacak bir şey - bir koca, çocuklar ve üç hayır kurumu yönetim kurulu pozisyonu ile önceden inşa edilmiş olarak geliyor."

Haley'nin yüzünde sempati ifadesi belirir. "Ona cehenneme gitmesini söylemelisin."

Genelde çok tatlı olan ağzından bu sözleri duymak beni güldürüyor. Caroline Constantine denen ejderha kadını kastederek, "İkimizin ailesinde de anaerki var," diyorum. "Ve onlara karşı gelersen kendini tehlikeye atarsın."

"Eva, Sarah bu ailenin reisi değil, tıpkı Bryant'ın Morelli Holding'in CEO'su olduğu gibi. Ailenin evini sen yönetiyorsun. Ailenin evini sen yönetiyorsun."

Çocukların tavsiyeye ihtiyacı olduğunda başvurdukları kişi. Hatta Leo'nun şirketini yönetmek için sırada sen varsın."

"Ona bunu yapmayacağımızı *söyledim*. Seninle evlendikten sonra olmaz."

"Sorun değil," diye beni temin ediyor. "Uzun bir süre bebekle meşgul olacağım. Ve gerçek şu ki, emlakçılıkla o kadar da ilgilenmiyorum. Her iki durumda da bana bakılacak. Ama mesele bu değil. Önemli olan senin ailenin reisi olman. Temel taşı sensin. Hepimiz sana bağlıyız."

Bu iltifat karşısında kalbim küt küt atıyor. "Çok tatlısın."

"Doğru," diyor bana buzlu su bardağını uzatırken. Biraz göz kırptırıyor, sanki güneşe bakıyormuş gibi, gerçi burası çok parlak değil. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Herhangi bir şey." Midem keki dışarı atmakla tehdit ediyor. Düşündüm de, son zamanlarda midem bulanıyor. Eskiden sabahları protein karışımları içerdim, ama şimdi onları görmeye bile zor dayanıyorum. Bana neler oluyor böyle?

"Leo'nun sürmesine izin verme," diyor. "Düzgün düşünemeyecektir."

"Leo'nun arabayı nereye sürmesine izin verme?"

İşte o zaman Haley gözlerini kapatır ve bayılır.



On Dokuzuncu Bölüm

Finn

Normalde evimde takırdayan bir tip değilimdir. Hughes Industries'de her zaman yapılması gereken bir şeyler vardır. Ya da teyzem ve pandanın durumu gibi, ailede benim devreye girmemi isteyen ya da buna ihtiyaç duyan biri.

Bir şekilde kendimi kütüphanede ciltleri karıştırırken buluyorum, aradığım şey olmadığında onları geri itiyorum. Ne arıyorum ki? Tek bulduğum şiir.

Çünkü ben Ölüm için duramadım - O

benim için nazikçe durdu -

Büyükbabam kaderinden kaçmaya kararlıydı. İşe yaramadı.

Babam bu konuda daha felsefiydi. Ölümle ilgili şiirler, kitaplar ve sanat eserleri biriktirirdi, sanki bu onun çalıştığı bir sınavmış gibi. O dersin kitapları bu rafları dolduruyor.

Bana gelince, bundan kaçınmayı hiç düşünmedim. Ya da kollarımı açarak kabul etmeyi.

Bunun yerine sonunda yalnız olacağımı bilerek teselli buldum. Başka kimse parçalanışımı izlemeyecekti. Başka kimse yas tutmayacaktı.

Hemingway odaya giriyor, boyu uzadıkça hâlâ biraz çirkinleşiyor. Oops bebeğiydi. Babamın iyi ve kötü günleri vardı. Annem o zamanlar hala bu evde yaşıyordu, ancak zaten hemşireleri ve personeli vardı. Babam manik ve huysuz olduğunda ortalıkta görünmezdi.

Küçük kardeşim muhtemelen iyi bir günde dünyaya geldi.

Annem ondan sonra bebek için kalmaya çalıştı. Birkaç yıl dayanabildi.

Babam gittikçe kötüleşti. Bir şeyler fırlatıyordu. Bağırıyordu. Bazen onun kim olduğunu unutuyordu. Bir keresinde onun hemşiresi olduğunu düşünmüştü. Bunlar

En zor zamanlar.

Sonunda kendi akıl sağlığını korumak için ayrıldı.

Hemingway kendini benimkinin karşısındaki ağır deri koltuğa atıyor ve onu sallıyor. Artık böyle yapıyor. Oturmak yerine kendini mobilyanın içine atıyor. Annem etrafta olsaydı muhtemelen onu düzeltirdi. Babam da bir beyefendinin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylerdi. Ama burada değiller. Sadece ben varım ve sessiz kalıyorum.

"Emily Dickinson," diyor elimdeki kitaptan bir şeyler okuyarak. "Onunla ilgili bir dil sanatları projem vardı. Çoğunlukla hayvanlarla ilgili olan üç şiirini analiz etmemiz gerekiyordu. Kuşlar. Kurbağalar. Arada bir sinek. Sonra da ilgimizi çeken bir konu hakkında onun tarzında bir şiir yazmamız gerekiyordu. Ben de PlayStation'ım hakkında bir şiir yazdım."

"Ben bunu görmedim." Öğretmenlerinden akademik gelişimi hakkında düzenli raporlar ve çalışmalarından örnekler alıyorum. Ama her şeyi değil. Dekanı arayıp bunu değiştirmem gerekecek.

Bir Shakespeare şairi gibi elini uzaktaki ufka kaldırıyor ve konuşuyor.

*Bir dünya gördüm,
kafamda ve televizyon
ekranında*

*Bir şiddet şarkısı söyledi-
Kimsenin temizlemek zorunda olmadığı kan*

"Bunu sen mi yazdın? Gerçekten iyi. Ve anlayışlı."

Abartılı bir iç çekişle "Her zaman şaşkınlık notuyla," diyor. "En çok PlayStation'ınız olmasına şaşırdım. PlayStation'ımı kaybetmedin mi?

Son atılmanızdan sonra elektronik ayrıcalıklar?"

"Buraya sorgulanmak için gelmedim," diyor. "Buraya *seni* sorgulamaya geldim. Eva Morelli ile aranızda ne var? Nişanlı mısınız?"

Yüce İsa. "Özür dilerim. Sana bundan bahsetmeliydim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onunla tanışmadığım sürece nişanın yasal olduğundan bile emin değilim. Babanın evlenme teklif etmesi gerekmiyor mu? Babam bunu yapamayacağına göre, ben onun yerine geçeceğim. Ona soracak bir sürü sorum var."

"Çok komik. Ve nişanlar yasal *değildir*."

"Nişanlılık yasallığa giden yoldur, dostum. Evlilik sonsuza dek sürer."

Evlilik sonsuza kadar sürmez. Ben balkabağına dönüşene kadar. O zaman benimle birlikte kapana kısılmış zeki, cömert, sevgi dolu bir kadın var. "Eva ile ilişkim... karmaşık."

"İşte buna seks arkadaşı denir, Finn. Nişanlına değil."

Onunla kuşlar ve arılar hakkında görünüşe göre çok geç bir konuşma yapmam gerektiğini hatırlatarak inliyorum. Ne zamandan beri sevişme *arkadaşı* terimini kullanıyor? O yatılı okulda çok hızlı büyüyor. Gitmek istemedi ama annem en iyisinin bu olacağını düşündü. Babamın etrafında büyümenin çok depresif olacağını söyledi.

O da onunla yaşamam gerektiğini düşünmüyor.

Hemşireler onun ana bakımıyla ilgileniyor. Banyo ve beslenme. Egzersiz için günlük yürüyüşler. Bazen ona kitap okuyorlar ya da bulmacalarda yardımcı oluyorlar. Belki de çoğu akşam burada olmamın bir önemi yoktur. Ya da eve erken gelip sıkıntıda olduğunda onu yatıştırmamın. Ama düşünmeden edemiyorum, eğer içeride olma ihtimali varsa, eğer burada olduğum için memnun olan bir parçası varsa, o zaman buna değer. Ona sağladığım rahatlığın aynısını kendimden esirgediğim de gözümünden kaçmıyor. Sanırım bunda bir ironi var.

"Evlilik hakkındaki hislerimi biliyorsun," diyorum.

Hemingway başını sallıyor.

"Ve çocuklar hakkındaki hislerim."

"Mhmmm," diyor, sesi uzatarak. Bir açıklama bekliyor. "Bu şeyler hakkındaki fikirlerim değişmedi."

"Bu, evlenme teklif ettiğin kadın için gerçek bir sürpriz olacak."

Morelli ailesinin yemeğinde beni neyin etkilediğini açıklamak imkansız. Hayatlarının kesiştiği noktada duruyor, her birinin patlamasını önlüyordu. Ve ben buna dayanamadım. Onu rahat bırakmalarını istiyordum. Ya da daha iyisi, onun için ne yapabileceklerine odaklanmalarını. Bu yüzden bir yalan uydurdum. Düşüncesizceydi. Aptalcaydı. Ve garip bir şekilde bağımlılık yapıyordu.

İçimdeki bazı sapkın dürtüler yalanı seviyor.

"Sahte," diye itiraf ediyorum, nefesimi üfleyerek. "Sahte bir ilişki. Sahte bir nişan. Ailesinin yakasını bırakması için bir yol. Birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyoruz. Birbirimize saygı duyuyoruz. Ama gerçekten çıkmıyoruz. Ve gerçek şu ki biz gerçekten nişanlı değiliz."

"Vay canına."

"Kimseye söylemezseniz memnun olurum."

"Kime söyleyebilirim ki? Arkadaşlarım Pembroke Prep'e geri döndü."

Sesinde acı var.

Belki de bu yokluk sırasında Hemingway'in kendi başının çaresine bakmasını bekliyordum. Onu günde birkaç kez kontrol ediyorum ve erişilebilir olmak için evden daha fazla çalışıyorum, ancak bu ebeveynlikle aynı şey değil. Bu rehberlikle aynı şey değil. Baba olmamak için bir sebep daha. Ben zaten boktan bir ağabeyim.

Eva Morelli dikkatimi dağıttı.

Şiir kitabını bir kenara koydum. "Dekanı arayabilirim. Topuklarını kazıyor çünkü o bir..." Özellikle homofobik bir pislik. Onu rahatsız eden banyodaki seks değil, bunun iki erkek arasında olması. "Onun mantıklı düşünmesini sağlayacağım."

Para ya da tehdit. Bunlar dünyanın dönmesini sağlayan iki şeydir.

"Ya da," diyorum, ses tonumu rahat tutarak. "Belki eve geri dönebilirsin."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Sadece sen istersen. Ben ve babam yerine kendi yaşındaki çocuklarla takılmanın daha eğlenceli olduğunu biliyorum. Bizim iyi vakit geçirme anlayışımız köfte gecesi."

Kaşlarını çatıyor. Uzaklara bakar.

Tereddüt ediyor. Gerginliği havada parıldıyor. "Hem?"

"Gerçekten evde yaşamak istiyorum." Kelimeler sanki çok uzun süredir bastırılmış gibi aceleyle dökülüyor. "Herkes öyle yapıyor. Her gün arabayla geliyorlar. Sadece kırk beş dakika falan."

"Bunun seni rahatsız ettiğini fark etmemiştim."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Uçağa binmek zorunda olan diğer çocuklar, ailelerinin Amerika'da eğitim almalarını istediği ama kendi ülkelerinde kalmak zorunda olan yabancı kraliyet aileleri gibi. Ya da aileleri onlardan nefret ettiği için. İnsanlar benim hakkımda böyle düşünüyor."

Hay sikeyim. "Oraya bu yüzden binmiyorsun."

Göz devirme. "Çünkü babamla yaşarsam depresyona gireceğim. Madem benim için bu kadar endişeleniyor, neden onunla yaşayıp ülkeyi gezemiyorum? Yeni Batman filmindeki aktörün çocuğu Pembroke'a gidiyor ve seyahat ettiklerinde uzaktan çalışıyor."

İyi bir noktaya değindin. "Tamam. İstersen geri gelip burada yaşayabilirsin. Annemi ben hallederim."

Şimdi aileyi idare eden Eva gibi konuştum. Yine de doğru. Birinin yapması gerekiyor. Belki de bu yüzden onu bu kadar iyi anlıyorum. Sorumluluğun seni nasıl yönlendirdiğini biliyorum. Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor, ta ki yemek yemeyi, uyumayı ya da kendi hayatını yaşamayı unutana kadar.

Sırıttıyor. "Harika."

Artık burada yaşayacağını bilmek şaşırtıcı derecede harika hissettiriyor. "Harika."

"Şimdi bana gerçeği söyle... Sen ve şu Morelli denen hatun. Korunuyor musunuz?" Alçak ve buyurgan bir ses tonu kullanıyor, ben de ona aynı soruyu sorduğumda sesimin böyle çıktığını varsayıyorum.

Bu acı verici, çünkü tabii ki ilk seferinde korunmadım. Ne kadar aptalım. İnanılmaz derecede aptalca. Ondan sonra her seferinde prezervatif kullandım ama ben de öyle yaptığım için onu aklını kaçırdığı için yargılayamam. "Öncelikle, onun adı Eva Morelli. Ona Eva ya da Bayan Morelli diyebilirsin ama *o Morelli* denen *hatuna* değil. İkincisi, seni ilgilendirmez."

"O zaman koruma kullanmam *seni* neden ilgilendiriyor?" "Bunu nereden duydun ki?"

"Biri bana Instagram'da bir gönderi gönderdi. Görünüşe göre sen bir influencer'ın ruh eşiymişsin ve o da seni aşık ettiği için *bir kaltağı kesmek* istiyormuş. Çoğunlukla şaka yapıyordu ama gözlerinde o kadar şiddet vardı ki Bayan Eva Morelli'ye onunla yalnızken güvenmezdim."

Sosyal medyanın bunu öğrenmiş olması ideal değil. Aileden bunu gizli tutmalarını istedik, ancak bunun ortaya çıkması an meselesiydi. "Eğer biri size bir şey sorarsa-"

"Yorum yapma. Hayatım boyunca bir Hughes oldum, biliyorsun. Ne yapacağımı biliyorum."

"Doğru." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dinle, bu gece bir randevum yok." "Şimdiden senden sıkılmaya mı başladı?" diye soruyor abartılı bir Sempati.

Aslında, bu öğleden sonra bir bebek partisi vardı. Erkeklerle izin yok. Muhtemelen geç saatlere kadar sürecek ve sonrasında yorgun olacak. Bu da beni garip bir şekilde kaşındırıyor. Eva ile vakit geçirmeye alıştım. Ve gecenin bir kısmını onun yatağında geçirmeye. "Neden bir film gecesi yapmıyoruz?"

"Sen ve ben mi?"

"Elbette," diyorum. "Babamın buna hazır olup olmadığını görebiliriz."

"Patlamış mısır istiyorum."

"Eminim şef bir şeyler ayarlayabilir."

Orantısız bir gülümseme. "Yani, sıradan bir aile film gecesi gibi mi?" "Hughes'lar ne kadar düzenli olabiliyorsa o kadar düzenli."

Koridordan babamın yaşadığı doğu kanadına doğru ilerliyoruz. Hemşireleri için bağlantılı odaları olan bir dizi dairesi var. Burada her şey yumuşak ve sade. Eskiden evin geri kalanı gibi dekore edilmişti. Eşyalar teker teker kaldırılmış. Vazolar, onları devirdiğinde. Birini parçaladığında tablolar. On bin dolarlık bir Rembrandt.

İçeri girdiğimizde hemşiresi gülümsüyor ama bu iyi bir gülümseme değil. Onunla karşılaşacaklarımız için şimdiden sempati duyduğunu gösteren bir gülümseme.

Başımla selam veriyorum. "O nasıl?"

"Ne yazık ki tepkisel. Biraz duygusal davranıyor."

Bu da muhtemelen öfke patlamaları demek. Bağırarak. Bir şeyler fırlatmak. Bir film gecesi kartlarda olmayabilir. Açık eşikten geçip büyük bir televizyonun bulunduğu oturma alanına giriyorum. Kanepenin ortasında oturmuş, öne doğru eğilmiş, yanaklarında gözyaşı izleri parlarken ekranı izliyor. Bu da ne böyle? Ne izlediğini görmek için yanına geldim.

Hay sikeyim. Doğum günü partimden bir video.

Kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum. Yedi mi? Sekiz mi?

Babam bahçeye ayrıntılı bir kay-kay sistemi kurdu. Annem haftalarca çimlerdeki çukurlar için sızlanmayı bırakmadı ama buna değdi. Videoda çocuklar fiskeyelerin içinden koşuyor ve küçük bedenlerini plastiğin üzerinde savuruyor. Hortumlardan kayganlaşan o buruşuk hissi hatırlıyorum. Islak çim kokusunu ve sonundan kayarak geçtiğimde dizlerime bulaşan çamuru hatırlıyorum. Yanaklarım ağrıyana kadar güldüğümü hatırlıyorum.

Babam biz küçükken bir sürü video çekmişti.

Şiir gibiydiler. Değiştiği zaman için hazırlıklar. Unuttuğu zamanlar için anılar.

Kamera titriyor ve sonra beni gösteriyor. Eksik bir dişle sırıtiyorum. "Sıra sende," diyorum kameraya. "Baba, hadi. Yapacağına söz vermiştin."

Yüzsüz bir kahkaha. "Bana bir dakika ver evlat. Bölgeyi tamamen yok etmeden önce bir şey yapmalıyım. Uzun bir süre köpek kulübesinde olacağım."

Annem ortaya çıkıyor, öfke ve kahkaha arasında gidip geliyor. "Eğer o kaydıraktan kayarsan seni eve almam. Köpeklerle birlikte kapıda uyumak zorunda kalacaksın."

Görüntü çılgınca kayıyor, kısa bir süreliğine yiyeceklerle kaplı masalar ve etrafta dolaşan insanların olduğu balon kemerlerden oluşan bir tabloda yanıp sönüyor. Sonra tekrar sarsılıyor, bu sefer çimenleri gösteriyor. "Emin misin?" Babam şakacı bir tonda mırıldanıyor. "Eğer giriş kapısında olursam, sana yetişemem."

Kadın kahkahası var.

Ekran kararıyor.

Uzaktan kumandanın bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Yüzüme çarpmadan önce onu yakaladım. "Baba," diyorum, sesim anılardan dolayı kalın çıkıyor. Tanık olduğum mutluluktan. Nasıl sonuçlandığını bilselerdi yine yaparlar mıydı? Bunun bir önemi yok. Böyle seçimlerimiz yok. Tekrar yapma şansımız yok.

"Çık dışarı," diyor, ifadesi karanlık. "Siktir git buradan." Kahretsin.

O akşamlardan biri. Film gecesi elimizden kayıp gidiyor.

Bana saldırıyor ve Hemingway'e dokunamasın diye onu engelliyorum. Çılgınca savurdu ve çenemin yan tarafıyla birleşti. Hay sikeyim. Bu çürütebilir. Bunu insanlara açıklamak eğlenceli olacak. "Baba, sakın ol. Bir şey yok. Sen güvendesin. Benim."

"Sen." Ağzının kenarlarında köpüklü tükürükler oluşuyor. "Sen. Sanki senin kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi. Ama tanımıyorum. Sen bir yabancısın. Sen de kimsin ve ailem nerede?"

"Ben senin ailenim," diyorum, sesim nazik.

İşe yaramıyor. Ne istediğinden bile emin olmasam da daha çok savaşıyor. Beni geçmek mi? Beni incitmek mi? "Karım nerede? Geneva? *Geneva*? Oğlum nerede? Finn nerede?"

"Ben Finn, baba. Buradayım."

Televizyona çılgınca bir bakış atıyor. "Hayır, o Finn. O benim oğlum."

Hemingway'in durduğu yere bakıyorum. "Sen git. Ben birazdan geleceğim."

"Nerede o?" diyor babam, sesi kırık dökük. "Öldü mü? Sadece söyle bana. Lütfen söyle. Karım ve oğlum öldü mü? Akıl hastanesinde miyim? Burası cehennem mi?"

Umutsuzluk bir kilise çanı gibi çalıyor. *Burası cehennem mi?*

Belki de öyledir. Kimse bu şekilde yaşamayı seçmez.

"O ölmedi," diyebildim. "İkisi de ölmedi. İkisi de güvende ve sağlıklı. Cenevre'yi görememenizin nedeni... çünkü ayrı düştünüz."

Şok. Acı. Öfke. "Bana yalan söylüyorsun. Sen bir yalancısın ve beni esir tutuyorsun. Buna katlanmayacağım. Geneva," diye bağırıyor. "İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

"Bay Hughes," diyor Hemingway, beni iterek. "Bir görüşme için buradayım. Sekreteriniz beni şimdi görebileceğinizi söyledi. Bu fırsat için minnettarım."

Babam bir an için şaşkın görünüyor.

Ellerinin beni tuttuğunu görünce şaşırmış gibi aşağı bakıyor. Beni yavaş yavaş bırakıyor ve sonunda geri adım atıyor. "Röportaj mı? Benim evimde mi? Bu oldukça sıra dışı."

Hem kendine özgü gülümsemesini takınıyor. "Ben alışılmadık bir adayım."

"Evet," diye mırıldandı babam. "Sekreterim seni gönderdiğine göre önemli bir şey olmalı."

Birlikte babamı başka bir odaya taşıyoruz, siyah ekran uzak bir anıya dönüşüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum Hemingway'e. "Ve film gecesi için özür dilerim."

"Sorun değil. Biliyor musun, sanırım bu benim için daha kolay. Bu kişi tanıdığım tek Daniel Hughes. Video kameranın arkasındaki adam mı? Onunla hiç tanışmadım bile." Bana bir bakış attı. "Ben beş yıllık planımdan bahsederken üzerine biraz buz koysan iyi olur. Seni çok çirkinleştirirse Eva Morelli sana bakmak istemez."



Yirminci Bölüm

Eva

THE HUGHES ESTATE hem Morelli hem de Constantine mülklerine uyabilir.

Bu onların ne kadar paraya ve güce sahip olduklarıyla da uyumlu. Yol ön kapıya kadar bile gitmiyor. Bunun yerine, yoğun bir şekilde düzenlenmiş bir avluya açılan dairesel bir yola giriyorum. Çardaklar ve eski moda lamba direkleri büyük bir malikaneye giden yolu gösteriyor. Her iki yandaki iki kavisli taş merdiven, Korint sütunlarıyla çevrili mermer zeminli bir alana çıkıyor.

Tavanın üstünde, insanların partilerden aşağı bakabileceği daha fazla korkuluk var.

Ortada her saat yanan bir avize asılıdır.

Buraya gelmek spontane bir karardır. Benden iki kat daha uzun olan devasa çift kapının önünde duruyorum. Bir Morelli'nin gözünü korkutmak için çok şey gerekir ama burası bunu başardı. Bir saray gibi. Finn beni daha önce buraya getirdiğinde arka kapıdan girmiştik. Bir aile girişi.

Ön kısım, ziyaretçilere konumlarını vurgulayacak şekilde tasarlanmıştır.

Neden buraya geldim ki? Burası Finn'in evi. Burası babasına baktığı yer. Kardeşinin kovulduktan sonra kaldığı yer.

Ben bir davetsiz misafirim.

Finn'in benimle daha uzun süreli bir ilişki, gerçek bir ilişki isteyip istemediğine dair şüphelerim varsa bile, kayıp prezervatife nasıl tepki verdiğini gördüğümde bu şüphelerim yok oldu. Endişeden daha fazlasıydı. Derin, tedirgin bir pişmanlıktı. Benimle bir gelecek göremiyor.

Nişanımız gerçek değil. Ben buraya ait değilim.

Kapı açıldığında gitmek için dönüyordum. Orada bir adam duruyordu. Daha önce hiç tanışmamış olsak da kıyafetlerini ve duruşunu tanıyorum.

"Bayan Morelli," diyor belli belirsiz bir İngiliz aksanı içeren istekli bir sesle. "İçeri girmez misiniz?"

Muhtemelen beni yuva kamerasında falan görmüştür. Her yerde güvenlik ve kameralar olduğuna şüphe yok. Ağır bir şekilde şifrelenmiş tabii ki. Çok güvenli.

Sırlarının korunması gerekiyor.

"Finn evde mi diye bakmaya geldim. Ya da meşgul mü diye."

Kapıyı açık tutarak, "Lütfen içeri gelin," dedi. "Sizi ona götüreceğim."

Garip davranıyor olsam da geniş ön avluda kalıyorum.

"Biliyor musunuz? Meşgul olabilir. Önceden aramadım. Belki ben aramadan önce kontrol edebilirsiniz-"

"Eva?" Finn iki büyük merdivenden birinden iniyor, o kadar yakışıklı görünüyor ki kalbim duracak gibi oluyor. Saçları karıştırılmış. Koyu mavi bir kazak ve genellikle takım elbise giyen bir adam için rahat olan bir pantolon giyiyor. Yorgun görünüyor ama bu sadece onun gerçekliğini artırıyor.

Bu kanlı canlı bir adam. Bir rüya değil. "Özür dilerim," diyorum telaşla. "Sadece ben-"

Bana ulaştığında yüzünde endişe ifadesi vardı. "Her şey yolunda mı?"

Yere bakıyorum ve üzerimde hâlâ fırfırlı lavanta rengi bir elbise olduğunu fark ediyorum. Özellikle Haley'nin bebek partisi için almıştım. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor. Leo'yu ambulansa bindirdim, ne kadar yoğun davranırsa davranсын onu bıçaklamamaları için sağlık görevlilerine yemin ettirdim. Sonra kız kardeşlerimle birlikte hastaneye gitmek için bir SUV'a doluştuk.

Var olan tüm testleri yapmaları birkaç saat sürdü.

Leo'nun onları delirtmek için birkaç tane daha düşündüğüne eminim.

Bayılmış, doktorlar öyle söyledi. Nispeten normal. En azından bize söylemeye çalıştıkları buydu. Haley resmi olarak yatak istirahatinde, yani gerçekten o yatak odasına hapsolmuş durumda. Doktorlar pek endişelenmese de, bayılma ihtimaline karşı etrafta dolaşamıyor.

Düşüş ona zarar verebilir.

Leo *nispeten normal* açıklamasını kabul etmedi. Bunun üzerine tüm hastane grubunun kadın doğum şefinin New York'a uçuşu için ısrar etti. Emerson Daphne'yi almaya geldi. Lucian Elaine'i götürdü. Sophia ve Lizzy evlerine bırakıldı.

Sonuna kadar yanlarında kaldım, onlara eve kadar eşlik ettim, Leo'nun hastane personeli ve şoförle olan sert konuşmalarını yumuşattım. Eve vardığımızda ve en derin korkuları onu ele geçirdiğinde kendini tamamen kaybetmesini engelledim. Hastaneler. Acı. Ölüm. Ben oradan ayrıldığımda Haley yatağına yatmış, Leo da yanındaki sandalyeye oturmuş, gözleri kıpkırmızı olmuş, karısına bakarken yüz ifadesi asıktı.

Bir şekilde çatı katıma geri dönmedim.

Buraya geldim.

O anın, Haley'nin bayılmasını izlemenin, onun ya da bebeğin nasıl olacağını bilmemenin korkusu bir anda aklıma geldi. Leo için, ailem için güçlü olmalıydım. Artık bitti. Yüzüm düştü. Finn'le duygularıma yer var. Burada savunmasız olabilirim. Burada güvende olabilirim. Bir anda her şey üstüme üstüme geliyor. Kontrol edilemez, dağınık hıçkırıklara boğuluyorum.

Güçlü kollar beni sarıyor. Finn'inkiler olduğunu anladım.

Bana kendimi ne kadar güvende hissettirdiği için onları her zaman tanıyacağıma dair garip bir düşünceye sahibim. Ama bu sonsuza kadar sürmüyor. Bu da beni daha çok ağlatıyor.

Beni taşın üzerinden yarı taşıyarak birkaç basamak aşağı indiriyor. Açık bir alandan geçtiğimin farkındayım. Birkaç merdiven daha, sonra Finn oturuyor.

Kucağında sarılıyorum, dudakları şakağıma bitmek bilmeyen bir öpücük konduruyor. Tüm korkumun bu çılgınlarda ortaya çıkmasına izin verdim - sadece yeğenim, Haley ve Leo için değil, tüm ailem için. Değer verdiğim herkes için, her zaman kırılmanın eşiğindeymiş gibi hissettiğimde. Sanki kafamı çevirirsem, gözümü kırparsam çözüleceklermiş gibi.

Çözülen benim.

Hıçkırıklar yavaşça azalır, geriye sadece titreme kalır.

Hâlâ dışarıdayız. Suyun tuz kokusunu alabiliyorum. Hughes'un malikânesi Stony Cove sahiline sırtını dayamış, yeryüzü burada bir araya geliyor. Dağ, okyanus ve toprak parmaklarını birbirine geçiriyor. Bu bize mahremiyet sağlıyor. Kendi dünyamızdaymışız gibi hissettiriyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diye mırıldanıyor.

"Yok bir şey," diyorum, sesim kalın. "O iyi. Haley iyi. Bebek iyi." Kelimeler konuşmadan daha fazlası. Onlar bir dua.

"Tamam," diyor, sesi hâlâ sakın ve yatıştırıcı. "Bu iyi."

Derin bir nefes aldım. "Bebek partisinde bayıldı. Hamilelik sırasında vücutta salgılanan hormonların vücudu nasıl rahatlatığıyla ilgili bir şey.

kan damarları. Düşük kan basıncı beyne daha az oksijen gitmesi anlamına gelir. Bu yüzden bayıldı."

Sırtımı sakinleştirici daireler çizerek ovuyor. "Yaralandı mı?"

"Onu yakaladım. Kollarımda ölü gibiydi. Leo bana ulaşmadan onu kanepeye yatırdım." Yumuşak bir kahkaha. "Sanırım bunu yaparken ışık ve ses bariyerini kırdı. Görünüşe göre endişelenmesi gereken en büyük şey düşüp yaralanmak, bu yüzden onu yatak istirahatine aldılar."

"Özür dilerim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Başımı ona yaslıyorum, o da beni boynunun altına sıkıştırıyor. "Beni hep en kötü halimle görüyorsun. İşler ters giderken. Yıkılırken. Ağlarken."

"Seni en iyi halinle görüyorum," diyor usulca. "Her zaman."

Kalbim sıkışıyor. "Onun iyi olduğunu biliyorum. Beynim bunu biliyor, ama kalbim-"

"Tabii ki hayır," diyor, sesi alçak ve sakin bir şekilde makul. "Adrenalin sisteminizi doldurdu ve bununla başa çıkmanıza yardımcı oldu. Saatlerce. Ve etkisi geçtiğinde dinlenmeye ihtiyacın var."

İç çektim. "Muhtemelen annemi arayıp son durumu bildirmeliyim. Haley hastaneden taburcu edildiğinde onunla konuşmuştum ama yine de -"

"Ona mesaj atabilir misin?"

"Şey, sanırım. Ama o zaten tüm bilgileri biliyor. Sadece rahatlamak isteyecektir. Kendini daha iyi hissedene kadar konuşmak isteyecektir."

Finn'den sessizlik.

Sonra da: "Kendini daha iyi hissetmelisin Eva."

Sertleştim. "Onlar benim ailem. Bu bir kriz."

"Daha önce bir kriz vardı. Bu, ailenizdeki herkes için duygusal düzenleyici olarak hizmet etmenizdir. Anneniz stresliyse, sorun değil. Korkunç bir şey oldu. Bırakın stresli olsun."

"Onun için orada olmalıyım."

"Senin için orada olacak mı? Yoksa her şey tek yönlü mü ilerler?"

Öfke yükselir. "Morelli ailesinin berbat durumda olduğunu biliyorum. Bozuk, zehirli ve daha milyonlarca şey olduğumuzu biliyorum ama onlar benim. Ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor."

"Onlar için yaptığınız şeyi seviyorlar."

İşte bu kadar. Kollarının sıcak konforundan ayrılmak acı verse de ayağa kalktım. Ve buruşuk lavanta rengi bebek partisi elbisemle onun karşısına çıktım.

"Sen konuşmayı seven birisin. Tüm hayatını ailen için feda ediyorsun. Ve sadece ailen için değil. Bunu anlayabilirim. Ailenin sakladığı *sır* için her şeyini feda ediyorsun."

"Eva."

"Sen de benim kadar kötüsün. Kabul et bunu." "Aynı şey değil."

"Aslında daha da kötü."

"Bu Hughes'un laneti. Bunu yapmak için yetiştirildim."

"Phineas Galileo Hughes, ailenizin lanetler üzerinde bir etkisi yok."

Duraksıyor. "Dilindeki ismimi seviyorum."

Ona ters ters bakıyorum, çünkü bunu hâlâ atlatabilmiş değilim. O her şeyini ailesine veriyor ve ben de aynısını yapmak istediğimde tartışmaya çalışıyor. İkimiz de ailelerimize teraryumlarımız gibi bakıyoruz, sadece onları bir arada tuttuğumuz için var olan ekosistemler.

"Beni sertleştiriyor," diyor, iki parmağını elbisenin ipek kumaşı boyunca uyluğumda gezdirerek. "Ama senin çıplak vücuduna benimkine attığın gibi bir imza atamadım."

İçimden bir his geçiyor, sıcak ve elektrikli. "Sana hâlâ kızgıyım."

Dudakları titriyor. Hâlâ bunca zamandır tanıdığım şakacı Finn ama artık gözlerinde daha fazla ciddiyet var. Aramızdaki çekimin daha fazla farkında. "Yine de beni affedeceksin."

"Kendinden bu kadar emin misin?"

"Ne zaman göreceksin?" Beni kalçalarımın arkasından tutup önünde durana kadar çekiyor. Hâlâ çardağın tahta koltuğunda oturuyor, üzerinde o lanet olası gündelik kıyafetleri, geniş omuzlarına ve kaslı kollarına uygun lacivert bir kazak var. "Kendimden emin değilim, tatlım. Ben senden eminim. Kendi iyiliğin için fazla sadıksın."

Bunu sanki bir zayıflıkmış gibi alaycı bir şekilde söylüyor.

Buna söyleyecek bir şeyim, yapacak bir argümanım var ama eli elbisemin altından kayar kaymaz aklımdan uçup gidiyor. Yukarı ve lavanta rengi jartiyer kemerinin hortumumu tuttuğu yere kadar. Bacağımın iç kısmına dokunduğunda nefesim kesiliyor.

Çenesindeki karanlık bir şey dikkatimi çekiyor. Elimi uzattım ve onu incitmek istemediğim için kısa kestim. "Bir şey mi oldu? Kavga mı ettiniz?"

Kısa bir kahkaha. "Onun gibi bir şey."

"Finn?"

"Zor bir geceydi," diye itiraf ediyor. "Babam daha bir saat önce yattı. Hemingway yardımcı oldu. Hem de çok. Bittiğinde ikimiz de bayılmıştık."

Üzüntü kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Sonra da buraya duygularımı senin üzerine yıkmaya geldim."

İki parmağım külotumun eteklerine takıldı. "Duygularını istiyorum."

"Yorgun olmalısın. Sen-"

"Bunun için çok yorgun değilim," diyerek külotumu indiriyor.

Sanki bunu ezelden beri yapıyormuşuz gibi, ay ışığının aydınlatığı bir çardakta beni soyarken, ela gözleri karanlıkken, hiç düşünmeden onlardan çıkıyorum. "Emin misin?"

Bacağımı kaldırıyor ve ayağımı pantolonunun altında sertleşen ve zonklayan sikinin üzerine koyuyor. "Bu emin olduğumu hissettiriyor mu?"

Ayak parmaklarım kıpırdıyor, o da homurdanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, sonra ayağımı yanındaki banka taşıyor. Çıtalı zemine doğru kayıyor, böylece alttan elbiseme bakıyor, yüzü seksimden birkaç santim uzakta. Nefesim kesiliyor. Çok yakın, çok samimi. Utandığımı hissediyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama güçlü eller beni geri çekiyor. Kıcımlı yoğuruyorlar, biraz fazla sert. Bu mükemmel.

Bugün ikimiz de duygusal bir sınavdan geçtik.

Fiziksel dokunuş bir merhem gibi hissettirir. Ne kadar sert olursa o kadar iyi. Hissettir bana.

Acıt.

Kalçamın iç kısmında bir çizgi öpüyor ve ben inliyorum. Hayır. Hayır.

Evet.

Bir ayağım çardağın zemininde, diğer ayağım bankın üzerinde duruyorum. Tamamen ellerine maruz kaldım. Ağzına. Amıma sert, açık bir öpücük konduruyor ve hıçkırıyorum. Eve asla dönemeyeceğinden korktuktan sonra dünyaya iniş yapmak gibi. Acı ve rahatlama bir arada. Kalçalarım eski bir hareketle sallanıyor, onun diline biniyor.

Beni kırılma noktasına getiriyor ve sonra durduruyor. Bu çok zalimce.

"Lütfen, Finn."

"Çok güzel yalvarıyorsun," diyor, sesi alçak. "Tekrar yap."

"Lütfen gelmemi sağla," diyorum çaresizce, sesim suda yankılanıyor.

Dili klitorisimde dolaşıyor ve ben şiddetli titremeler ve boğuk çığlıklarla boşalıyorum. Beni tutmasa yere düşecektim. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi vücudumu hareket ettiriyor. Yüzüm banka dönük olacak şekilde beni döndürüyor. Körü körüne uzanıp parmaklığı tutuyorum. Tahta izleri tenime işliyor. Ayağa kalkana kadar kalçalarımı kaldırıyor. Arkamda bir prezervatif paketinin yırtılma sesini duyuyorum. Şimdi bile güvende. Bir daha aklımızı kaybetmeyeceğiz. Bir kasırganın ortasında bile korunuyoruz. Sonra içime dalıyor ve ben haykırıyorum.

"Evet. Daha fazla. Lütfen."

"Doğru," diyor hırlayarak. "Her şeyi ve herkesi idare eden Eva Morelli. Eva Morelli, lanet olası Bishop's Landing'in kraliçesi. Ve sen de buradasın. Hoşuna gidiyor, değil mi? Sikimin içinde olması? Amin beni lanet bir ağız gibi emiyor."

İnledim. "Finn."

"Kimin seni bu kadar iyi hissettirdiğini biliyorsun. Benim, değil mi? Her zaman benim."

Sonra boşalıyor, parmakları kalçalarımı acıyla sıkıyor, arkamdan bir kükreme geliyor. Aletinin içimde attığı nabız beni uçurumun kenarına itiyor ve haykırıyorum, çardağın korkuluklarına tutunurken bile serbestçe düşüyorum, kendimi gerçek olmaması gereken bir coşkuda kaybediyorum.



Bölüm Yirmi Bir

Finn

Pek çok kez Eva'nın yatağında onunla birlikte yattım, ama çok fazla oyalanmadım. Genellikle yaz güneşinin ilk ışıkları gökdelenlerin üzerinden görüldüğünde eve giderim, böylece Hemingway uyanmadan önce evde olabilirim. Yine de burada onunla hiç uyanmadım.

Ve bir şekilde, daha gerçekçi hissettiriyor.

Onun çatı katını ziyaret etmek, güzel bir yabancı ülkede turist olmak gibi. Zamanımın tadını çıkarabilir ve sonra onu geride bırakarak geri dönebilirdim. Burası hayatım boyunca yaşadığım aynı ev.

Ölmeyi planladığım ev.

Sanki zamanın onu alıp götürmesini engelleyebilecekmiş gibi onu kendime çekiyorum. Her iki şekilde de gidecek. O kadarından eminim. Şimdi bu sahteliği sürdürebilirim ve o da çekip gider. Ya da acı sona kadar bekleyebilirim.

Beni beslemesini ve yıkamasını sağlayabilirim. Onu eski halinin bir kabuğu haline getirebilirim ve sonra, sadece kendinden geriye kalanları kurtarmak için, sonunda gider.

Aslında, ailesiyle nasıl olduğunu görünce, o zaman bile gitmezdi.

Onu da yanımda götürürdüm.

Lanetin benimkini çaldığı gibi onun geleceğini de çalacaktım.

"Sonunda uyandım," diyor nefesi göğsümdeki tüyleri karıştırarak.

"Ne zamandır ayaktasın?"

"Uzun bir süre değil, ama hareket etmek istemedim. Bu çok iyi hissettirdi." Ayağa kalkmak için hamle yaptı, ben onu durduramadan benden uzaklaştı. "Yine de istersen buradan çıkabilirim. Hemingway beni görmeden önce."

"Hayır, ben-" Elini tutarak doğruldum. "Ona bizden bahsettim. Ona bunun gerçek olmadığını söyledim."

Yüzünde bir duygu belirliyor ama ben onu yakalayamadan kayboluyor.

"Nişanı bir şekilde Instagram'dan öğrenmiş." İçimde bir utanç titreşiyor. Yalanı söyleyen bendim ama devamını bile getiremedim. "Çalkantılı bir aile hayatı var. Seninle tanışmadan gerçekten nişanlanmış olacağımı düşünmesini istemedim."

Yanağına bir kızarıklık geliyor. Bana arkasını döndü, bu yüzden sadece sırtının genişliğini, kolunun ince sütununu, göğsünün koyu renkli ucunu görebiliyorum. Siyah saçları bir peçe gibi etrafına dökülüyor, onu koruyor.

Ama yine de görebiliyorum, saçlarına ve duruşuna rağmen. Ona zarar veriyorum.

Ne zaman ilişkimizin sahte olduğunu ya da nişanlılığımızın numara olduğunu söylesem, bu onu incitiyor. Gözlerinde göremeyeyim diye hep başka tarafa bakıyor ama şimdi görüyorum. Kafasının açısında, kalbinin ağırlığında. Uzak bir gelecekte onu incitmekten endişeleniyordum, ama şu anda oluyor. Zaten burada.

"Biz bir hashtag'iz," diyor.

"Bir ne?" Fark ettiğim şey karşısında hâlâ sersemlemiş bir halde boş boş soruyorum. "İsimlerimizin bir karışımı.

#Finneva."

"Tanrım."

"Ayrıca bir TikTok sesi de var."

"Dinle, Eva. Bu nişanı sana ben attım, biliyorum. Ve en başta sahte randevu fikrini ortaya atan kişi. Ve bilmeni isterim ki-"

Telefonum beni sarsan bir melodiyle çalıyor. Bu sesi çıkarabilen sadece birkaç kişi var ve onlar da babamın hemşireleri ve destek personeli. *Cevap* tuşuna bastım ve nefes nefese bir ses, "Bay Hughes? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama-"

Arka planda bağırışları duyabiliyorum.

Saniyeler içinde yataktan kalkıp dün gecedен kalma pantolonuma ve yeni bir beyaz tişörtlü uzanıyorum. "Geliyorum," diyorum aramayı sonlandırmadan önce. "Özür dilerim. Gitmek zorundayım. Orada-"

Eva çekmecelerimi karıştırmaya başladı bile. Bir çift boxer külot ve benimki gibi başka bir beyaz tişört buldu. "Hadi gidelim."

"Burada kal."

"Ben de seninle geliyorum. Benim için endişelenme."

Daha fazla tartışmadan dönüp koridora çıkıyorum.

Şu anda her ne oluyorsa, bunu görmemeli. Sonra tekrar, zaten benim en kötü yanımı bilmiyor mu? Belki de bilmiyordur. Belki de romantikleştirip olmadığı bir şeye dönüştürmüştür. Korku ve paranoyanın onu nasıl ele geçirdiğini bilmiyor. Onu saldırganlaştırıyorlar. Bir hemşire yüzüne yumruk yedi. Korneasını yırttı ve burnunu kırdı. İşte o zaman her vardiyada en az iki hemşire bulundurmaya başladık. İşlerinin bir parçası da diğer kişiyi korumak. Babama zarar verse bile kendilerini savunmak için ne gerekiyorsa yapmaları konusunda kesin emirleri var. Başka birine zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Bokunu duvar kağıdına bulaştırdığı zamanı bilmiyor. Ya da hemşire onu sakinleştirmeden önce kendi solunum tüpünü çıkardığı zamanı. Bir çocuğun muhakeme yeteneğine sahip olabilir ama bir yetişkinin vücuduna sahip. Onu zapt edemeyiz. Bu insanlık dışı kabul edilir ama bazen...

Bazen onun durumunda var olmak bile insanlık dışıdır.

Dairelere ulaştığımızda iki hemşirenin de onunla mücadele ettiğini görüyoruz.

İroni şu ki, el ve ayaklarında his kaybı yaşıyor. Bu da gerçek anlamda daha az acı hissettiği anlamına geliyor. Kendini yaralasa bile bu onu inanılmaz derecede güçlü yapıyor.

Onların yanından hızla geçip onu kollarıma alıyorum. Bu hassas bir denge; hem kendine zarar vermesini önlüyor hem de kendini odaya fırlatmasını engelliyorum. Ya da hemşirelerden birine. Eva hakkında kısa bir korku duyuyorum. Kendini ondan korumayı bilemeyecek. Ama onu yatağına yatırmayı başardım.

Hâlâ kollarını tutuyorum, benimle mücadele edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, ateş gibi parlayan korkunun ötesinde beni görebilmesini umuyorum. "Baba. *Baba*. Benim. Finn."

Tanıdık kahverengi gözleri bulanık. "Kim?"

"Ben Finn. Phineas. Ben senin oğlunum.

Hatırladın mı?"

"Ben-" Kaşları birbirine yaklaştı. "Seni tanıyor muyum?"

Boğazımdaki düğümün etrafında sertçe yutkunuyorum. Kafası ilk kez karışmıyor ama Eva'yla geçirdiğim gecenin ham duygularından sonra bununla yüzleşmek zor. Savunmam düştü. "Bana beyzbol topuna nasıl vurulacağını sen öğrettin.

Ve bir bilgisayarı parçalarına ayırmak. Ve üç tanesini okyanusta kaybetmiş olsak da RC uçağı uçurmak."

Şaşkın görünüyor. Ve üzgün. "Özür dilerim genç adam. Seni tanımıyorum."

Keder gelgit dalgası gibi yükseliyor. Gözlerimin arkasına batıyor.

"Sorun değil," diyor Eva, öne doğru gelerek. Etek ucunun altından sadece külotumun alt kısmı görünen büyük beyaz bir tişörtün içinde sevimli bir şekilde kıvrılmış görünüyor. "Sana ondan bahsedeceğim."

"Yapacak mısın?"

Yatağın kenarına oturur ve adamın elini kendi elinin içine alır. Budaklı bir el değil. Romatizmal değil. Yaşlılık lekeleri yok. Bunun için yeterince yaşlı değil. Sadece yemek yemeyi sevmediği için daha kırılgan hale gelmiş sıradan bir erkek eli. Doktorlar daha fazla kalori alabilmesi için diyetini her gün değiştiriyor. Bir an için öfkelenecek diye endişelendim ama yeterince sakın görünüyor. Ve meraklı.

"Phineas Galileo Hughes," diyor sanki çok çok uzun zaman önce başlayan bir hikaye anlatıyormuş gibi. Ve sanırım öyle. "Phineas, Hughes tarafında bir isim, sanırım. Bir amca."

"O bir korsandı," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle arkasına bakıyor. "Bir korsan mı?"

"Teknik olarak Devrim sırasında bir korsan. Bir harita olduğuna dair söylentiler var."

"Ona bir korsanın ve bir gökbilimcinin adını vermişsin," diyor şaşkın görünen ama bu konuşmaya alışmaya çalışan babama. Eva'nın varlığının tatlılığı altında onu sarmala sokan her neyse çoktan unutulmuş. "Bu da sanırım onun maceralar yaşamasını istediğin anlamına geliyor. Ve yıldızlara bakmasını."

Kendimi onun samimi ve içten görüntüsüne kapılmış buluyorum. Onu sakinleştirmekten fazlasını yaptı. Beni de sakinleştirdi. Ağır beklentiler olması dışında isimlerim hakkında hiç düşünmemiştim. Ve yatılı okuldayken göbek adım yüzünden kavga ettiğim gerçeğini. Babamın benden denizlere açılmamı isteyebileceğini fark etmemiştim.

"İkisi bir arada," diyorum usulca. "Denizcilik ve yıldızlar."

Arkasına bakıyor ve gülümsüyor. "Kuralları çiğnemekten hoşlanıyorsun." "Hey," diyorum, nazikçe azarlayarak. "Ben çok dürüst bir insanım."

"Tamam, *Phineas*," diyor alay ederek. Tekrar babama dönüyor. "Tehlikeli şeylerden hoşlanıyor. Hızlı arabalar, yasadışı bahisler ve

yeraltı boks maçları."

"Ve tehlikeli kadınlar," diyorum sesimi alçaltarak.

"Ve yarış kazanan safkan atlar." "Tam olarak bu sırayla olmasa da."

"Bunları yapıyor çünkü zamanı tüketiyor. En azından öyle olduğunu düşünüyor. Ve her şeyi deneyimlemeye o kadar kararlı ki, sanki geride bırakabilirmiş gibi. Sanki her duyguyu, her riski, her heyecanı hissetmişse, gitme zamanı geldiğinde bunu kabul edecekmiş gibi."

Boğazım kapanıyor. Beni çözdü.

Tüm hayatınızı aileniz için feda ediyorsunuz. Sadece ailen için değil. Bunu anlayabilirim. Ailenin sakladığı sır için her şeyini feda ediyorsun.

Bu doğru mu? Olabilir.

Bu bir dilekten daha fazlası. Babam bana söz verdirdi. Sadece altı, yedi, sekiz yaşındayken değildi. Daha sonraları, hala akli başında olduğu zamanlardaydı. Gecenin bir yarısı beni bulur, uyandırır ve kimseye söylememem için yemin ettirirdi. Asla.

O zaman şiir ona yardım etmedi.

Şimdi aldığım tüm riskler daha sonra bana yardımcı olmayacak.

"Korkuyor musun?" Soru babamdan geliyor. Önce Eva'ya sorduğunu sanıyorum ama sorgulayan bakışları benim üzerimde.

"Belki," diyorum dürüstçe cevap vererek. Kolumu Eva'nın omzuna doladım. "Bazen zamanım tüketilmiş gibi hissediyorum ve bununla başa çıkmanın doğru yolunu bilmiyorum. Bilginin beni değiştirmesine izin vermeden bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Zırhın olmadan savaşa nasıl girersin?"

"Bu seni değiştirebilir," diyor babam. "Seni daha iyiye doğru değiştirebilir."

Başımı sallıyorum. Reddetmiyorum. Daha iyisinin ne anlama geleceğini bile bilmiyorum.

"Kinder," diyor babam, yüzümdeki şaşkınlığı görünce. Yüz ifadesinden beni hâlâ tanımadığını anlayabiliyorum. Ben şu anda onun oğlu değilim. Onun için bir yabancıyım, tıpkı onun bu halinin benim için bir yabancı olduğu gibi. Belki de öyle değildir. Bu kişiyi yıllardır tanıyorum. Belki bu versiyonun bir parçası beni tanıyordur. "Bu sizi daha nazik yapabilir. Daha sevgi dolu. Daha verici. Sonunda her şeyi kaybedeceksen kendini tutmanın ne anlamı var?"

Bunu söylediğinde kulağa çok mantıklı geliyor ama neden bahsettiğimizi bile bilmiyor. Sanki babamı bana bakarken bulabilecekmişim gibi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Onun yerine başka biri, Hemingway'in tanıştığı tek kişi.

Eva hâlâ babamın elini tutarak, "Çok nazik biri," diyor. Konuşurken bana değil ona bakıyor. "Ve sevgi dolu. Ve verici. O iyi bir adam, oğlun. Harika biri."

Babamın bulanık kahverengi gözleri odaklanmakta zorlanıyor. Göz kapakları sarkıyor. Hemşire elinde başka bir battaniyeyle öne çıkar.

Eva ona yer açmak için geri çekildi. Babamın eli onunkinden kurtuldu. Eva'yı tutup yanıma çekiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim kalın.

"Bir şey değil." Daha fazlasını söylemek ister gibi tereddüt ediyor. Sonra aceleyle konuşuyor. "Finn, bu şekilde bitmek zorunda değil. Bu odada yalnız ve korkmuş bir şekilde."

Yani bunu gerçekten yapacağız. "Tabii ki bu odada olmayacağım. O burada olacak. Ben kendi odamda olacağım. Büyük ihtimalle ben gerçeklikle bağımı kaybettiğimde o hâlâ hayatta olacak. Otuzlu yaşlarımızda pes eden sadece beyinlerimizdir. Bedenlerimiz değil. Bu şekilde uzun süre yaşarız."

"Güzel," diyor şiddetle. "Sırf bir hastalığın var diye erken ölmeni isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden istemeyesin ki? Ben istiyorum. Ailemdeki her erkek o taşı tartmak zorunda kaldı." Babam bile bunu yapmıştı. Şiirlerin hepsi Ölüm'le güzel bir at arabası yolculuğu içermiyordu. Bazıları acı ve çıkış yolu hakkındaydı. İntihar.

Eva'nın gözleri büyür. "Bu hiç komik değil, Finn." "Şaka yapmıyorum, Eva."

Gözleri yaşlarla dolar. "Lütfen yapma."

"Hâlâ buradayım," diyorum, kollarımı iki yana açarken ses tonum yakıcı. İronik şovmen. "Tüm ihtişamımla. Ben hayatta olduğum sürece her yerdeki hissedarlar güvende."

Koyu renk gözleri parıldıyor. "Seni umursamamam gerektiğini biliyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil, ama gerçek şu ki seni seviyorum." Bu açıklamanın ardından kırılğan bir sessizlik gelir.

Babam yatakta huzur içinde uyuyor. Hemşire bizi yalnız bırakmak için dışarı çıktı. Gelecekte hapishanem olacak yerde duruyoruz.

Kendimi burada gördüğümü söylerken haklıydı.

"Yirmi dokuz yaşındayım," diyorum, sesim kısık. "Babamın ilk atağı mı? Otuz altı yaşındaydı. Yani yedi yıl sonra."

"O zaman bana yedi yıl ver," diye fısıldar. "Ya da bundan daha azını. Bana yedi ay ver. Güvenini kazanmama izin ver. Seni terk etmeyeceğim, Finn. Ne olursa olsun."

Bu bir bağırsak yumruğu.

Seni terk etmeyeceğim, Finn.

Tabii ki yapmaz. O özüne kadar sadıktır.

Ne olursa olsun.

Bu onu kırsa bile.

Ben onu zorlamadıkça beni bırakmaz.

"Bunun daha fazlası olabileceğini düşündüyseniz özür dilerim," diyorum, sesim kısık. "Bunun sahte olduğunu açıkça belirtmeye çalıştım. Aramızdaki ilişkinin asla gerçek olamayacağını."

O irkildi ve ben kendimi piç gibi hissettim.

Çünkü ben bir piçim.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu sen değilsin. Tanrım, Eva. Sen çok güçlüsün. Çok güzelsin. Çok cömertsin. Eğer biri olsaydı, bu sen olurdun. Ama yapamam-"

"İstiyorsan yapabilirsin."

Tabii ki Eva Honorata Morelli saçmalıklarımı yüzüme vuracaktı.

"Sen yetişkin bir adamsın," diyor. "Korkmana gerek kalmasın diye yalnız yaşamayı seçen, inanılmaz derecede yetkin, güçlü, kuvvetli bir adam, ama işler öyle yürümüyor. Sen zaten kendini onunla aynı odaya koymuşsun. Kendinizi çoktan izole ettiniz."

"Bu benim seçimim," diyorum, sesim kısık.

Yıllar önce yaptığım bir seçim.

Ondan önce.

O öldükten sonra da bu benim seçimim olmaya devam edecek.

Benimle tartışmak ister gibi tereddüt ediyor. Eva kolay kolay pes etmez.

Bir şeyi kafasına koyduğunda başarısız olmaya alışık değil.

Bu böyle devam ettikçe daha da kötüleşecek. Buna bir son vermeliyim.

"Sen zaten bana aşık oldun." Ses tonum soğuk. "Ve tehlike de bu. Başkalarına harcadığın tüm sevgiyi geri alamazsın. Bu imkânsız. Bir hata daha yaptın Eva. Bunun için seni affedeceğim. Asıl soru senin kendini affedip affetmeyeceğin."

Biraz nefes alır. Affedilmeye ihtiyacı olan o değil. Benim. Bunu asla kabul etmemeliydim. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Ve çok ileri gittiler. Babamı gördü. Evimizi gördü. Benim yatağında uyudu. Beni korumak için nafile bir çabayla kalbimin etrafına duvarlar örüldüğünü hissedebiliyorum. Korumayacak.

Bunların hepsi geri dönüp bana musallat olacak. Zaten peşimi bırakmıyor. Hâlâ hayattayken lanetlenmiş bir adamım. Lanetli bir adam. Lanet altında yaşamak böyle bir şey. Ne zaman saldıracağını asla bilemezsin. O yüzden bırak da üzerine gelsin. O seni ele geçirmeden sen onu ele geçir.

"Onu geri istemiyorum," diyor Eva ama sesi titriyor. Uzaklaşmadı. Acaba bunu yapamadığı için mi yoksa burada acıdan donup kaldığı için mi yapıyor? Buraya hiç gelmemiş olmayı, Orkideleri Koruma Derneği'nin galasından sonra benimle hiç gelmemiş olmayı, benimle hiç tanışmamış olmayı her şeyden çok diliyor olabilir mi?

"Beni sevdiğini mi sanıyorsun? Hayır. Benden *hoşlanmıyorsun* bile. Çekici erkekleri sevmezsin, hatırladın mı? Ve benim olduğum tek şey de bu: Büyüleyici."

Gözleri inanılmaz derecede siyah. Gecedен daha karanlık. Opak olmalılar, ama bir şekilde içindeki acıyı görebiliyorum. Onu incitmek için büyüttüğüm eski kalp kırıklığını görebiliyorum. Lane Constantine güvenmemeyi öğrendiği çekici adamdı. Onu uzaklaştırmak için bunu yaptım ama asla geri dönmeyeceğinden emin olmalıyım.

Eva Morelli'nin aylardır düşündüğüm o güzel, karanlık, hüznü gözlerinin içine bakıyorum. Sonsuza dek düşünmek istediğim gözlerine. "Bitti, tatlım. İyi vakit geçirdik ama hepsi bu kadar. Keşke seni özleyeceğimi söyleyebilseydim ama gerçek şu ki özlemeyeceğim. Birkaç yıl içinde var olduğunu bile hatırlamayacağım."



Yirmi İkinci Bölüm

Eva

Bu şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsü.

Kalbi kırık. Yıpranmış. Dün gece içki içmemiş olmamıza rağmen biraz akşamdan kalmayız. Belki sadece duygusal bir akşamdan kalmadır ama her şey kadar gerçek hissettiriyor.

Lanet olsun. Onun yatağında olmak güzeldi. Onun kollarında olmak daha iyiydi.

Ve bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olmak dünyadaki en iyi şeydi.

Şimdi tek duyabildiğim onun sesi. *Bitti, tatlım. İyi vakit geçirdik ama hepsi bu kadar. Keşke seni özleyeceğimi söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki özlemeyeceğim. Birkaç yıl içinde var olduğunu bile hatırlamayacağım.*

On dört yıl öncesinden daha kötü hissediyorum. Gençliğimde aşık olduğuma inanırdım ama bu gerçek değildi. Karasevdaydı ve hatta belki biraz da baba sorunuydu. Şimdi daha yaşıyım. Sahte olanla aşk arasındaki farkı anlayabiliyorum.

Finn Hughes için hissettiğim şey aşk.

Beni ne kadar incitirse incitsin bu geçmeyecek.

Şoförüm Hughes arazisinden uzaklaştıkça kendimi daha kötü hissediyorum. Araba tutmasına yatkın değilimdir. Şimdi her dönüş midemi bulandırıyor. Kahvaltı etmediğim halde midem isyan etmekle tehdit ediyor. Bu da ne böyle?

Pencerelerden birini açıp serin ve temiz havayı içime çekiyorum.

Midem biraz sakinleşiyor ama hâlâ başka duygularla doluyum.

Lavanta rengi çantamda cep telefonum ve kredi kartlarım var. Ama şimdi yirmi beş sent eksik. Çeyreği yatağının başucuna bıraktım. O da

Bahiste bana attığı orijinal çeyreklik.

Sanırım yarınki Starbucks siparişime köpük ekleyebilirim.

Benim için köpük olmayacak. Ne de olsa iyi bir zaman değildi. Kalp kırıklığı ama başka bir şey.

Dehşet.

Kaçırdığım bir detay var.

Ki bu karakterime aykırı. Ben ayrıntıları kaçırmam. Bazı şeyler aklımdan çıkmaz. Sanırım sahte nişan ve bebek partisi etrafındaki karmaşada bir şeyler *olabilirdi*. Bir randevu mu? Önümüzdeki on beş dakika içinde planladığım bir toplantı mı?

Telefonumu arıyorum.

Hissediyorum. Bir şeye geç kaldım. Ama takvimde bugün için bir şey yok.

Finn'in yaptığı şey için kıvrılıp ağlamak normal olurdu. Kalp kırıklığı acıtır, ama bu...

Daha fazla.

Çatı katım bir kasırgaya yakalanmış gibi hissediyorum. Büyük teyzemin tüm antikaları yere saçılıyor. Çok büyük ve kontrol edilemez bir his. Normal duygularım gibi değil. Ayın o zamanı hariç.

Ama...

Ayın o zamanı geldiğinde. Elim telefonda donuyor.

Regl takip uygulamamdan bir bildirim geliyor.

Adet döneminiz başladı mı? Kaydını tutmayı unutma :)

Ha.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Olamaz çünkü Finn Hughes on yılı aşkın süredir seks yaptığım tek kişi ve Finn Hughes'un çocuğu olmayacak. Bir kere prezervatifle hata yaptık ama ben ertesi gün hapı aldım. İhtiyacımız olan şey için birbirimizi kullandık ve artık benimle işi bitti. Ne kadar gerçek olduğu önemli değil.

Başkalarına harcadığınız tüm sevgiyi geri alamazsınız. Bu imkansız. Bir hata daha yaptın Eva. Bunun için seni affedeceğim. Asıl soru, senin kendini affedip affetmeyeceğin.

Tamam.

Şimdi kusacağım.

Binama bırakıldığımda kendimi zar zor toparlıyordum.

Açık hava beni biraz da olsa rahatlatıyor. Artık kaldırımda hasta olma tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

Binanın lobisinden bir hayalet gibi geçiyorum, kapıcıya başımı sallıyorum ve güvenlikten bir selam alıyorum. Dehşet asansörde kaybolmuyor. Ya da çatı katıma çıktığımda bile. Dokuz yaşımdan beri benim özel yerim. Benim sığınağım.

Kapı arkamdan kapandığında, gözlerim kanepeye takılıyor. Lizzy'ye ne dedim ben? *Bir test yapacağız ve o zaman emin olacağız.*

Doğru.

Hepsi bu kadar.

Bir test yapın. Emin ol.

Daha fazla bilgi edinene kadar bir şey yapamam. Zaten muhtemelen olumsuz olacaktır. Ve sonra oradan devam edeceğim. Her zaman yaptığım gibi.

Neyse ki, testler bir kutuda iki tane geliyor, bu yüzden başka bir arama yapmam gerekmiyor.

Banyo dolabımda belli belirsiz suçlayıcı bir şekilde bekliyor. Finn'in benden ayrılmasını bir sopaya işeyerek atlabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımda daha az onurlu şeyler yaptım ama onlar başkaları içindi, kendim için değil.

Talimatlar üç dakika beklemenizi söylüyor.

Lizzy teste bakamadı ama ben de kafamı çeviremiyorum. Kapıyı çalıp sonuçları benim için okuyacak kimse yok.

Sen değilsin. Tanrım, Eva. Sen çok güçlüsün. Çok güzelsin. Çok cömertsin. Eğer biri olsaydı, bu sen olurdun. Ama yapamam-

Üç dakika sürmez.

İkinci satır hemen görünür.

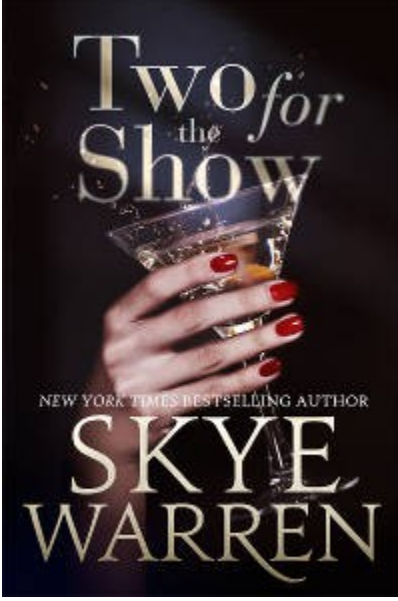
Telefonumdaki zamanlayıcı çaldığında, koyu, kaçınılmaz bir pembe.

Finn'in bebeğine hamileyim.

Sikeyim.

* * *

PARA İÇİN BİRİ'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz! Finn ve Eva'nın buharlı, duygusal iniş çıkışlarını sevdiğinizi umuyoruz. Finn, Eva'nın hamile olduğunu öğrendiğinde ne yapacak? [Bundan](#) sonra neler olacağını [GÖSTERİ İÇİN İKİ](#)de öğrenin.



Hamile. Yalnız. Ve kalbi kırık. Eva Morelli'nin kesin olarak bildiği tek şey bu bebeği istediği. Sadece kendine güvenmeyi uzun zaman önce öğrendi.

Peki ya babası? Evlilik ve çocuklar konusundaki tutumunu çok açık bir şekilde ortaya koydu.

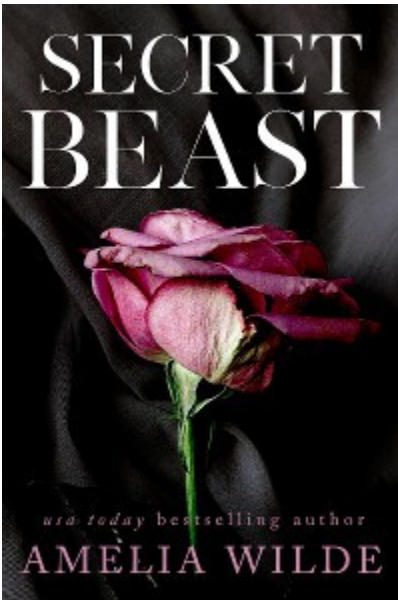
Finn Hughes yıllarca kaderiyle savaştı ama sonunda onu yakaladı. Görev onun seçeneklerini elinden aldı. Sonsuzluğu nasıl umut edebilir? Bunun nasıl biteceğini zaten biliyor.

Bir aileye sahip olmaktan daha kötü tek bir şey vardır.

Onları kaybetmek.

[ŞOV İÇİN İKİ'ye şimdi tek tıkla >](#)

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...



Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Ayrıca Carter Morelli'nin güzel bir jeolog ve ormanda gizemli bir yabancıyla mahsur kaldığı heyecan verici, kavurucu sıcak ön kitabı [THE CRASH](#)'ı da okuyabilirsiniz.

Morelli ailesi hakkındaki diğer kitaplar şunlardır:

- Daphne ve Emerson [KARANLIK REJİM](#)'de
- Lucian ve Elaine [KALPSİZ](#) filminde
- Tiernan ve Bianca [TEHLİKELİ BAŞTAN ÇIKARMA](#)'da

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılacak. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

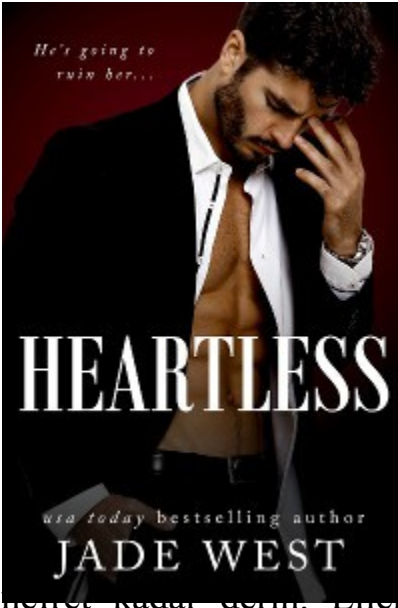
www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Morelli kardeşlerin en büyüğü ile tanışın...



Hayatım boyunca Constantine'lerin yeryüzünden silinmeyi hak ettiklerini biliyordum, bir zamanlar malikânelerinin olduğu yerde sadece dumanlı bir krater kalmıştı. Onu görene kadar planım buydu, günahkâr kıvrımları ve sarı bukleleriyle altınlar içindeki kadını.

[READ HEARTLESS >](#)

Bir anda benim takıntım haline geldi.

Elaine Constantine benim olacak. Ve onun yıkımı benim için sadece bir başlangıç.

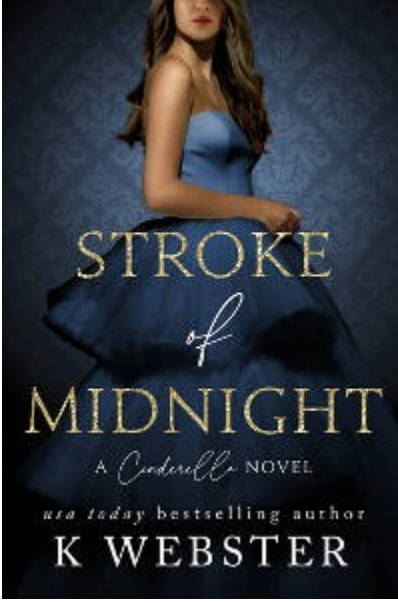
Ona hükmetme isteğim, soyadına duyduğum merak kadar derin. Enerjimin altında ne kadar güzel eğilirse eğilsin, onu paramparça, zalim ailesi için kırık bir oyuncak olarak bırakacağım.

Winston Constantine, Constantine ailesinin reisidir. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkındır. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu parlak bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm



en iyisi!"

New York Times'in en çok satan 1 numaralı yazarı
Rachel Van Dyken

"Geceyarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çok satan yazar
Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.



Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçi olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşı iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

OceanofPDF.com

Skye Warren hakkında

Skye Warren, Endgame üçlemesi gibi tehlikeli aşk romanlarının New York Times çoksatan yazarıdır. Kitapları Jezebel, Buzzfeed, USA Today Happily Ever After, Glamour ve Elle Magazine'de yer almıştır. Evini Teksas'ta sevgi dolu ailesiyle birlikte yapıyor, tatlı

köpekler ve kötü kedi.

Skye'in haber bültenine kaydolun:

www.skyewarren.com/newsletter

Skye Warren'ı Facebook'ta beğenin:

facebook.com/skyewarren

Skye Warren'ın Karanlık Oda okuyucu grubuna katılın:

skyewarren.com/darkroom

Skye Warren'ı Instagram'da takip edin:

instagram.com/skyewarrenbooks

Güncel kitap listesi için Skye'in web sitesini ziyaret edin:

www.skyewarren.com

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

ONE FOR THE MONEY © 2022 Skye Warren Kindle

Edition

Kapak tasarımı: Damonza

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.